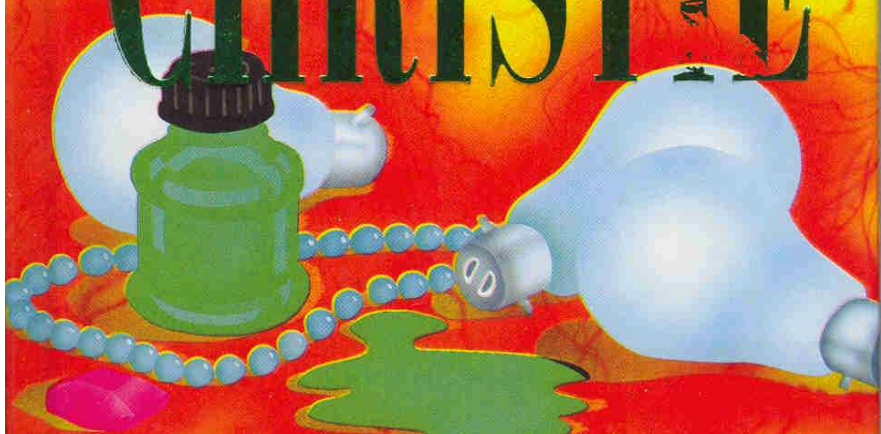

AGATHA CHRISTIE COLLECTION

AGATHA CHRISTIE

ZLATÁ BRÁNA OTEVŘENÁ

AGATHA CHRISTIE ZLATÁ BRÁNA OTEVŘENÁ

Poprvé vydáno nakladatelstvím William Colins & Ltd 1955
První vydání u Fontána Paperbacks v roce 1958
Přeloženo z dvacátého čtvrtého vydání u Fontána Paperbacks
(1990)

© Agatha Christie
Translanton © Marek Roesel 1993
Praha, 1994, ZERAS
ISBN 80-901313-9-5

Kapitola první

Hercule Poirot se zamračil.

„Slečno Lemonová,“ řekl.

„Ano, pane Poirote?“

„V tomto dopise jsou tři chyby.“

V jeho hlase zazněl nevěřící tón. Slečna Lemonová — nepříliš pohledná, ale velice zdatná žena — totiž nikdy chyby nedělala. Nikdy také nebyla nemocná ani unavená, rozčilená či nepřesná. Ze všech praktických hledisek bylo možné říci, že snad nakonec ani není ženou. Byla stroj — dokonalá sekretářka. Všechno věděla, se vším si uměla poradit. Veškeré záležitosti Hercula Poirota spravovala tak, že i jeho život běžel jako stroj. Hercule Poirot se již dlouhou řadu let řídil heslem „Pořádek a metoda“. Díky Georgovi, svému spolehlivému osobnímu sluhovi, a slečně Lemonové, své vynikající sekretářce, mohl toto heslo ve svém životě opravdu naplnit. Teď, když pro něj i lívance pekli čtverhranné, nebylo nic, nač by si mohl stěžovat.

Toho rána udělala slečna Lemonová zčistajasna tři chyby při psaní úplně jednoduchého dopisu, a navíc si jich nevšimla ani při druhém čtení. Země se snad přestala točit!

Hercule Poirot držel v ruce usvědčující dokument.

Nezlobil se, pouze byl vyveden z míry. Byla to jedna z věcí, které se nikdy nemohly přihodit — ale přesto se přihodily!

Slečna Lemonová si vzala dopis zpátky a podívala se na něj. Poprvé za svůj život Poirot uviděl, jak zrudla. Po tváři se jí až po kořínky silně prošedivělých vlasů rozlil hluboký, nehezský ruměnec.

„Ach,“ řekla, „nemohu pochopit, jak — ale nakonec vlastně mohu. To je kvůli mé sestře.“

„Kvůli vaší sestře?“

Další otřes. Poirot nikdy ani nepomyslel na to, že by slečna Lemonová mohla mít sestru. Nebo — když už jsme u toho — otce, matku či dokonce prarodiče. Představa, že by slečna Lemonová, která se chovala jako dokonale přesný přístroj, pociťovala úzkost nebo měla rodinné starosti, se zdála naprosto směšná. Bylo o ní známo, že se ve volném čase celým svým srdcem i myslí věnuje zlepšování

nového čerpacího zařízení, o kterém předpokládala, že bude v budoucnu patentováno a ponese její jméno.

„Kvůli vaší sestře?“ opakoval proto Hercule Poirot nedůvěřivě.

Slečna Lemonová rázně kývla na souhlas.

„Ano,“ řekla, „myslím, že jsem se před vámi o své sestře nikdy nezminila. Téměř celý svůj život strávila v Singapuru. Její manžel tam pracoval v gumárenství.“

Hercule Poirot s porozuměním přikývl. Zdálo se mu přiměřené, že by sestra slečny Lemonové mohla strávit většinu života v Singapuru. K tomu vlastně taková místa jsou. Sestry žen, jako je slečna Lemonová, se provdají do Singapuru, takže slečny Lemonové tohoto světa se mohou se svou strojovou výkonností věnovat záležitostem svých zaměstnavatelů (a pochopitelně vynalézání čerpacích zařízení ve chvílích odpočinku).

„Chápu,“ přikývl. „Pokračujte, prosím.“

Slečna Lemonová pokračovala.

„Moje sestra před čtyřmi lety ovdověla. Nemá děti, a tak zůstala sama. Sehnala jsem jí velmi pěkný malý byt s docela rozumným nájemem —“

(Bylo samozřejmé, že slečna Lemonová dokázala zařídit i takovou na první pohled nemožnou věc.)

„Je poměrně slušně finančně zajištěná — nemá sice tolik peněz jako kdysi, nicméně není příliš náročná, a pokud nebude moc utrácet, zbude jí vždycky dost na vcelku pohodlný život.“

Slečna Lemonová se na chvílku odmlčela a potom pokračovala:

„Je ale pravda, že se po návratu ze Singapuru cítila dost osamělá. Nikdy nežila v Anglii a nemá tady žádné přátele ani známé. Není proto divu, že tu měla dlouhou chvíli. Asi před šesti měsíci mi sdělila, že má v úmyslu vzít tu práci.“

„Práci?“

„Správcovství — myslím, že se tomu tak říká — nebo snad místo hospodyně v ubytovně pro studenty. Ubytovna patří jakési ženě částečně řeckého původu, která hledala někoho, kdo by se jí postaral o běžný provoz, zajišťoval zásobování a dohlížel na to, aby všechno klapalo. Je to starobylý prostorný dům v ulici U Zlaté brány, jestli víte, kde to je.“

Poirot nevěděl.

„Kdysi to bývala lepší čtvrť a domy jsou tam neobyčejně pěkně postavené. Sestra dostala velmi pohodlné ubytování, ložnici, obývací pokoj a malou kuchyňku s koupelnou —“

Slečna Lemonová se odmlčela. Poirot si netrpělivě odkašlal. Zatím mu to vůbec nepřipadalo jako příběh o nějakém neštěstí.

„Sama jsem si nebyla nijak jistá, jestli je správné, aby tam šla pracovat, ale chápala jsem její důvody. Naštěstí se nejednalo o žádnou těžkou fyzickou práci. Sestra nikdy nepatřila k lidem, kteří dokáží sedět od rána do večera se založenými rukama. Je velmi praktická a dovede věci výborně zorganizovat. Samozřejmě nešlo o to, že by se snad chtěla na věci nějak finančně podílet nebo něco podobného. V penzionu je skutečně jen zaměstnaná — nemá sice moc velký plat, ale ona ho ani nepotřebuje. Vždycky měla ráda mladé lidi a uměla to s nimi. A jelikož žila dlouho na Východě, je vnímavá k rasovým rozdílům a zranitelným lidským citům. Studenti v penzionu jsou všech možných národností; většinu sice tvoří Angličané, ale pokud vím, jsou tam i *skuteční černoši*.“

„To je přirozené,“ řekl Hercule Poirot.

„Dnes už to pomalu vypadá, jako by každá druhá sestra v našich nemocnicích byla černá,“ poznamenala slečna Lemonová pochybovačně, „ačkoliv mám za to, že jsou příjemnější a pozornější než anglické sestry. Ale to odbíhám. Všechno jsme zevrubně probraly a sestra se nakonec do penzionu nastěhovala. Majitelka, paní Nicoletisová, nebyla ani jedné z nás nijak zvlášť sympatická. Je to velice náladová žena. Někdy dovede být okouzlující, ale někdy — je mi líto, že to tak musím říci — právě naopak. Navíc je lakomá a nepraktická. Přirozeně, kdyby byla sama dostatečně schopná, nepotřebovala by žádnou pomoc. Moje sestra však nepatří k lidem, kterým vadí rozčilování a různé lidské vrtochy. Umí si ohlídat svoje a nikdy si nenechá nic líbit.“

Poirot přikývl. Sestra slečny Lemonové, jak mu byla právě popsána, mu připomínala obraz slečny Lemonové samotné — obraz změkčený sňatkem a singapurským podnebím, nicméně obraz ženy se stejně tvrdým jádrem a se stejným způsobem uvažování.

„Takže vaše sestra to místo vzala?“ zeptal se.

„Ano, přestěhovala se do domu číslo 26 v ulici U Zlaté brány asi před půl rokem. Celkem vzato ji práce těšila a připadala jí zajímavá.“

Hercule Poirot s očekáváním naslouchal dál.

Až dosud byl příběh sestry slečny Lemonové nudně všední.

„Ale od určité doby začala mít vážné starosti. Opravdu vážné starosti.“

„Proč?“

„Víte, pane Poirote, nelíbí se jí některé věci, k nimž v penzionu dochází.“

„Jsou tam studenti obou pohlaví?“ opatrně zkoumal Poirot.

„Ale ne, pane Poirote, *to* nemám vůbec na mysli! Na těžkosti *tohoto* druhu musí být každý připraven, každý je prostě musí očekávat! Ne, víte, začaly se tam ztrácet věci.“

„Ztrácet?“

„Ano. A přitom takové podivné věci... A všechny zmizely nějak nepřírozeně.“

„Když říkáte, že se začaly ztrácet věci, máte tím na mysli, že byly ukradeny?“

„Ano.“

„Zavolali policii?“

„Ne. Ještě ne. Moje sestra doufá, že snad nebude nutné ji volat. Má ty mladé lidi ráda — alespoň některé z nich — a byla by raději, kdyby všechno mohla urovnat sama.“

„Ano,“ řekl Poirot zamyšleně. „Docela ji chápu. Ale stále to nevysvětluje, mohu-li to tak říci, proč vás sestřiny problémy tolik trápí.“

„Nelíbí se mi to, pane Poirote. Ani trochu se mi to nelíbí. Nemohu se zbavit pocitu, že se tam děje něco, čemu nerozumím. Zdá se, že fakta nelze žádným přirozeným způsobem plně vysvětlit a já sama si jiné vysvětlení nedovedu představit.“

Poirot zamyšleně přikývl.

Představivost byla vždycky Achillovou patou jeho vynikající sekretářky. Žádnou totiž neměla. Pokud šlo o fakta, byla nepřekonatelná. V oblasti dohadů byla ztracená. Naprosto postrádala Kolumbova objevitelského ducha.

„Obyčejné drobné krádeže to tedy nejsou? A co třeba kleptomanie?“

„Neřekla bych. V *Britské encyklopedii* a v jedné lékařské knize jsem si přečetla, co to znamená,“ odpověděla vždy svědomitá slečna Lemonová, „ale nijak mě to nepřesvědčilo.“

Hercule Poirot byl minutu a půl zticha.

Přál si být zatažen do problémů sestry slečny Lemonové? Do vášní a problémů ubytovny plné cizinců? Na druhou stranu bylo velice mrzuté a nepohodlné, když slečna Lemonová dělala chyby při psaní jeho dopisů. Řekl si, že *pokud* se do té záležitosti má pustit, pak jenom a pouze z tohoto důvodu. Nepřipustil si, že se poslední dobou poněkud nudil a že ho naprostá všednost toho případu zaujala.

„Petržel se za horkého dne potápí do másla,“ zamumlal si pro sebe.

„Petržel? Máslo?“ slečna Lemonová na něj překvapeně vyvalila oči.

„Citát z jednoho vašeho klasika,“ vysvětlil Poirot. „Nepochybně znáte povídky o Sherlocku Holmesovi.“

„Myslíte o tom spolku z Baker Street a tak?“ chtěla vědět slečna Lemonová. „Dospělí muži, a takhle pošetilí! Ale takoví jsou prostě muži. Jako třeba to jejich neustálé hraní s vláčky! Nemohu říci, že bych někdy měla čas si některý z těch příběhů přečíst. Když už mám čas na čtení, což se nestává příliš často, dávám přednost naučné literatuře.“

Hercule Poirot se elegantně uklonil.

„A co kdybyste sem, slečno Lemonová, pozvala svou sestru zítra odpoledne na čaj? Možná bych jí mohl trochu pomoci.“

„Jste velice laskav, pane Poirote. Opravdu velice laskav. Sestra mívá odpoledne vždycky volno.“

„Tak tedy zítra, pokud to stihnete zařídit?“

Věrný George byl pak v pravý čas pověřen, aby připravil hrnaté lívanečky bohatě polité máslem, pěkně symetrické obložené chlebíčky a ostatní náležitosti, které patří k bohatému anglickému odpolednímu čaji.

Kapitola druhá

Paní Hubbardová byla své sestře skutečně velice podobná. Plet měla poněkud víc do žlutá, byla plnější, měla však o něco odvážnější účes a nebyla tak čilá jako její sestra. Nicméně oči, které hleděly z její kulaté přívětivé tváře, byly stejně bystré jako oči, které se leskly za skřipcem slečny Lemonové.

„Je od vás velmi hezké, že jste mě pozval, opravdu, pane Poirote,“ řekla. „*Velmi* hezké. K tomu takový výborný čaj. Určitě jsem toho už snědla u vás mnohem víc, než bych měla — no, snad ještě *jeden* chlebiček. Čaj? Tak dobrá, ale jenom *půl* šálku.“

„Musíme se nejprve posilnit,“ řekl Poirot, „a potom se podíváme na vaše starosti.“

Pousmál se nad její roztomilostí a zatočil si knír. Paní Hubbardová na něj pohlédla:

„Víte, že jste přesně takový, jak mi vás Felicity popsala?“

Po chvilce zděšení, když si uvědomil, že Felicity je křestní jméno jeho strohé sekretářky Lemonové, Poirot odvětil, že by od schopné slečny Lemonové nic jiného ani neočekával.

„Ano,“ pokračovala paní Hubbardová nepřítomně, zatímco si brala druhý chlebiček, „Felicity se nikdy nestarala o *lidi*. Já ano. A proto mám takové starosti.“

„Mohla byste mi přesněji objasnit, co vás trápí?“ „Samozřejmě. Chápete jistě, že by bylo docela přirozené, kdyby se ztrácely například peníze — nějaké menší obnosy, tu a tam. A kdyby šlo třeba o šperky, bylo by to také docela normální — tedy, nemyslím tím normální, spíš naopak — ale takové krádeže by se daly vysvětlit — třeba nepoctivostí nebo kleptomanií. Přečtu vám teď seznam všech ukradených věcí, sepsala jsem šije na papír.“

Paní Hubbardová otevřela kabelku a vytáhla malý zápisník.

Jeden střevíc k večerním šatům (nový)

Náramek (bižuterie)

Pudřenka

Diamantový prsten (později byl nalezen v polévce)

Staré flanelové kalhoty

Žárovky
Bonboniéra
Hedvábný šátek (byl nalezen rozstříhaný na kousky)
Batoh (totéž)
Bórový prášek
Koupelová sůl
Kuchařská kniha

Hercule Poirot se zhluboka nadechl.

„Pozoruhodné,“ řekl, „a jaksi — fascinující.“

Byl ve stavu naprostého vytržení. Sklouzl pohledem z přísné, odmítavé tváře slečny Lemonové na laskavou tvář paní Hubbardové plnou úzkosti.

„Gratuluji vám,“ řekl nakonec vřele.

Překvapeně vzhlédla.

„Ale k čemu, pane Poirote?“

„Gratuluji vám k tak jedinečnému a překrásnému problému.“

„Podívejte, vám to třeba dává nějaký smysl, pane Poirote, ale...“

„Vůbec ne. Nepřipomíná mi to nic jiného než jednu hru, kterou jsem byl nedávno přinucen hrát s několika mladými přáteli o vánocích. Tuším, že se to jmenuje Přijela tetička z Číny. Každý po řadě pronáší následující větu: Přijela tetička z Číny, přivezla škopíček špíny. A v tom škopíčku byl — a doplní nějakou věc. Další člověk to opakuje a přidá další předmět. Účelem hry je zapamatovat si všechny věci popořádku tak, jak přibývají, přičemž některé z nich jsou, abych tak řekl, naprosto absurdní a směšné. Kus mýdla, bílý slon, skládací stůl a pižmovka velká je jen tak namátkou několik položek, na něž si vzpomínám. Obtížnost zapamatovat si je spočívá v tom, že jde o předměty, které spolu navzájem vůbec nesouvisejí — je to tak říkajíc náhodná posloupnost. Stejně jako v tomto seznamu, který jste mi právě ukázala. Ve chvíli, kdy se dojde, řekněme, ke dvanácti věcem, začne být téměř nemožné vyjmenovat je ve správném pořadí. Kdo udělá chybu, dostane na hlavu papírový roh a musí příště začínat slovy: Jednorohá tetička z Číny přivezla škopíček špíny — a tak dál.

Kdo dostane tři rohy, vypadává ze hry, a vítězí ten, kdo vydrží nejdéle.“

„Předpokládám, že jste zvítězil, pane Poirote,“ řekla slečna Lemonová s důvěrou věrné sekretářky.

Poirot zazářil.

„Bylo to opravdu tak,“ přikývl. „Soudím, že téměř do každého nahodilého souboru věcí lze vnést nějaký řád a s trochou důvtipu jej utřídit. Například si můžete v duchu říkat: Kusem mýdla jsem umyl špínu z velkého bílého mramorového slona, který stál na skládacím stole — a tak dál.“

Paní Hubbardová uctivě podotkla: „Třeba byste mohl udělat to samé se seznamem, který jsem vám dala.“

„To bych nepochybně *mohl*. Dáma s obutou pravou botou si navlékne na levou ruku náramek. Potom se napudruje a nalíčí si ústa rtěnkou a jde na večeři, upustí svůj prsten do polévky, a tak dál — mohl bych se tímto způsobem naučit váš seznam nazpaměť — ale o to nám nyní nejde. Proč vůbec byla taková nahodilá sbírka věcí ukradena? Je za tím nějaký systém? Někáká řídicí myšlenka? Celý případ musíme pořádně rozebrat. Nejprve bychom měli seznam důkladně prostudovat.“

V naprostém tichu se Poirot ponořil do studia. Paní Hubbardová na něj hleděla s napjatou pozorností malého dítěte, které sleduje kouzelníka a s nadějí čeká na chvíli, kdy vytáhne z klobouku králíka nebo alespoň proudy barevných stuh. Slečna Lemonová se mezitím nevzrušeně věnovala úvahám o technických detailech čerpadla.

Když Poirot nakonec promluvil, paní Hubbardová sebou leknutím trhla.

„První, co mě udeřilo do očí, je toto,“ řekl Poirot. „Většina předmětů, které zmizely, má jen velmi malou hodnotu (některé zcela zanedbatelnou), s výjimkou dvou — stetoskopu a diamantového prstenu. Ponechme zatím stranou stetoskop a soustřed'me se na diamantový prsten. Říkáte, že to byl drahý prsten — jak drahý?“

„To vám přesně neřeknu, pane Poirote. Do prstenu byl vsazen jeden velký diamant obklopený po obou stranách menšími kameny. Šlo o snubní prsten matky slečny Laneové, pokud vím. Byla velmi rozrušená, když se ztratil, a všem se nám ulevilo, když se ještě ten

den večer objevil v polévce slečny Hobhousové. Mysleli jsme, že šlo jen o ošklivý vtíp.“

„Což také skutečně může být pravda. Já osobně si však myslím, že krádež prstenu a jeho následné vrácení jsou příznačné. Jestliže chybí rtěnka, pudřenka nebo kniha, nikdo kvůli tomu policii volat nebude. Ale drahý diamantový prsten, to už je něco jiného. Ztratí-li se, je velká pravděpodobnost, že se jeho vlastník na policii obrátí. A proto zloděj prsten vrátil.“

„Ale proč by ho tedy někdo bral, když by měl v úmyslu prsten zase vrátit?“ zeptala se slečna Lemonová zamračeně.

„Ovšem, proč?“ zamyslel se Poirot. „Ale otázky ještě na chvíli odložíme. Teď se zabývám tříděním všech ukradených věcí a začal jsem prstenem. Kdo je slečna Laneová, které byl ukraden?“

„Patricie Laneová? Je to velmi hezká dívka. Pracuje tuším na disertační práci v oboru historie nebo archeologie.“

„Je dobře situovaná?“

„Ne. Peněz má málo, ale je velmi šetrná. Prsten, jak už jsem říkala, patřil její matce. Vlastní jeden či dva pěkné šperky, ale přitom nemá skoro žádné nové šaty a nedávno dokonce přestala kouřit.“

„Jak vypadá? Zkuste mi ji popsat vlastními slovy.“

„Tedy, co se týče jejího zevnějšku, není jaksi ani ryba, ani rak. Vypadá spíš dost nanicovatě. Tichá a ženská, ale bez jiskry. Asi byste řekl — no, vážný typ.“

„A ten prsten se objevil v talíři slečny Hobhousové. Kdo je slečna Hobhousová?“

„Valerie Hobhousová? To je chytrá červovlasá dívka s poněkud sarkastickým způsobem vyjadřování. Pracuje v kosmetickém salónu. Sabrina Fair — myslím, že jste o něm slyšel.“

„Přáteli se tyto dvě dívky?“

Paní Hubbardová se zamyslela.

„Řekla bych, že ano. Nemají spolu moc společného. Patricie vychází dobře s každým, ačkoliv rozhodně není nějak zvlášť oblíbená. Valerie Hobhousová má své nepřátele, které jí nadělal její ostrý jazyk — má však i své přívržence, jestli víte, jak to myslím.“

„Ano, chápu,“ řekl Poirot.

Takže Patricie Laneová je hezká, ale nudná, a Valerie Hobhousová je osobnost. Opět se ponořil do zkoumání seznamu.

„Co mne mate, je skutečnost, že tu jsou zastoupeny věci tak rozmanitých druhů. V seznamu jsou drobnosti, které by mohly lákat marnivou dívku, ale i takovou, která nemá peníze — třeba rtěnka, náramek, pudřenka, koupelová sůl, bonboniéra. Potom zde máme stetoskop — ten by spíš ukradl muž, který ví, kde stetoskop prodat nebo zastavit. Komu vlastně patřil?“

„Patřil panu Batesonovi — to je takový velký, přátelský mladík.“

„Student medicíny?“

„Ano.“

„Byl hodně rozzlobený?“

„Byl vzteky úplně bez sebe, pane Poirote. Má velice výbušnou povahu — najednou vyletí, ale hned ho to zas přejde. Není z těch, kteří lehce snášejí, když jim někdo něco ukradne.“

„Vy někoho takového znáte?“

„No, například Gopal Ram, jeden z indických studentů. Neustále se usmívá, nad vším mávne rukou a řekne, že hmotný majetek není nejdůležitější...“

„A jemu bylo něco ukradeno?“

„Ne.“

„Aha. A flanelové kalhoty patřily komu?“

„Panu McNabbovi. Byly strašně obnošené, každý jiný by je dávno odložil. Pan McNabb však velmi lpí na svých starých šatech a nikdy nic nevyhodí.“

„Takže jsme se dostali k věcem, které, jak se zdá, ani za ukradení nestojí — staré flanelové kalhoty, žárovky, bórový prášek, koupelová sůl a kuchařská kniha. Mohou být důležité, ale spíš nejsou. Bórový prášek se asi ztratil omylem, někdo mohl odstranit prasklou žárovku a zapomněl vás upozornit, kuchařskou knihu si třeba někdo vypůjčil a nevrátil ji. A kalhoty mohla vyhodit některá z uklízeček.“

„Zaměstnáváme dvě velice spolehlivé uklízečky. Určitě by ani jedna z nich něco takového neudělala, aniž by se napřed zeptala.“

„Možná máte pravdu. Potom je tu ten střevíc, jeden z nového páru, jestli tomu rozumím. Komu patřil?“

„Sally Finchové. Sally je Američanka, studuje v Londýně na Fulbritovo stipendium.“

„Víte jistě, že se Sally onen střevíc nemohl prostě ztratit? Nedovedu si představit, k čemu by komu byla jedna bota.“

„Neztratila se, pane Poirote. Všichni jsme ji hrozně hledali. Pochopte, slečna Finchová šla na večírek a potřebovala být — jak tomu ona říká — ‚formálně oblečená‘. To znamená večerní šaty — a ty střevíčky pro ni tudíž byly životně důležité — měla jen jedny.“

„Což jí způsobilo nesnáze — a mrzutosti — ano... ano, chápu. Možná v tom ale je...“

Na chvilku se odmlčel a potom pokračoval.

„Jsou tu ještě dvě věci — batoh rozstříhaný na kousky a stejným způsobem zničený hedvábný šátek. Takovou věc nikdo neudělal ani z marnivosti, ani kvůli zisku — to musel někdo provést úmyslně ze msty. Komu patřil ten batoh?“

„Skoro každý student má nějaký batoh — víte, hodně cestují stopem. A většina z nich je stejná — koupili si je ve stejném obchodě, takže je obtížné jeden od druhého rozlišit. Je však dost pravděpodobné, že tento patřil Leonardu Batesonovi nebo Colinu McNabbovi.“

„A ten hedvábný šátek byl také rozstříhaný. Komu vlastně patřil?“

„Valerii Hobhousové. Dostala ho jako dárek k vánocům — měl smaragdově zelenou barvu a byl z opravdu kvalitního hedvábí.“

„Slečna Hobhousová... Aha.“

Poirot zavřel oči. V duchu zatím viděl jenom kaleidoskop, nic víc, nic méně. Kousky rozstříhaných šátků a batohů, kuchařské knihy, rtěnky, koupelové soli, jména a zběžné popisy jednotlivých studentů. Nikde žádná spojitost nebo řád. Navzájem nesouvisející příhody a lidé kroužící kolem dokola v prostoru. Ale Poirot věděl velmi dobře, že tu někde musí být nějaký rámeček, nějaká struktura... Otázkou bylo, kde začít...

Otevřel oči.

„Tahle záležitost potřebuje promyslet. Pořádně promyslet.“

„Ano, zajisté, pane Poirote,“ horlivě souhlasila paní Hubbardová. „Ale v žádném případě bych vás nechtěla obtěžovat.“

„Neobtěžujete mě. Jsem opravdu zaujat. Ale zatímco budu uvažovat, měli bychom se věnovat i praktické stránce. Začneme... botou, ano, tím večerním střevíčkem... Ano, mohli bychom začít tady. Slečno Lemonová.“

„Ano, pane Poirote?“ zeptala se slečna Lemonová, vytržená ze svých myšlenek, napřímila se a automaticky sáhla po peru a listu papíru.

„Paní Hubbardová vám obstará zbývající botu.

Půjdete s ní na nádraží v Baker Street, do ztrát a nálezů. Kdy se vlastně ztratila?“

Paní Hubbardová zauvažovala.

„Přesně si teď nevzpomenu, pane Poirote. Asi před dvěma měsíci. Nedokážu to určit přesněji. Mohla bych ale od Sally Finchové zjistit, kdy byl ten večírek.“

„Ano. Dobrá.“ Obrátil se ještě jednou ke slečně Lemonové.

„Budete se tvářit trochu nejistě. Můžete říci, že jste tu botu zapomněla v tramvaji cestou do centra — to bude vypadat pravděpodobně — nebo jste ji mohla nechat v některé jiné lince. A nebo v autobusu. Kolik autobusů jezdí v okolí ulice U Zlaté brány?“

„Jenom dva, pane Poirote.“

„Dobře. Jestliže neuspějete na Baker Street, zkuste ztráty a nálezy ve Scotland Yardu a řekněte, že jste ji nechala v taxíku.“

„V Lambethu,“ doplnila ho pohotově slečna Lemonová.

Poirot mávl rukou.

„Takové věci víte vždycky lépe než já.“

„Ale proč si myslíte...“ začala paní Hubbardová.

Poirot ji přerušil.

„Nejdříve uvidíme, jaké výsledky to přinese. Potom, ať už budou kladné, nebo záporné, se opět sejdeme a poradíme se. A vy mi pak povíte všechny informace, které nezbytně potřebuji vědět.“

„Já si ale opravdu myslím, že jsem vám už řekla všechno, co vím.“

„Ale ne, kdepak. V tom s vámi nemohu souhlasit. Máme tu pohromadě mladé lidi různého pohlaví a rozmanitých povah. A miluje B, ale B miluje C, a D a E jsou spolu na kordy třeba kvůli A. *Tohle*

všechno já musím znát. Lidské emoce. Hádky, žárlivost, kamarádství, zlomyslnosti, krutost.“

„Ale,“ řekla paní Hubbardová nejistě, „o *takových* věcech já nemám ani ponětí. Do toho se přece nepletu. Já jenom řídím chod ubytovny a starám se o zásobování.“

„Ale sama jste říkala, že se zajímáte o lidi. Vzala jste přece to místo ne proto, že by bylo nějak finančně výhodné, ale proto, abyste se dostala do kontaktu s mladými lidmi a jejich problémy. Jsou tam jistě studenti, které máte ráda, ale jsou i tací, které třeba moc ráda nemáte nebo dokonce vůbec ne. Povíte mi to — ano, přesně toto mi musíte povědět! Protože se trápíte — ne kvůli tomu, co se stalo — s tím byste mohla jít na policii...“

„Paní Nicoletisová by si nepřála, aby se v jejím penzionu objevila policie, to vás mohu ujistit.“

Poirot nedbal na přerušení a rychle pokračoval.

„Ne, vy se trápíte kvůli *někomu určitému* — kvůli někomu, kdo by za to podle vás mohl být odpovědný nebo kdo by do toho mohl být nějak zapleten. Trápíte se proto, že ho máte ráda.“

„To máte pravdu, pane Poirote.“

„Ano. A myslím si, že vaše starost je na místě. Hedvábný šátek rozstříhaný na kousky, to není hezké. A ten rozcupovaný batoh také není nic pěkného. Všechno ostatní vypadá jako uličnictví — ale — jistý si tím nejsem. Nejsem si tím vůbec jistý!“

Kapitola třetí

Trochu spěšně vyšla paní Hubbardová po schodech a vsunula klíč do zámku ve dveřích domu číslo 26 v ulici U Zlaté brány. V okamžiku, kdy otevřela dveře, vyběhl po schodech za ní mohutný mladík s ohnivě zrzavými vlasy.

„Dobrý den, mamá,“ zavolal Len Bateson, který ji takhle běžně oslovoval. Byla to přátelská duše se silným londýnským přízvukem, prostá jakýchkoliv komplexů méněcennosti. „Byla jste se projít?“

„Byla jsem pozvaná na čaj, pane Batesone. Ted’ mě, prosím, nezdržujte, opozdila jsem se.“

„Řezal jsem dneska ráno krásnou mrtvolu,“ řekl Len. „Báječné!“

„Nebud’te tak morbidní, protivno. Krásná mrtvola, to je ale nápad! Dělá se mi z toho špatně.“

Len Bateson se zasmál a ozvěna v hale jeho smích vrátila jako mohutné ha ha.

„Nic pro Celií,“ poznamenal a dodal: „Zašel jsem pak do ošetrovny. Jdu ti povědět o mrtvole,“ řekl jsem. Zbledla jako list papíru, až jsem myslel, že omdlí. Co tomu říkáte, mamá Hubbardová?“

„Vůbec se jí nedivím,“ odpověděla paní Hubbardová.

„Vy máte ale nápady! Celia si nejspíš myslela, že mluvíte o nějaké skutečné mrtvole.“

„Co tím chcete říct — skutečná mrtvola? Jaké myslíte, že jsou ty naše? Umělé?“

Hubený mladík s dlouhými neupravenými vlasy vyšel z pokoje napravo a kousavě podotkl:

„Aha, to jsi jenom ty. Měl jsem dojem, že tu je přinejmenším tlupa paviánů. Hlas sice patří jen jednomu člověku, ale sílu má za deset.“

„Snad ti to nejde na nervy, doufám.“

„Ne víc než jindy,“ odvětil Nigel Chapman a zase odešel.

„Naše skleníková květinka,“ poznamenal Len.

„Tak už se nehádejte, vy dva,“ řekla paní Hubbardová. „Mám ráda klid a pohodu a také trochu vzájemné ohleduplnosti.“

Mohutný mladík se na ni srdečně zašklebil.

„Vždyť mně přece náš Nigel vůbec nevadí, mamá,“ řekl.

„Paní Hubbardová, paní Nicoletisová říkála, že by s vámi chtěla mluvit hned, jak se vrátíte. Je ve svém pokoji.“

Paní Hubbardová přikývla a zamířila ke schodům. Vysoká tmavá dívka, která jí vzkaz vyřizovala, ustoupila ke zdi a nechala ji projít.

„Co se děje, Valerie?“ vyptával se Len Bateson, zatímco si svlékal kabát. „Stěžovala si snad mamá Hubbardová na naše chování?“

Dívka pokrčila hezkými útlými rameny. Sešla po schodech dolů a zamířila napříč halou. „Tady je den ode dne větší blázinec,“ utrouсила přes rameno a zmizela ve dveřích napravo.

Pohybovala se s nenuceným, sebevědomým půvabem dívek, kterým se vyznačují bývalé profesionální manekýnky.

Číslo dvacet šest v ulici U Zlaté brány byly ve skutečnosti dva domy, dvacet čtyři a dvacet šest, postavené jako dvoj domek. Byly navzájem propojeny přízemím, kde byla velká společná jídelna a společenská místnost, také dvě šatny a malá kancelář v zadní části domu. Dvě samostatná schodiště vedla do horních pater, která zůstala oddělena. Dívky obývaly ložnice v pravé části domu a muži v levé — v původním čísle dvacet čtyři.

Cestou nahoru po schodech si paní Hubbardová rozepjala límec kabátu. Když zamířila k pokoji paní Nicoletisové, povzdechla si.

Zaklepala na dveře a vstoupila.

„Určitě zas bude mít tu svou náladu,“ zamumlala si pro sebe.

V obývacím pokoji paní Nicoletisové bylo velmi horko, jelikož velký elektrický krb byl puštěn naplno a okno bylo neprodyšně zavřené. Paní Nicoletisová seděla na gauči a kouřila, obklopená spoustou špinavých hedvábných a sametových polštářů. Byla to mohutná tmavá žena, stále ještě dobře vypadající, s hněvivými ústy a velikánskýma hnědýma očima.

„Aha, tak tady jste,“ paní Nicoletisová si dala záležet, aby to znělo jako obvinění.

Paní Hubbardová, v níž se nezapřela příbuznost se slečnou Lemonovou, se nenechala vyvést z míry.

„Ano,“ řekla suše. „Jsem tu. Řekli mi, že se mnou chcete mluvit.“

„To tedy chci. Je to příšerné, doslova příšerné!“

„Co je příšerné?“

„Tyhle účty! Vaše vyúčtování!“ Paní Nicoletisová s výrazem úspěšného kouzelníka vytáhla zpod podušky balík papírů. „Čím krmité ty mizerné studenty? Paštikou z husích jater a křepelkami? Jsme snad v Ritzu? Kdo si myslí, že jsou, tihle studenti?“

„Normální mladí lidé se zdravou chutí k jídlu,“ odvětila paní Hubbardová. „Dostávají pořádnou snídani a slušnou večeři — obyčejné jídlo. Celkem to vychází velmi levně.“

„Levně? Levně? Tohle se mi odvažujete říct? Když mě přivádějí na mizinu?“

„Paní Nicoletisová, máte tu z toho velice slušný zisk. Pro studenty jsou tady spíš vyšší sazby.“

„Ale nemám snad stále plno? Měla jsem někdy volné místo víckrát než třikrát za sebou? Cožpak mi sem neposílá studenty Britská rada, ubytovací výbor Londýnské univerzity, velvyslanectví, francouzská lycea? Nejsou tu snad vždycky alespoň tři žádosti na každé volné místo?“

„To je z velké části právě proto, že se tu dobře vaří a že je jídla dost. Mladí lidé se musejí pořádně najíst.“

„Bah! Výsledná suma je přímo skandální. Za to může ta italská kuchařka a její manžel. Okrádají vás přes jídlo.“

„Ale ne, neokrádají, paní Nicoletisová. Mohu vás ujistit, že na mě si žádný cizinec nepřijde.“

„Pak mě tedy okrádáte vy.“

Paní Hubbardová zachovala klid.

„Nedovolím vám, abyste mi říkala takové věci,“ pravila tónem, který staromódní chůvy používaly vůči zvlášť sverpým svěřencům. „Není to hezké a jednoho dne by vás to mohlo přivést do nepříjemností.“

„Ach!“ Paní Nicoletisová s dramatickým gestem vyhodila do vzduchu svazek účtů, které se rozlétly všemi směry. Paní Hubbardová se sehnula a se semknutými rty je začala sbírat ze země.

„Doháníte mě k šílenství,“ křičela její zaměstnavatelka.

„Možná,“ řekla paní Hubbardová, „ale není to pro vás dobré, víte, takhle ztrácet nervy. A rozčilování je špatné na krevní tlak.“

„Připouštíte, že celkové výdaje za tento týden jsou vyšší než v minulém týdnu?“

„Samozřejmě. V Lampsonově obchodním domě měli snížené ceny, tak jsem toho využila. Příští týden budou výdaje naopak pod průměrem.“

Paní Nicoletisová se stále tvářila nabručeně.

„Vy vždycky všechno dovedete vysvětlit.“

„Tak, to by bylo,“ paní Hubbardová položila úhledně srovnanou hromádku účtů na stůl. „Ještě něco?“

„Ta mladá Američanka, Sally Finchová, mluví o tom, že se odstěhuje. Já ale nechci, aby odešla. Studuje za podpory Fulbritovy nadace. Přivede sem další studenty, kteří tohle stipendium dostanou. Nesmí odejít.“

„Proč se chce stěhovat?“

Paní Nicoletisová pokrčila rameny.

„Jak si to mám pamatovat!? Ale nemyslela to vážně. *To* poznám. Dala bych za to krk.“

Paní Hubbardová zamyšleně přikývla. V tomhle paní Nicoletisové docela věřila.

„Mně o tom Sally zatím nic neřekla,“ dodala.

„A promluvíte s ní?“

„Samozřejmě.“

„A jestli je to kvůli těm barevným studentům, všem těm Indům a černochům — ti mohou jít klidně všichni, rozumíte? Pro mě jsou důležití Američani — a pro ně znamená barva pleti všechno, takže barevní at' táhnou!“

Svá slova doprovodila dramatickým gestem.

„Dokud to tu mám na starosti já, nepřichází něco takového v úvahu,“ odvětila chladně paní Hubbardová. „A kromě toho se mýlíte. Mezi studenty takové vztahy nejsou a Sally určitě není tenhle typ Američanky. Například velmi často obědvá s panem Akibombem, a málokdo je černější než on.“

„Pak jsou za tím komunisti — však víte, jak mají Američané spadeno na komunisty. Třeba Nigel Chapman — *on* je komunista.“

„O tom pochybuji.“

„Ale ano. Měla jste slyšet, co říkal onehdy večer.“

„Nigel řekne cokoliv, jen aby lidi rozzlobil. Je tím dost protivný.“

„Vy je tak dobře znáte, drahá paní Hubbardová, vy jste báječná! Říkám si to zas a zas — co bych si počala bez paní Hubbardové? Jsem na vás naprosto závislá. Opravdu, jste obdivuhodná žena.“

„Napřed bič, potom cukr,“ poznamenala paní Hubbardová.

„Co prosím?“

„To jev pořádku. Udělám, co bude v mých silách.“

Rychle opustila místnost, aby přerušila nekonečný příval díků.

„Bláznivá ženská — takhle mě okrádat o čas,“ mumlala si pro sebe, když pospíchala chodbou do svého pokoje.

Ale ani tam neměla mít paní Hubbardová klid. Když vešla, z křesla vstala vysoká dívka, která na ni čekala.

„Ráda bych si s vámi promluvila, měla byste na mne, prosím, chvilku času?“

„Samozřejmě, Elizabeth.“

Paní Hubbardová byla poněkud překvapená. Elizabeth Johnstonová pocházela z Jamajky a v Londýně studovala práva. Byla pracovitá, ambiciózní a vyhýbala se společnosti. Vždycky vypadala velmi vyrovnaně a schopně a paní Hubbardová ji považovala za jednu z nejrozumnějších studentek v penzionu.

Přestože se dívka dokonale ovládala a v tmavém obličejí nedala vůbec nic znát, paní Hubbardová zachytila v jejím hlase lehké zachvění.

„Stalo se něco?“

„Ano. Nešla byste se podívat do mého pokoje, prosím?“

„Jistě, okamžik.“ Paní Hubbardová si odložila kabát a rukavice a následovala ji ven na chodbu a nahoru po schodišti. Dívčin pokoj byl v nejvyšším patře. Otevřela dveře a přešla přes místnost ke stolu u okna.

„Tohle jsou moje poznámky,“ řekla. „Je v tom několik měsíců tvrdé práce. Vidíte, co mi s tím někdo udělal?“

Paní Hubbardová zalapala po dechu.

Po stole byl rozlitý inkoust, který skrz naskrz promočil papíry s poznámkami. Paní Hubbardová se jich špičkou prstu dotkla. Byly ještě mokré.

Věděla, že je to hloupá otázka, už když se ptala:

„Nemohla jste si omylem vylít inkoust sama, že ne?“

„Ne, stalo se to, když jsem byla pryč.“

„Myslíte, že by třeba paní Biggsová...“

Paní Biggsová byla uklízečka, která měla na starosti ložnice v horním patře.

„To nemohla být paní Biggsová. Vždyť to dokonce není ani můj inkoust. Ten je támhle na poličce u postele. Nikdo se ho ani nedotkl. Někdo si na to musel inkoust přinést a udělat to schválně.“

Paní Hubbardová byla otřesena.

„To je ale ošklivá zlomyslnost — a krutá.“

„Ano, moc ošklivá.“

Dívka mluvila klidně, ale paní Hubbardovou to nezmýlilo — dobře věděla, jak jí asi je.

„Podívejte, Elizabeth, já opravdu nevím, co vám na to mám říci. Jsem skutečně otřesena a udělám všechno, co bude v mých silách, abych zjistila, kdo tuhle zlou a záštiplnou věc udělal. Vy nemáte tušení, kdo to mohl být?“

Dívka bez zaváhání odpověděla: „Je to zelený inkoust, vidíte sama.“

„Samozřejmě, toho jsem si všimla.“

„Zelený inkoust není moc obvyklý. Jediný, kdo s ním píše, je Nigel Chapman.“

„Nigel? Vy si myslíte, že by Nigel byl schopen něco takového udělat?“

„Nikdy by mě to nenapadlo — ne. Ale na psaní svých poznámek a dopisů zelený inkoust používá.“

„Budu se na to muset podívat. Velice mě mrzí, že se v tomto domě stala taková věc, Elizabeth. Jediné, co vám mohu slíbit, je, že udělám, co budu moci, abych tomu přišla na kloub.“

„Děkuji vám, paní Hubbardová. Ale už se toho přihodilo víc, že?“

„No — víte — vlastně ano.“

Paní Hubbardová vyšla z místnosti a zamířila ke schodišti. Těsně před ním se však zarazila a vydala se chodbou až ke dveřím na

jejím konci. Zaklepala a počkala, až ji hlas Sally Finchové pozval dál.

Dívka, která bydlela v tomto příjemném pokoji, byla veselá a milá rusovláska.

S plnou pusou právě něco psala na kus papíru. Ukázala na krabici bonbónů a poněkud nezřetelně řekla:

„Cukroví z domova. Nabídněte si.“

„Díky, Sally. Ted' ne. Jsem hrozně rozčilená,“ odmlčela se, „už jste slyšela, co se stalo Elizabeth Johnstonové?“

„Ne, co se přihodilo Černé Bess?“

Tahle přezdívkou byla míněna přátelsky a sama Elizabeth ji jako takovou přijala.

Paní Hubbardová jí všechno podrobně vylíčila. Sally vypadala opravdu rozzlobeně a zjevně s Elizabeth soucítila.

„Tedy povím vám, to je pěkně sprosté. Nikdy bych nevěřila, že se tu najde někdo, kdo by naší Bess něco takového udělal. Vždyť ji mají všichni rádi. Je tichá a moc mezi nás nechodí, ale jsem si jistá, že tady opravdu není nikdo, kdo by ji neměl rád.“

„Přesně to samé jsem si také myslela.“

„Je to pořád totéž — jako všechny ty ostatní věci. Proto také...“

„Proto také co?“ zeptala se paní Hubbardová, když se dívka zarazila.

Sally pomalu pokračovala:

„Právě kvůli tomu chci odtud odejít. Už se vám o tom paní Nick zmínila?“

„Ano. Byla z toho velice rozrušená. Zřejmě si myslí, že jste jí neřekla pravý důvod.“

„No, to je pravda. Nechtěla jsem, aby zase vybuchla. Vždyť víte, jaká je. Tohle je však dostatečný důvod. Prostě se mi nelíbí, co se tady děje. Nejdřív mi zmizela bota, potom někdo rozstříhal Valeriin šátek na kousky a stejně tak Lenův batoh... Nejde ani tolik o to, že se tu ztrácejí věci — koneckonců, to se stává všude — drobné krádeže sice pěkné nejsou, ale bohužel jsou celkem běžné — to ostatní ale běžné *není*.“ Na chvíli se odmlčela, usmála se a pak se ušklíbila.

„Akibombo je pěkně vystrašený,“ řekla. „Je sice civilizovaný a kulturní, ale těsně pod povrchem má stále zakořeněnou starou dobrou africkou víru v kouzla.“

„Pcha,“ odmítla rázně její názor paní Hubbardová. „Nebudu ztrácet čas nějakými nesmyslnými pověrami. Prostě tady nějaký docela normální člověk způsobuje ostatním nepříjemnosti. Nic víc, nic méně.“

Sallyina ústa se zkrivila do širokého kočičího úšklebku.

„Důležité je,“ odvětila, „slůvko *normální*. Mám takový pocit, že v tomto domě je někdo, kdo normální není.“

Paní Hubbardová sešla po schodech dolů. Zamířila do společenské místnosti studentů v přízemí. V pokoji byli čtyři lidé; Valerie Hobhouseová, byla usazená na pohovce a svoje hezké nohy měla natažené přes boční opěradlo, Nigel Chapman seděl u stolu, před sebou otevřenou objemnou knihu, Patricie Laneová se opírala o krbovou římsu a dívka v plášti, která před chvilkou přišla a právě si sundávala čepici, když paní Hubbardová vstoupila. Byla trochu silnější, světlavlasá, s hnědýma, daleko od sebe posazenýma očima a nepatrně pootvřenými ústy, což dodávalo jejímu obličejí trvale polekaný výraz.

Valerie vyndala z úst cigaretu a líným, ospalým hlasem řekla:

„Dobrý den, mamá. Podala jste tomu starému ďáblovi, naší velectěné majitelce, trochu uklidňující medicíny?“

Patricie Laneová se přidala:

„Je zase na válečné stezce?“

„A kvůli čemupak?“ zeptala se Valerie a kuckala se smíchy.

„Stalo se něco velmi nepříjemného,“ řekla paní Hubbardová. „Nigele, potřebuji, abyste mi pomohl.“

„Já, madam?“ Nigel se na ni podíval a zavřel knihu. Jeho štíhlá poťouchlá tvář se rozzářila nezbedným, a přitom překvapivě sladkým úsměvem. „Co jsem provedl?“

„Doufám, že nic,“ pravila paní Hubbardová. „Někdo ze zlomyslnosti schválně vylil inkoust na poznámky Elizabeth Johnstonové a ten inkoust byl zelený. Vy píšete zeleným inkoustem, že, Nigele?“

Zíral na ni a jeho úsměv se vytrácel.

„Ano, používám zelený inkoust.“

„Strašlivá barva,“ poznamenala Patricie. „Přála bych si, aby sis koupil jiný, Nigele. Vždycky jsem ti říkala, že tím hrozně provokuješ.“

„Já rád provokuju,“ odsekl Nigel. „Řekl bych, že fialový inkoust by byl ještě lepší. Musím zkusit nějaký sehnat. Ale vy to myslíte vážně, mamá? Myslím tu sabotáž.“

„Ano, *myslím* to vážně. Byla to vaše práce, Nigele?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Víte, že rád zlobím lidi, ale nikdy bych neudělal něco tak ošklivého, jako je tohle — a určitě ne Černé Bess, která se na rozdíl od jiných, které bych mohl jmenovat, stará jen o své vlastní věci. Kde je vlastně můj inkoust? Vzpomínám si, že jsem si včera večer plnil pero. Necháávám si jej támhle na polici.“ Zvedl se a přešel přes místnost. „Máte pravdu. Lahvička je skoro prázdná. A přitom by měla být ještě téměř plná.“

Dívka v plášti vzdychla.

„Ach jo,“ řekla. „Ach jo, vůbec se mi to nelíbí.“

Nigel se k ní otočil a zatvářil se podezřívavě.

„Máš alibi, Celie?“ zeptal se výhružně.

Dívka se zhluboka nadechla.

„Neudělala jsem to. Opravdu jsem to neudělala. Vždyť jsem byla celý den v nemocnici. Nemohla jsem.“

„No tak, Nigele,“ vložila se do hovoru paní Hubbardová. „Netrapte Celii.“

Patricie Laneová řekla rozzlobeně:

„Nechápu, proč je obviňován právě Nigel. Jen proto, že někdo vzal *jeho* inkoust.“

Valerie jízlivě dodala:

„Správně, drahoušku, musíš bránit svého milého.“

„Ale to je nespravedlivé!“

„Ale *já* opravdu nemám s Elizabethinými poznámkami nic společného,“ protestovala Celia naléhavě.

„Vždyť si to taky nikdo nemyslí, děťátko,“ odbyla ji Valerie netrpělivě. „Pořád to samé, však víte,“ vyměnila si pohled s paní Hubbardovou. „Tady už přestávají všechny žerty. Něco se s tím bude muset udělat.“

„A také se s tím něco udělá,“ pronesla paní Hubbardová chladně.

Kapitola čtvrtá

„Tady jste, pane Poirote.“ Slečna Lemonová položila na stůl před Poirota balíček v hnědém papíře. Rozbalil jej a pozorně si prohlédl stříbrný večerní střevíc — byla to opravdu kvalitní práce.

„Byl na Baker Street, přesně tak, jak jste říkal.“

„To nám ušetří spoustu problémů,“ řekl Poirot. „A potvrzuje to mé předpoklady.“

„Naprosto,“ odpověděla slečna Lemonová, od přírody dokonale prostá jakékoliv zvědavosti. Dodala: „Jestli vás to nebude moc obtěžovat, pane Poirote, dostala jsem dopis od své sestry. Došlo k novému vývoji situace.“

„Dovolíte, abych se na něj podíval?“

Slečna Lemonová mu dopis podala a když jej Poirot přečetl, nařídil jí, aby své sestře zatelefonovala. Slečna Lemonová dostala spojení téměř okamžitě a Poirot si vzal sluchátko.

„Paní Hubbardová?“

„Ano, u telefonu, pane Poirote. Je to od vás hezké, že jste mi hned zavolal. Byla jsem opravdu velmi...“

Poirot ji přerušil. „Odkud telefonujete?“

„Proč — z penzionu U Zlaté brány, samozřejmě.“

Aha, už chápu, co máte na mysli. Jsem ve svém vlastním pokoji.“

„Má váš telefon přípojku?“

„Tohle je přípojka. Hlavní telefon je dole v hale.“

„Je v domě někdo, kdo by mohl náš rozhovor vyslechnout?“

„Všichni studenti jsou touhle dobou pryč. Kuchařka je na nákupu. Geronimo, její manžel, rozumí anglicky velmi špatně. Je tu ještě uklízečka, je však nahluchlá a jsem si zcela jistá, že by se ani nepokoušela poslouchat.“

„Tak dobře. Budu tedy hovořit otevřeně. Míváte příležitostně po večerech nějaké přednášky nebo promítání? Prostě nějakou společnou zábavu?“

„Míváme občas přednášky. Nedávno k nám přišla slečna Baltroutová, cestovatelka s barevnými diapozitivy. Byli zde také lidé z

Východních misií, i když musím bohužel konstatovat, že ten večer bylo docela dost studentů pryč.“

„Aha. Takže byste mohla na dnešní večer přemluvit pana Poirota, zaměstnavatele vaší sestry, aby přišel vašim studentům povědět o některých svých zajímavých případech.“

„To by bylo velice hezké, určitě, ale myslíte si —“

„*Nemyslím*, jsem si jist!“

Ten večer, když studenti vešli do společenské místnosti, našli hned za dveřmi na tabuli připíchnutou zprávu:

Pan Hercule Poirot, známý soukromý detektiv, byl tak laskav a přijal pozvání na dnešní večer. Bude hovořit o teorii a praxi úspěšného vyšetřování a o některých slavných kriminálních případech.

Vracející se studenti k tomu měli řadu poznámek. „Nějaké soukromé očko. Znáte ho?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Já ano. Vzpomínám si na případ člověka odsouzeného k smrti za vraždu uklízečky a tenhle detektiv ho na poslední chvíli zachránil tím, že našel skutečného vraha.“

„Připadá mi to velmi divné.“

„Myslím, že by to mohla být docela legrace.“

„Colinovi se to bude určitě líbit. Je blázen do psychologie zločinců.“

„Asi bych to neformuloval přesně takhle, ale nepopírám, že popovídat si s člověkem, který tak bezprostředně přichází do styku se zločinci, může být zajímavé.“

Večeře byla v půl osmé a většina studentů už seděla u stolu, když ze svého pokoje (kde se podávalo sherry na počest vzácného hosta) přišla dolů paní Hubbardová, následovaná malým postarším mužem s podezřele černými vlasy a obrovským knírem, který si neustále nakrucoval.

„Tak tady jsou někteří z našich studentů, pane Poirote. Toto je pan Hercule Poirot, který byl tak laskav a přišel, aby nám po večeři něco pověděl o svých dlouholetých zkušenostech detektiva.“ Po úvodních zdvořilostních frázích se Poirot posadil vedle paní Hubbardové a byl nějakou dobu zcela zaměstnán snahou neumazat si knír vynikající zeleninovou polévkou, kterou z velké polévkové mísy

servíroval malý rtuťovitý italský sluha. Následoval talíř horkých špaget s masovými kuličkami a hned potom Poirota plaše oslovila dívka sedící po jeho pravé ruce.

„Opravdu pro vás pracuje sestra paní Hubbardové?“ Poirot se k ní otočil. „Jistě. Slečna Lemonová je mou sekretářkou už dlouhou řadu let. Je to nejschopnější žena na světě. Až se jí občas bojím.“

„Aha. Vrtalo mi hlavou —“

„Co vám vrtalo hlavou, slečno?“ S otcovským výrazem se na dívku usmál a přitom ji v duchu ocenil: „*Hezká, starostlivá, ne příliš bystrá, ustrašená...* „

Nahlas řekl: „Mohu se vás zeptat na jméno a co studujete?“

„Celia Austinová. Nestuduji. Jsem lékárnicí v nemocnici svaté Kateřiny.“

„Máte tam zajímavou práci?“

„Víte, vlastně ani nevím — snad ano.“ Znělo to hodně nejistě.

„A co ostatní? Mohla byste mi o nich něco říci? Myslел jsem, že zde bydlí studenti ze zahraničí, ale vidím tady především Angličany.“

„Někteří ze zahraničních studentů jsou ještě venku. Pánové Chandra Lal a Gopal Ram — jsou z Indie — a slečna Reinjeerová — Holanďanka — a ještě Achmed Ali z Egypta — ten je hrozně zažraný do politiky!“

„A co ti, kteří jsou tady? Povězte mi o nich něco.“

„Takže — nalevo od paní Hubbardové sedí Nigel Chapman. Studuje historii středověku a italštinu na Londýnské univerzitě. Hned vedle něj, v brýlích, je Patricie Laneová. Dělá si doktorát z archeologie. Ten velký rusovlasý hoch je Len Bateson, medik, a ta tmavá dívka se jmenuje Valerie Hobhouseová — pracuje v kosmetickém salonu. Vedle ní je Colin McNabb, postgraduální student psychiatrie.“ Když mluvila o Colinovi, tón jejího hlasu se nepatrně změnil.

Poirot se na ni laskavě podíval a všiml si, že zrudla. Pro sebe si v duchu zaznamenal: „Takže — je zamilovaná a příliš se jí nedaří to skrývat.“ Postřehl, že mladý McNabb se na ni přes stůl ani jednou nepodíval, byl zcela zabrán do rozhovoru s rozesmátou zrzavou dívkou, která seděla vedle něj.

„To je Sally Finchová. Američanka — je tady na Fulbritovo stipendium. Pak je tu ještě Geneviève Maricaudová. Studuje angličtinu stejně jako René Halle, co sedí vedle ní. Ta malá blondýnka se jmenuje Jean Tomlinsonová — pracuje jako já v nemocnici sv. Kateřiny. Je fyzioterapeutka. Ten černoš je Akibombo — pochází ze západní Afriky a je ohromně fajn. Potom je tu Elizabeth Johnstonová, z Jamajky, studuje v Londýně práva. Přímou naproti nám sedí dva turečtí studenti, kteří přijeli teprve před týdnem. Hrozně špatně mluví anglicky.“

„Děkuji vám. A jak spolu vlastně všichni vycházíte? Dobře? Nebo také mezi sebou občas máte konflikty?“ Lehký tón jeho slov otupil ostří jejich závažnosti.

Celia odpověděla: „Víte, každý máme dost své práce, abychom měli ještě ke všemu nějaké spory — ačkoliv —“

„Ačkoliv co, slečno Austinová?“

„No tedy — Nigel — ten co sedí hned vedle paní Hubbardové, hrozně rád zlobí a rozcíljuje druhé. A Len Bateson se *dokáže* rozzlobit. Občas ho popadne příšerný vztek. Ale jinak je opravdu velice milý.“

„A co Colin McNabb — jemu to také vadí?“

„Kdepak. Ten vždycky jen pobaveně zvedne obočí, nic víc.“

„Aha. A co dívky — jsou mezi vámi nějaké hádky?“

„Ani ne, všechny spolu vycházíme velice dobře. Geneviève občas mívá nálady. Myslím, že Francouzi k tomu mají trochu sklon, hned se jich všechno dotkne — víte, chci říct — promiňte —“ Celia byla celá popletená.

„Pokud jde o mne, jsem Belgičan,“ prohlásil slavnostně Poirot a rychle pokračoval, než se Celia stačila vzpamatovat: „Co jste měla před chvilkou na mysli, slečno Austinová, když jste říkala, že vám cosi vrtalo hlavou? Co vám vrtalo hlavou?“

Nervózně žmolala v ruce kousek chleba.

„Ne, nic, opravdu nic — jenom, víte, děly se tu v poslední době takové divné — vlastně to byly spíš jenom žerty. Napadlo mě, jestli paní Hubbardová... Ale ne, byla... byla to ode mne hloupost. Ne, nemyslela jsem tím nic určitého.“ Poirot na ni dál nenaléhal. Obrátil se k paní Hubbardové a byl okamžitě vtažen do rozhovoru, který

vedla s Nigelem Chapmanem. Nigel obhajoval velmi sporný názor, že zločin je vlastně jistý druh tvořivého umění — a že na okraji společnosti ve skutečnosti stojí policisté, kteří si tuto profesi prý zvolili pouze pro svůj skrytý sadismus. Dívka v brýlích, sedící vedle Nigela, se s úzkostí ve tváři zoufale snažila bagatelizovat všechny Nigelovy výroky hned, jak je vypustil z úst. Nigel jí nicméně nevěnoval na-prosto žádnou pozornost a Poirot se docela dobře bavil.

Paní Hubbardová shovívavě přihlížela. „Vy mladí dnes nemyslíte na nic jiného než na politiku a psychologii,“ poznamenala. „Když jsem já byla mladá, bývali jsme mnohem bezstarostnější. Chodili jsme tancovat. Kdybyste srolovali koberec ve společenské místnosti — je tam docela dobrá podlaha —, mohli byste tancovat třeba podle rádia; ale vám se nikdy nechce.“

Celia se zasmála a s trochou zlomyslnosti dodala:

„Nigele, vždyť ty jsi přece chodil tancovat, že? Jednou jsem s tebou tancovala, i když nečekám, že by sis to pamatoval.“

„Ty jsi se *mnou* tancovala?“ zeptal se Nigel nedůvěřivě. „Kde?“

„V Cambridgi — o Májovém týdnu.“

„Aha, Májový týden!“ Nigel mávl nad tou mladickou nerozvážeností rukou. „Každý musí projít pubertou. Naštěstí to brzy přejde.“ Nigelovi určitě nemohlo být víc než pětadvacet. Poirot ukryl úsměv svým knírem.

„Víte, paní Hubbardová,“ přidala se vážně Patricie Laneová, „máme příliš mnoho učení. Když máme chodit na přednášky a ještě sami doma studovat, zbývá čas jen na věci, které skutečně stojí za to.“

„Já vím, ale každý je mladý jenom jednou,“ namítla paní Hubbardová. Po špagetách následoval čokoládový pudink a když i ten zmizel, přešli všichni do společenské místnosti. Kdo chtěl, mohl si posloužit kávou ze samovaru na stole. A pak byl Poirot vyzván, aby zahájil svou přednášku. Oba Turci se zdvořile omluvili. Všichni ostatní se s napjatým očekáváním posadili. Poirot vstal a začal se svou obvyklou sebejistotou hovořit. Rád se poslouchal a tři čtvrtě hodiny vyprávěl lehkým, zábavným způsobem a s mírnou nadsázkou o svých zkušenostech. Pokud se zároveň pokoušel naznačit, že je vlastně něco jako šarlatán, nedělal to nijak příliš okatě.

„A tak tomu džentlmenovi říkám,“ končil Poirot, „že mi připomíná jednoho majitele továrny na výrobu mýdla z Lutychu. Otrávil svou manželku, aby se mohl oženit se svou plavovlasou sekretářkou. Prohodím to jenom tak uprostřed hovoru, ale reakce se dostaví okamžitě. Vnutí mi všechny ukradené peníze, které jsem pro něj právě získal zpět. Zbledne a v jeho očích se objeví strach. ‚Věnuji ty peníze,‘ říkám, ‚na dobročinné účely.‘ ‚dělejte s nimi, co chcete,‘ odpoví. A pak mu povídám, a to velmi důrazně: ‚Doporučuji vám, *monsieur*, abyste byl velmi opatrný.‘ Mlčky přikývne a když odcházím, vidím, jak si utírá čelo. Hrozně se vyděsil, a já — když se to tak vezme — já jsem mu vlastně zachránil život. Ačkoliv byl úplně blázen do své krásné plavovlasé sekretářky, už nikdy se nepokusil svou hloupou a nepříjemnou manželku otrávit. Prevence je vždycky lepší než léčba. Snažíme se vraždám předcházet — ne čekat, až je někdo spáchá.“ Uklonil se a rozpráhl ruce. „Myslím, že jsem vás už unavoval dost dlouho.“

Studenti ho odměnili bouřlivým potleskem. Poirot se ještě jednou uklonil. A potom, právě když se chystal si sednout, Colin McNabb vyndal dýmku z úst a pronesl: „A teď už nám snad konečně řeknete, proč jste sem vlastně přišel.“

Rozhostilo se naprosté ticho.

„Coline,“ řekla Patricie vyčítavě.

„Dobře, můžeme aspoň hádat, ne?“ Pohrdavě se kolem sebe rozhlédl. „Pan Poirot nás tu docela pěkně svým povídáním pobavil, ale proto sem určitě nepřišel. Je tady pracovně. Nebo si snad, pane Poirote, opravdu myslíte, že nám to nedošlo?“

„Mluv pouze za sebe, Coline,“ poznamenala Sally.

„Je to pravda, že?“ trval na svém Colin.

Poirot znovu rozhodil rukama v půvabném gestu, kterým všechno přiznal. „Musím připustit,“ řekl, „že se mi má laskavá hostitelka svěřila, že určité události, ke kterým tu došlo, jí působí starosti.“

Len Bateson vyskočil a tvář mu zbrunátněla. „Podívejte se,“ pronesl, „co to má všechno znamenat? Co tu na nás šijete za boudu? Celé to vaše povídání tedy bylo jen divadlo?“

„Tos na to vážně přišel až teď, Batesone?“ zeptal se sladce Nigel.

Celia polekaně vzdychla a řekla: „Takže jsem *měla* pravdu!“

Paní Hubbardová promluvila s rozhodnou autoritou. „Požádala jsem pana Poirota, aby nám pověděl něco o své práci, ale chtěla jsem ho také poprosit o radu, protože opravdu nevím, co si mám počít s tím vším, k čemu tu v poslední době došlo. Něco se prostě musí udělat a mně se zdálo, že další možností je pouze — policie.“

Okamžitě se rozpoutala divoká hádka.

Geneviève se rozohnila jako pravá Francouzka. „To je ostudné, hanba, jít na policii!“ Připojily se další hlasy, pro i proti.

Uklidnil je až rozhodný tón Leonarda Batesona. „Tak si přece poslechněme, co nám k našim problémům může říci pan Poirot.“

Paní Hubbardová dodala: „Seznámila jsem pana Poirota se všemi fakty. Bude-li se chtít ještě na něco zeptat, jsem si jistá, že proti tomu nebudete nic namítat.“ Poirot jí věnoval úklon. „Děkuji vám.“ S výrazem kouzelníka vytáhl pár večerních střevíců a podal je Sally Finchové. „Vaše střevíce, slečno?“

„Proč — ano — *oba dva*? Kde se vzal ten ztracený?“

„Byl ve ztrátách a nálezech na nádraží v Baker Street.“

„Ale jak vás napadlo, že by tam mohl být, pane Poirote?“

„Velmi jednoduchou dedukcí. Někdo vzal z vaší místnosti jednu botu. Proč? Určitě ne proto, aby ji nosil nebo prodal. A protože jste všichni prohledávali dům od sklepa až po půdu a nic jste nenašli, je zřejmé, že někdo musel váš střevíc odnést pryč nebo ho zničit. Ale zničit botu není tak jednoduché. Nejsnazším způsobem, jak se jí zbavit, bylo nastoupit ve špičce do autobusu nebo do vlaku a nechat ji ležet pod sedadlem. Byl to můj první odhad a vyšel — takže jsem věděl, že jsem na správné stopě — botu někdo vzal proto, jak váš básník říká, *aby pozlobil, protože ví, že to chutná*.“

Valerie se krátce zasmála. „To neomylně ukazuje na tebe, Nigele, má lásko.“

Nigel se ušklíbl. „Jestli ti bota padne, můžeš ji nosit.“

„Nesmysl,“ řekla Sally. „Nigel moji botu nevzal.“

„Samozřejmě že ne,“ řekla Patricie rozzlobeně. „To je naprosto absurdní nápad!“

„Nevím proč absurdní,“ prohlásil Nigel, „sice jsem skutečně nic takového neudělal, to ale bezpochyby řekne každý z nás.“

Vypadalo to, jako by Poirot čekal právě na tato slova, jako čeká herec na klíčovou větu. Jeho oči dlouho zamyšleně setrvaly na brunátné tváři Lena Batesona a potom zkoumavě přejely po ostatních studentech. Pak promluvil a přitom úmyslně přeháněl svůj cizí přízvuk.

„Jsem tu ve velice choulostivém postavení. Přišel jsem jako host. Paní Hubbardová mě pozvala, abych tu mezi vámi strávil příjemný večer, to je vše. A také, samozřejmě, abych slečně Finchové vrátil pár kouzelných střevíčků. A co se týče toho ostatního —“ odmlčel se, „pan — Bateson? ano, Bateson — se mě zeptal, co si já osobně myslím o zdejších problémech. Bylo by však ode mne nezdvorné, kdybych vás tu obtěžoval svými názory, aniž by mě k tomu vyzval ne pouze jeden z vás, ale vy všichni.“

Pan Akibombo zuřivě přikyvoval na souhlas svou černou kudrnatou hlavou. „To je správný postup,“ řekl. „Opravdu demokratické bude, když budeme všichni, co tu jsme, hlasovat.“

Sally Finchová se netrpělivě ozvala. „Starou belu,“ řekla. „Vždyť se tu všichni známe a kamarádíme se. Nebudeme dělat zbytečný rozruch a prostě si poslechneme, co nám pan Poirot poví.“

„Nemohu než s tebou souhlasit, Sally,“ řekl Nigel.

Poirot se nepatrně uklonil. „Dobře tedy,“ začal, „ptáte-li se mě, co dělat, musím říci, že má rada je zcela prostá. Paní Hubbardová — nebo spíš paní Nicoletisová — by měla *okamžitě* zavolat policii. Nesmí se už ztrácet čas.“

Kapitola pátá

Bylo zřejmé, že takové prohlášení od Poirota nikdo neočekával. Nevyvolalo však jediný protest nebo poznámku, ale náhlé, dusné ticho.

Ještě než se přítomní stačili vzpamatovat z naprostého ohromení, odvedla paní Hubbardová se zdvořilým „dobrou noc, vám všem“ Poirota nahoru do svého pokoje.

Paní Hubbardová rozsvítila, zavřela dveře a vybídla Poirota, aby se posadil do křesla u krbu. Její pěkná veselá tvář byla svraštělá pochybnostmi a úzkostí. Nabídla svému hostu cigaretu, ale Poirot zdvořile odmítl s vysvětlením, že má raději své vlastní. Na oplátku jí také nabídl, ale paní Hubbardová nepřítomným hlasem řekla: „Nekouřím, pane Poirote.“

Sedla si naproti němu a po chvíli váhání pronesla:

„Bezpochyby máte pravdu, pane Poirote. Snad bychom *měli* zavolat policii — zvláště po té ošklivé nepříjemnosti s inkoustem. Ale byla bych raději, kdybyste to býval neříkal — aspoň ne tak veřejně.“

„Aha,“ řekl Poirot, zatímco si zapaloval jednu ze svých tenkých cigaret a sledoval proužek dýmu, který z ní vycházel. „Vy si myslíte, že jsem něco zatajil?“

„Víte, myslím si, zeje moc pěkné být přímý a otevřený — ale zdá se mi, že by bylo bývalo lépe o tom pomlčet, požádat, aby sem poslali nějakého policistu a všechno mu vysvětlit osobně. Chci tím říci, že ať už má ty hlouposti na svědomí kdokoliv, je teď varován.“

„Snad ano.“

„Řekla bych, že docela určitě,“ odvětila paní Hubbardová dost ostře. „Žádné snad! I kdyby to byl někdo z personálu nebo některý student, který tu dnes večer nebyl, tohle se rychle roznese. Vždycky tomu tak je.“

„Přesně tak. Úplně vždycky.“

„A je tu také paní Nicoletisová. Opravdu nevím, jak se k tomu postaví. V ní se nikdo nevyzná.“

„Bude zajímavé to zjistit.“

„Nemůžeme zavolat policii bez jejího souhlasu — kdo je zas tohle?“

Kdosi rázně zaklepal na dveře. Zaklepání se ozvalo znovu a málem ještě dřív, než paní Hubbardová podrážděně zavolala „vstupte“, se dveře otevřely a do místnosti vstoupil zamračený Colin McNabb s dýmkou mezi zuby.

Zavřel za sebou dveře, vyndal dýmku z úst a řekl:

„Promiňte, ale velmi jsem si přál promluvit si tady s panem Poirotem.“

„Se mnou?“ Poirot k němu obrátil obličej plný nevinného překvapení.

„Jo, s vámi,“ odvětil Colin pochmurným hlasem.

Přitáhl si značně nepohodlnou židli a posadil se na ni bokem, tváří k Poirotovi.

„Vaše povídání dnes večer bylo docela zábavné,“ pronesl shovívavě. „Nechci popírat, že jste člověk s dlouhou řadou zkušeností, ale, když dovolíte, řekl bych, že jak vaše metody, tak vaše názory jsou dost zastaralé.“

„Tedy Coline,“ paní Hubbardová zrudla. „Jste krajně nezdvořilý.“

„Nemyslel jsem to jako urážku, ale chtěl jsem, aby bylo jasno. Zločin a trest, pane Poirote, jsou od sebe tak daleko, jak si jen umíte představit.“

„Připadá mi, že je mezi nimi přirozená následnost,“ odpověděl Poirot.

„Vy se na to díváte pouze z úzkého pohledu zákona — a co víc — zákona v jeho nejstaromódnějším pojetí. Ale dnes dokonce i zákon sám přejímá nejnovější teorie zabývající se *příčinami* zločinů. A právě *příčiny* jsou důležité, pane Poirote.“

„V tom ale,“ zvolal Poirot, „ať už jsem staromódní nebo moderní, s vámi přece úplně souhlasím!“

„Pak ovšem musíte vzít v úvahu *příčiny* událostí, ke kterým v tomto domě došlo — musíte přijít na to, proč někdo tyhle věci udělal.“

„Ale já s vámi stále naprosto souhlasím — ano, to je ze všeho nejdůležitější.“

„Protože všechno má svůj důvod a pro osobu, o kterou jde, to může být velice dobrý důvod.“

V tu chvíli to už paní Hubbardová nevydržela a ostře jim skočila do řeči: „Nesmysl.“

„A v tom se právě mýlíte,“ obrátil se k ní Colin. „Vždycky musíte vzít v úvahu psychologické pozadí.“

„Psychologické slátaniny,“ ostře odsekla paní Hubbardová. „Nemám trpělivost na takové řeči!“

„To proto, že o tom absolutně nic nevíte,“ vytkl jí Colin hluboce káravým tónem a otočil se zpátky k Poirotovi.

„Zajímám se o tyto problémy. V současné době studuji postgraduální kurs psychiatrie a psychologie. Probíráme velice komplikované a někdy přímo ohromující případy a chtěl bych poukázat na to, pane Poirote, že nemůžete prostě odsoudit zločince na základě doktríny o prvotním hříchu nebo úmyslném pohrdání pozemskými zákony. Musíte pochopit kořeny problému, pokud chcete mladého delikventa opravdu vyléčit. Tyto myšlenky byly za vašich dnů ještě neznámé, a já chápu, že je pro vás těžké je přijmout —“

„Zloděj je prostě zloděj,“ skočila mu tvrdohlavě do řeči paní Hubbardová.

Colin se netrpělivě zmařčil.

Poirot řekl měkce:

„Moje názory jsou sice nepochybně staromódní, ale jsem ochoten vám naslouchat, pane McNabbe.“

Colin vypadal příjemně překvapen.

„To je velmi čestně řečeno, pane Poirote. Pokusím se vám celý problém objasnit co nejsrozumitelnějším způsobem.“

„Děkuji,“ odvětil Poirot mírně.

„Čistě kvůli pohodlí začnu párem bot, které jste dnes večer přinesl a vrátil Sally Finchové. Jestli si vzpomínáte, byla ukradena *jedna*. Pouze *jedna*.“

„Vzpomínám si — také mě ta skutečnost překvapila,“ odpověděl Poirot.

Colin McNabb se naklonil dopředu a jeho tvrdohlavý, ale hezký obličej zazářil dychtivostí.

„Jenže jste nepostřehl, jaký to má význam. Je to jeden z nejtypičtějších příkladů, s jakým se člověk může setkat. Zcela určitě tu máme Popelčin komplex. Předpokládám, že znáte pohádku o Popelce.“

„Ano, ve francouzském originálu.“

„Popelka, z níž si její macecha udělala neplacenou služku, sedí u kamen a pozoruje, jak se její sestry oblékají do nádherných šatů a jdou na bál pořádaný princem. Pohádková babička na ten bál pošle i Popelku. S úderem půlnoci se však její krásné šaty promění zpátky na hadry — jak pospíchá pryč, ztratí cestou *jeden střevíček*. A mezi námi je někdo, kdo si připadá jako Popelka (samozřejmě si to neuvědomuje). Pociťuje zklamání, závist, méněcennost. Ta dívka ukradne střevíc. Proč?“

„Dívka?“

„Přirozeně, je to dívka,“ odpověděl Colin rozhořčeně. „To přece musí pochopit i člověk s minimem inteligence.“

„Tedy, Coline!“ okřikla ho paní Hubbardová.

„Pokračujte, prosím,“ vyzval ho Poirot zdvořile.

„Pravděpodobně ani sama *neví, proč to dělá* — ale *vnitřní* touha je jasná. Ona chce být tou princeznou, kterou si princ vyvolí. A další významný fakt — střevíček je ukraden velmi přitažlivé dívce, *kteřá se právě chystá na ples*.“

Colinovi už dávno vyhasla dýmka. S rostoucím zápalem s ní zamával.

„A teď se podíváme na ty ostatní příhody. Straka shromažďující lesklé věci — všechno, co je symbolem atraktivní ženskosti. Pudřenka, rtěnky, náušnice, náramek, prsten — každá položka má dvojí smysl. Dívka chce, aby si jí někdo *všiml*. Chce dokonce, aby byla *potrestána* — jako většina mladistvých delikventů. A nic z toho prostě nemůžete označit za obyčejnou sprostou krádež. Žádná z odcizených věcí není ukradena pro svou *hodnotu*. Je to to samé, jako když velmi dobře situované ženy chodí do obchodních domů a krádou věci, které by si mohly bez nejmenších problémů normálně koupit a zaplatit.“

„Nesmysl,“ pravila bojovně paní Hubbardová. „Někteří lidé jsou prostě nečestní, nic víc.“

„Ale mezi ukradenými věcmi byl i diamantový prsten, který nepochybně nějakou hodnotu má,“ namítl Poirot nevšímaje si paní Hubbardové.

„Však také byl vrácen.“

„Jistě ovšem nechcete tvrdit, pane McNabbe, že stetoskop, také nějak souvisí s ženskou krásou?“

„To mělo hlubší význam. Ženy, které se cítí pro muže málo přitažlivé, se podvědomě mohou upnout k profesionální kariéře.“

„A kuchařská kniha?“

„Symbol rodinného života, manželství, vlastní domácnosti.“

„A bórový prášek?“

Colin zareagoval podrážděně: „Drahý pane Poirote, *nikdo* přece nebude krást bórový prášek! Proč by to dělal?“

„Přesně na to jsem se sám sebe také ptal. Musím připustit, pane McNabbe, že máte odpověď opravdu na všechno. Ale ještě mi vysvětlíte, jaký význam má zmizení starých flanelových kalhot — *vašich* flanelových kalhot, pokud vím.“

Poprvé za celou dobu mladý psycholog znejistěl. Zrudl a odkašlal si.

„Mohl bych vám to vysvětlit — ale bylo by to značně zamotané — a také — víte, je to pro mě dost trapné. Ušetřete mě těch rozpaků.“

Poirot se naklonil kupředu a chlácholivě poplácal mladíka po koleni.

„A co inkoust vylitý na poznámky té studentky a hedvábný šátek rozstříhaný na kousky. Ani to vás nezneklidňuje?“

Colinovo samolibé a nadřazené chování se náhle změnilo.

„Ale ano, zneklidňuje,“ přiznal. „Opravdu, věřte mi. Je to vážné. Ta dívka by se měla léčit — *ihned*. Ale opravdu je to případ pro *lékaře*, ne pro policii a o to mi jde. Ona je v tom prostě až po uši. Jestliže...“

Poirot ho přerušil.

„Vy víte, kdo to je?“

„No, mám velmi silné podezření.“

Poirot si začal pro sebe mumlat, jako kdyby recitoval předem naučený text.

„Dívka, která není nijak zvlášť úspěšná ve vztazích k druhému pohlaví. Plachá, citlivá, něžná. Nepříliš bystrá. Dívka, která se cítí zklamaná a opuštěná. Dívka, ...“

Někdo zaklepal na dveře. Poirot se probral ze zamyšlení. Zaklepání se ozvalo znovu.

„Dále,“ řekla paní Hubbardová.

Dveře se otevřely a vešla Celia Austinová.

„Ano,“ pokýval hlavou Poirot. „Přesně tak. Slečna Austinová.“

Celia pohlédla zmučenýma očima na Colina.

„Nevěděla jsem, že jsi tady,“ vydechla. „Přišla jsem — přišla jsem...“

Zhluboka se nadechla a obrátila se k paní Hubbardové.

„Prosím vás, neposílejte pro policii, prosím. Udělala jsem to já. Já jsem brala ty věci. Nevím proč.“

Nedovedu si to vysvětlit. Nechtěla jsem nic takového udělat. Prostě to na mě přišlo.“ Otočila se ke Colinovi. „Tak teď už víš, co jsem zač... a už se mnou asi nikdy nepromluvíš. Já vím, že jsem hrozná...“

„Ale vůbec ne,“ řekl Colin. Jeho zvuchý hlas byl vřelý a přátelský. „Máš v sobě jen trochu zmatek, nic víc. Je to prostě taková nemoc, která pramení z toho, že některé věci nevidíš jasně. Ale když mi budeš důvěřovat, Celie, dokážu tě brzo dát zase do pořádku.“

„Ach, Coline — vážně?“

Celia na něj hleděla s bezmezným obdivem.

„Já jsem si dělala tak hrozné starosti.“

Tak trochu otcovským způsobem ji vzal za ruku.

„Už nemáš proč se trápit.“ Vstal, vzal Celiu kolem ramen a tvrdě pohlédl na paní Hubbardovou.

„Doufám,“ pravil, „že už se nebudou opakovat žádné hloupé řeči o volání policie. Nebylo ukradeno nic skutečně cenného. Celia vrátí všechno, co vzala.“

„Náramek a pudřenku vrátit nemohu,“ pípala Celia s úzkostí v hlase. „Hodila jsem je do kanálu. Ale koupím nové.“

„A co stetoskop?“ zeptal se Poirot. „Ten jste dala kam?“

Celiinu tvář zalil ruměnec.

„Nikdy jsem žádný stetoskop nevzala. Co bych dělala s nějakým starým stetoskopem?“ Rudla čím dál tím víc. „A inkoust na Elizabethiny poznámky jsem také nevyhlídla. Něco tak zlomyslného bych nikdy neudělala.“

„Ale šálu slečny Hobhousové jste rozstříhala, *mademoiselle*.“

Celia byla celá nesvá. Dost nejistě odpověděla:

„To bylo něco jiného. Myslím — Valerii to nevadilo.“

„A batoh?“

„Ten jsem já nerozřezala. To udělal někdo ze vzteku.“

Poirot vytáhl seznam, který si opsal ze zápisníku paní Hubbardové.

„Řekněte mi, prosím“ pokračoval, „ale po pravdě, za které z těchto věcí jste zodpovědná a za které ne?“

Celia přelétla seznam očima a okamžitě odpověděla.

„Nemám nic společného s batohem a žárovkami, bórovým práškem a solí do koupele. A prsten — to byl vlastně omyl. Když jsem si uvědomila, jak je drahý, vrátila jsem jej.“

„Aha.“

„Protože — já jsem opravdu nechtěla být nepoctivá. Bylo to jenom —“

„Jenom co?“

V Celiiných očích se objevila obezřetnost.

„Já nevím — opravdu nevím. Mám v sobě zmatek.“

Colin jejich rozhovor rázně ukončil.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste ji už nechal na pokoji. Mohu vás ujistit, že se to už nebude opakovat. Od této chvíle za ni přebírám veškerou zodpovědnost.“

„Coline, ty jsi na mě tak hodný.“

„Byl bych rád, kdybys mi toho řekla o sobě mnohem víc, Celie. Třeba o vaší rodině. Vycházeli spolu dobře tví rodiče?“

„Ale ne, doma — to bylo hrozné —“

„Přesně. A —“

Paní Hubbardová je autoritativním hlasem přerušila.

„To už stačí, vy dva. Jsem ráda, Celie, že jste přišla a přiznala se. Způsobila jste mnoho starostí a nepříjemností a měla byste se stydět. Ale řeknu vám tohle. Beru vážně vaše slova, že jste nevyhlila inkoust na Elizabethiny poznámky. Nevěřím, že byste něco takového udělala. A teď už běžte, vy i Colin. Už vás mám pro dnešek tak akorát.“

Jakmile se za nimi zavřely dveře, paní Hubbardová se zhluboka nadechla.

„Tak,“ řekla, „co si o tom myslíte?“

Hercule Poirot zamrkal.

„Myslím, že jsme byli svědky milostné scénky — v moderním pojetí.“

Paní Hubbardová očividně nesouhlasila.

„*Autres temps, autres moeurs*,“ zamumlal si jen tak pro sebe Poirot. „Když jsem já byl mladý, půjčovali mladíci dívkám knížky o theosofii nebo diskutovali o Maeterlinckově díle. Všichni byli plni citů a krásných ideálů. Dnes hoch a dívku k sobě přivádí neschopnost přizpůsobit se anebo také komplexy.“

„Všechno takové nesmysly,“ trvala na svém paní Hubbardová.

Poirot jí oponoval.

„Ne, nejsou to všechno nesmysly. Niterní záležitosti jsou dost důležité — ale když je člověk takový zanícený mladý vědec jako Colin, nevidí nic jiného než komplexy a nešťastný rodinný život oběti.“

„Celiin otec zemřel, když jí byly čtyři roky,“ podotkla paní Hubbardová. „A ona prožila velice spokojené příjemné dětství s milou, i když poněkud hloupou matkou.“

„Ano, ale má dost rozumu, aby to mladému McNabbovi zatajila! Řekne mu všechno, co chce slyšet. Je opravdu velmi zamilovaná.“

„Vy tomu nesmyslu věříte, pane Poirote?“

„Nevěřím, že by Celia měla komplex méněcennosti nebo že by kradla věci, aniž by věděla, co dělá. Myslím, že riskovala ukradení pár nedůležitých tretek, aby připoutala pozornost vážného Colina McNabba — a měla úspěch. Kdyby zůstala hezkou, nesmělou, obyčejnou dívkou, možná by si jí nikdy nevšiml. Podle mého názoru,“ pokračoval Poirot, „je dívka oprávněná podniknout zoufalé kroky, aby získala svého vyvoleného.“

„Nikdy bych neřekla, že by byla dost chytrá na to, aby něco takového vymyslela,“ řekla paní Hubbardová.

Poirot neodpověděl. Zamračil se. Paní Hubbardová pokračovala:

„Takže celá záležitost byla jen planý poplach! Velice se vám omlouvám, pane Poirote, že jsem vás připravila o čas kvůli tak obyčejnému případu. No nic, konec dobrý, všechno dobré.“

„Kdepak,“ potřásl Poirot hlavou. „Neřekl bych, že tím všechno skončilo. Vyjasnili jsme jen tu vnější, jednodušší část celého problému, která byla téměř očividná. Ale stále tu zůstávají některé věci nevysvětlené a já mám pocit, že máme co do činění s něčím vážnějším — daleko vážnějším.“

„To si opravdu myslíte, pane Poirote?“

„Dělá to na mne takový dojem... Rád bych si promluvil se slečnou Laneovou, madam. Chtěl bych si prohlédnout ten její prsten, který byl ukraden.“

„Jak si přejete, pane Poirote. Dojdu dolů a pošlu ji sem k vám. Stejně jsem ještě chtěla o něčem mluvit s Lenem Batesonem.“

Za malou chvíli přišla Patricie Laneová s tázavým výrazem ve tváři.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji, slečno Laneová.“

„To je v pořádku. Neměla jsem nic důležitého na práci. Paní Hubbardová říkala, že byste si chtěl prohlédnout můj prsten.“

Sundala ho z prstu a podala Poirotovi.

„Je to opravdu docela velký diamant, ale je zasazen trochu staromódním způsobem. Byl to snubní prsten mé maminky.“

Poirot prsten důkladně zkoumal.

„Žije ještě vaše matka?“

„Ne. Oba mí rodiče jsou už po smrti.“

„To je smutné.“

„Ano. Oba byli moc hodní, ale upřímně řečeno, nikdy jsme si nebyli tak blízcí, jak by asi bylo správné. Člověk toho potom lituje. Moje matka si přála lehkomyšlnou, hezkou dcerku. Dcerku, která se bude zajímat o pěkné šaty, společenské události a tak. Byla velmi zklamaná, když jsem se dala na archeologii.“

„Byla jste odjakživa spíše vážnějšího založení?“

„Myslím, že ano. Člověk má pocit, že život je tak krátký, že by měl dělat něco, co za to stojí.“

Poirot na ni zamyšleně pohlédl.

Odhadoval, že Patricii Laneové bude něco přes třicet. S výjimkou nedbale nanesené rtěnky nebyla nijak nalíčená. Nevýrazné šedohnědé vlasy měla sčesané z čela dozadu a jen neuměle upravené. Její docela živé modré oči vážně hleděly zpod brýlí.

„Žádné kouzlo, *bon Dieu*“ zamumlal si pro sebe Poirot. „A ty její šaty! Jak se to říká? Jak kdyby proběhla trním? *Ma foi*, to je přesné!“

Neschvaloval to. Patriciin klidný, kultivovaný hlas připadal jeho uším velice únavný. „Je inteligentní a vzdělaná,“ řekl si, „a přesto bude každým rokem nudnější a nudnější! Až bude stará —“ Na letmý okamžik mu na mysli vytanul obraz hraběnky Věry Rossakoffové. „Taková exotická krása, dokonce i před smrtí! A tyhle dnešní dívky...“

„Ale to je proto, že jsem zestárl,“ pomyslel si Poirot. „Konec konců i tato dívka může být pro nějakého muže Venuší.“ Ale pochyboval o tom.

Patricie se rozhovořila:

„Skutečně mne šokovalo, když jsem se dozvěděla, co se stalo Bess — slečně Johnstonové. A navíc někdo schválně použil zelený inkoust, aby to vypadalo jako Nigelovo dílo. Ale mohu vás ujistit, pane Poirote, že Nigel by něco takového nikdy neudělal.“

„Ano?“ Poirot na ni pohlédl s větším zájmem. Trochu se rozhorlila a zrudla.

„Není lehké Nigelovi porozumět,“ pokračovala vážně. „Víte, měl doma dost ošklivé dětství.“

„*Bon Dieu*, další!“

„Prosím?“

„Ne, nic. Mluvila jste —“

„O Nigelovi. Je to s ním těžké. Odjakživa měl sklon stavět se proti jakékoliv autoritě. Je velice chytrý — naprosto úžasně bystrý, ale musím připustit, že občas se chová dost nepříjemně. Vysmívá se — však víte. A považuje za nedůstojné cokoliv vysvětlovat nebo se bránit. I když si všichni v tomhle domě myslí, že ten inkoust vylil Bess na poznámky on, jeho ani nenapadne, aby se ohradil. On prostě jenom prohlásí: ‚Tak ať si to myslí, když chtějí.‘ Jeho postoj je úplně bláznivý.“

„Mohlo by se to snadno špatně vykládat, to je jisté.“

„Je to určitý druh pýchy, řekla bych. Protože mu nikdo nikdy nerozuměl.“

„Znáte ho dlouho?“

„Ne, jenom asi rok. Potkali jsme se při putování po zámcích na Loire. Dostal tam chřipku, ze které se později vyklubal zápal plic, a já jsem o něj během jeho nemoci pečovala. Je velmi choulostivý a vůbec se o své zdraví nestará. V určitém směru, navzdory tomu, že je tak nezávislý, potřebuje péči jako malé dítě. Opravdu potřebuje, aby ho někdo opatroval.“

Poirot si povzdechl. Cítil se najednou z té vší lásky velmi unavený... Napřed tu byla Celia, s očima plnýma obdivu a zbožňování. A teď ještě Patricie, která vypadá jako opravdová madona. Samozřejmě, musí tu být láska, mladí lidé se musejí setkávat a tvořit páry, ale on, Poirot, už měl, díky Bohu, tohle všechno za sebou. Vstal.

„Dovolila byste, mademoiselle, abych si půjčil váš prsten? Vráťím jej v pořádku, hned zítra.“

„Jistě, jak si přejete,“ odpověděla překvapeně Patricie.

„Jste velice laskavá. A prosím vás, buďte opatrná, mademoiselle.“

„Opatrná? Proč opatrná?“

„Sám bych si to přál vědět,“ řekl Poirot.

A starosti ho neopouštěly.

Kapitola šestá

Následující den dráždil paní Hubbardovou každou maličkostí. Probudila se s obrovským pocitem úlevy. Výčitky a pochybnosti, vyvolané událostmi minulých týdnů, byly pryč. Za všechno je zodpovědná bláznivá dívka, která se chovala potrhlym moderním způsobem (který ovšem paní Hubbardová naprosto neschvalovala). A ode dneška konečně zavládne pořádek.

V této příjemné jistotě sešla dolů na snídani a vzápětí o svůj klid opět přišla. Studenti si totiž zrovna to ráno usmysleli, že budou obzvláště protivní — každý po svém.

Chandra Lal, který se právě dozvěděl o zničení Elizabethiných poznámek, vzrušeně řečnil. „To je útlak,“ drmolil, „úmyslný útlak porobených národů z kolonií. Pohrdání a předsudky, předsudky vůči barevným. Toto je zcela zjevný příklad.“

„Pane Chandro,“ zarazila ho paní Hubbardová ostře. „Na to se vás nikdo neptal. Neví se, kdo to udělal a proč.“

„Ale paní Hubbardová, myslela jsem, že Celia za vámi osobně přišla a podala svědectví,“ podivila se Jean Tomlinsonová. „Říkala jsem si, že se zachovala opravdu statečně. Musíme na ni být hodní.“

„Hlavně, že zrovna ty jsi takový svatoušek, Jean,“ odsekla rozlobeně Valerie Hobhouseová.

„To od tebe tedy není pěkné.“

„Podala svědectví,“ řekl Nigel a otrásl se. „Jak hluboce nechutný výraz.“

„Nechápu proč. Svědci Jehovovi ho používají a —“

„Pro Boha živého, to musíme mít vážně Svědky Jehovovy u snídani?“

„Co to má všechno znamenat, mamá? Říkáte, že ty věci kradla Celia? A proto teď nepřišla dolů na snídani?“

„Já nerozumím, prosím,“ řekl pan Akibombo.

Nikdo mu nic nevysvětlil. Každý se příliš soustředil jen na to své.

„Chudák holka,“ pokračoval Len Bateson. „To byla úplně bez peněz?“

„Víte, ve skutečnosti mne to neudivilo,“ odpověděla pomalu Sally. „Vždycky jsem měla takový pocit...“

„Vy říkáte, že ten inkoust mi na poznámky vylila Celia?“ Elizabeth Johnstonová se tvářila nevěřičně. „To mě velice překvapuje a nějak tomu pořád nemohu uvěřit.“

„Celia inkoust na tvé poznámky *nevylila*,“ řekla paní Hubbardová. „A doufám, že už se o tom konečně přestanete dohadovat. Chtěla jsem vám všechno vysvětlit později v klidu, ale —“

„Jean ale včera večer poslouchala za dveřmi,“ podotkla Valerie.

„Neposlouchala. Jen tak náhodou jsem šla kolem —“

„No tak, Bess,“ pronesl Nigel. „Však ty dobře víš, kdo rozlil ten inkoust. Já, všeobecně známý zlý Nigel, se svým malým zeleným kalamárem, *já* jsem to udělal.“

„Nebyl to on. Zase si na něco hraje. Prosím tě, Nigele, jak můžeš být tak pitomý?“

„Já jsem jen ušlechtilý a snažím se chránit tebe, Pat. Kdo si včera půjčoval můj inkoust? Ty, přece.“

„Já nerozumím, prosím,“ opakoval pan Akibombo.

„Ani se o to nesnaž,“ řekla mu Sally. „Vůbec bych se do toho nepletla, být na tvém místě.“

Chandra Lal vstal.

„Ptal jsi se na Mau Mau? Ptal jsi se, proč Egypt nechce Suezský průplav?“

„*Kčertu!*“ vykřikl rozzlobeně Nigel a praštil šálkem o talířek. „Napřed jehovisti a teď politika! Při *snídani!* Já jdu pryč.“

Zprudka zasunul židli pod stůl a rázně opustil jídelnu.

„Fouká tam studený vítr. Vezmi si kabát,“ volala Patricie a běžela za ním.

„Ko-ko-ko-dák,“ komentovala to nelítostně Valerie. „Do kvočny jí chybí už jen peří a křídla.“

Mladé Francouzce Geneviève, která neuměla anglicky natolik, aby byla schopná sledovat rychlé slovní výměny svých anglických kolegů, všechno šeptem do ucha vysvětloval René. Geneviève náhle přešla do rychlé francouzštiny a její hlas se změnil v křik.

„*Comment donc? Cest cette petite qui m’a volé mon compact? Ah, par exemple! J’irai à la police. Je ne supporterai pas une pareille...*“

Colin McNabb se už nějakou chvíli pokoušel ostatním cosi sdělit, ale jeho povýšeně znějící bas se utopil ve směsici pronikavějších hlasů. Zanechal svého zdvořilého snažení a uhodil pěstí do stolu, až všichni leknutím ztichli. Sklenice s marmeládou se skutálela na zem a rozbila se.

„Mohli byste chvíli držet všichni hubu a poslechnout si, co vám chci říct? Ještě nikdy jsem se nesetkal s takovou hloupostí a záští! Copak nikdo z vás nikdy neslyšel nic o psychologii? Říkám vám, že tu holku nemůžete z ničeho obviňovat! Prožila si několik pěkně drsných citových krizí a je nutné se k ní chovat s největším možným pochopením a ohleduplností — jinak může být poznamenána na celý život. Varuji vás. Znovu to opakuji — potřebuje největší možnou ohleduplnost.“

„Nicméně,“ ozvala se Jean jasným, kultivovaným hlasem, „ačkoliv s tebou naprosto souhlasím, že k ní musíme být *milí*, přece jen bychom neměli takové věci přehlížet, ne? Krádeže, myslím.“

„Krádeže,“ zvolal Colin. „To žádné krádeže nebyly. Ach jo, je mi z vás nanic — ze všech.“

„Je to zajímavý případ, že Coline?“ zeptala se Valerie a zašklebila se na něj.

„Jestli se zajímáš o to, jak pracuje lidský mozek, tak ano.“

„*Mně* sice nic nevzala,“ začala Jean, „ale přesto si myslím —“

„Ne, tobě nic nevzala,“ řekl Colin a zamračeně se k ní obrátil. „Kdybys alespoň matně tušila, co to znamená, asi by tě to moc nepotěšilo.“

„Opravdu, vůbec nechápu —“

„Tak už přestaň, Jean,“ přerušil ji Len Bateson. „Nechte už toho žvanění a výčitek. Přijdeme všichni pozdě.“

„Řekni Celii, ať se sebere,“ utrousil Len přes rameno, když s Jean odcházel.

„Rád bych podal oficiální stížnost,“ oznámil Chandra Lal. „Bórový prášek, který já nezbytně nutně potřebuji na své oči zanícené od studia, mi byl odcizen.“

„A vy také přijdete pozdě, pane Chandro,“ odbyla ho příkře paní Hubbardová.

„Můj profesor také často nebývá dochvilný,“ poznamenal temně Chandra Lal, ale přesto zamířil ke dveřím. „A také je popudlivý a nerozumný, když mu kladu mnoho otázek zkoumavého charakteru.“

„*Mais il faut que'elle me le rende, ce compact,*“ řekla Geneviève.

„Musíte mluvit anglicky, Geneviève — nikdy se nenaučíte pořádně anglicky, když budete skákat do francouzštiny pokaždé, když vás něco rozruší. A ještě jste mi nezaplatila za nedělní oběd, na který jste tu tento týden byla.“

„Promiňte, nemám teď u sebe peněženku. Večer — *Viens, René, nous serons en retard.*“

„Prosím,“ ozval se opět pan Akibombo a s naléhavým výrazem se rozhlédl kolem sebe. „Já nerozumím.“

„Pojď se mnou, Akibombo,“ zavolala na něj Sally. „Já ti cestou do školy všechno vysvětlím.“

Povzbudivě kývla na paní Hubbardovou a strkala vyjeveného Akibomba ze dveří.

„Ach jo,“ zhluboka si vzdychla paní Hubbardová. „Proč jsem jen pro všechno na světě brala tuhle práci!“

Valerie, která zbyla v místnosti poslední, se na ni přátelsky zašklebila.

„Nic si z toho nedělejte, mamá,“ řekla. „Tohle přejde a zase bude dobře. Každý jsme chvilku dole, chvilku nahoře.“

„Musím říci, že mě to opravdu velice překvapilo.“

„Když se nakonec ukázalo, že to byla právě Celia?“

„Ano. Vás ne?“

Valerie pronesla nepřítomným hlasem:

„Řekla bych, že to bylo docela jasné.“

„Vy jste si to myslela už od začátku?“

„Víte, pár věcí mě udivilo. V každém případě má Colina tam, kde ho chtěla mít.“

„Ano. Vůbec se však nemohu zbavit pocitu, že to není správné.“

„Muže puškou neulovíte,“ zasmála se Valerie. „Ale trocha kleptomanie dokáže své, že? Netrapte se tím, mamá. Jen proboha přinut’-

te Celií, aby vrátila Geneviève její *pudřenku*, jinak se už *nikdy* v klidu nenajíme.“

Paní Hubbardová si povzdechla.

„Nigel roztřískal svůj talíř a sklenice s marmeládou je také na kusy.“

„Peklo už od rána, že?“ poznamenala s pochopením Valerie a odešla za ostatními. Paní Hubbardová ještě zaslechla z chodby její hlas, jak vesele volá:

„Dobré jitro, Celie. Vzduch je čistý. Už je to všechno venku a všichni ti odpustili — na rozkaz svaté Jean. A co se týče Colina, bránil tě jako lev.“

Celia vešla do jídelny. Oči měla zarudlé od pláče.

„Paní Hubbardová.“

„Už je velmi pozdě, Celie. Káva už bude studená a k jídlu tu toho také moc nezbylo.“

„Já jsem se chtěla vyhnout ostatním.“

„To jsem si domyslela. Ale dříve nebo později se s nimi setkat musíte.“

„Já vím, ale myslela jsem... třeba dnes večer... že to bude snazší. Navíc já tady prostě nemohu zůstat. Koncem týdne odejdu.“

V zamračené tváři paní Hubbardové se objevil nesouhlas.

„Nemyslím si, že by to bylo nutné. Musíte samozřejmě počítat s určitou rezervovaností — ta je koneckonců zcela na místě — ale určitě vás pochopí, vždyť jsou to všechno velkorysí mladí lidé. V každém případě však budete muset vše nahradit, pokud to bude možné.“

Celia ji horlivě přerušila.

„Ano, jistě, mám s sebou šekovou knížku. Právě o tom jsem si s vámi chtěla promluvit.“ Sklonila hlavu. V ruce držela šekovou knížku a obálku. „Všechno jsem vám napsala, pro případ, že vás tu už nezastihnu. Přála jsem si, abyste věděla, jak toho všeho lituji, a také jsem vám chtěla nechat šek. Pak byste to mohla s ostatními srovnat. Ale došel mi inkoust.“

„Budeme si muset napsat seznam.“

„Už ho mám. Dala jsem ho dohromady, jak to šlo. Jenom nevím, jestli mám shánět nové věci nebo vám tu nechat peníze.“

„Promyslím to. Nemohu vám to říci hned teď.“

„Co se dá dělat. Přesto bych vám tu ale ráda nechala šek. Cítila bych se pak mnohem lépe.“

Paní Hubbardová už chtěla nekompromisně namítnout: „Opravdu? A proč by vám měl vůbec někdo pomáhat, abyste se cítila lépe?“ Uvědomila si však, že vzhledem k tomu, že studenti nikdy neoplývají hotovostí, celá aféra by se takhle uklidnila daleko snáz. Peníze by usmířily dokonce i Genevièvu, která by mohla dělat potíže u paní Nicoletisové. (Beztak s ní bude dost mrzutostí.)

„Dobře,“ řekla. Očima přelétla seznam předmětů. „Těžko říci, kolik co stojí —“

Celia spěšně dodala: „Jen to zhruba odhadněte a nechtě mne vystavit šek. A pak, až od jednotlivých lidí zjistíte, kolik kdo bude chtít, mi můžete vrátit zbytek nebo vám to dorovnáám.“

„Výborně.“ Paní Hubbardová zkusmo nadhodila částku, kterou sama považovala za více než dostatečnou, a Celia ihned souhlasila. Otevřela šekovou knížku.

„K čertu s tím otravným perem.“ Přešla k polici, kde si všichni studenti nechávali různé drobnosti. „Nevidím tady žádný jiný inkoust než ten odporný zelený. Napíšu to jím. Nigel se nebude zlobit. Nesmím zapomenout koupit novou lahvičku, až půjdu ven.“

Naplnila si pero, vrátila se ke stolu a vypsala šek.

Podala jej paní Hubbardové a podívala se na hodinky.

„Přijdu pozdě. Raději se už nebudu zdržovat snídání.“

„Měla byste ale něco sníst, Celie, alespoň kousek chleba s máslem, není dobré odcházet z domu na lačno. Ano, co se děje?“

Geronimo, italský sluha, vstoupil do místnosti, zuřivě mával rukama a jeho scvrklý opičí obličej se šklebil v komické grimase.

„Padrona právě přijít. Chce vás vidět.“ A s teatrálním gestem dodal: „Ona moc vzteká.“

„Už jdu.“

Zatímco si Celia v rychlosti krájela chleba, paní Hubbardová opustila místnost.

Paní Nicoletisová přecházela po svém pokoji sem a tam. Vypadala téměř jako hladový lev v kleci před krmením.

„Co to má znamenat?“ vyjela. „Vy jste poslala pro policii? A neřekla jste mi ani slovo? Kdo si myslíte, že jste? Pane Bože, co si ta ženská o sobě myslí?“

„Nevolala jsem policii.“

„Lžete.“

„Paní Nicoletisová, takhle se mnou nebudete mluvit.“

„Ne. Samozřejmě ne. *Já* se mylím. Ne vy. Vždycky jenom *já*. Všechno, co vy děláte, je bezvadné. Policie v mém solidním penzionu!“

„Nebylo by to poprvé,“ řekla paní Hubbardová a připomněla své zaměstnavatelce jiné nepříjemné příhody z minulosti. „Byl tady ten student z Jamajky, kterého hledali kvůli nepoctivě vydělaným penězům, a také tamten nepolepšitelný mladý komunistický agitátor, který sem přišel pod falešným jménem, a —“

„To si dovolujete říkat mi do očí? Je snad moje chyba, že sem přijdou cizí lidi a lžou mi, mají padělané doklady a hledá je policie, protože jsou zapleteni do nějaké vraždy? A vy mi to vyčítáte, když za to sama trpím!“

„Nic takového nedělám. Jen se vám snažím ukázat, že by nebylo nic nového pod sluncem, kdyby sem zase přišla policie — odvažují se tvrdit, že je to dokonce nevyhnutelné, když se tu střídá takové množství studentů. Chci však zdůraznit, že nikdo ‚policii nevolal‘. Náhodou tu byl včera na večeři jako můj host jeden velice vážený soukromý detektiv. Udělal tu pro studenty velmi zajímavou přednášku o kriminalistice.“

„Jako kdyby bylo potřeba, aby někdo povídal našim studentům o kriminalistice! Sami vědí dost. Dost na to, aby dokázali krást a ničit, jak se jim zlíbí! A nikdo s tím nic nedělá — vůbec nic!“

„Já jsem přece něco podnikla.“

„Ano, samozřejmě. Řekla jste tomu svému příteli všechno o našich nejsoukromějších záležitostech. Naprosto jste zklamala moji důvěru.“

„Vůbec ne! Jsem odpovědná za chod ubytovny. A jsem ráda, že vám mohu sdělit, že se již celá záležitost vyjasnila. Jedna ze studentek se přiznala, že je za většinu těch příhod odpovědná.“

„Coura špinavá,“ pronesla paní Nicoletisová. „Vyhod’te ji na ulici.“

„Sama je připravena okamžitě odejít a už poskytla plnou náhradu.“

„A k čemu to je? Můj krásný studentský domov teď bude mít špatné jméno. Žádný další student už nepřijde.“ Paní Nicoletisová usedla na pohovku a usedavě se rozplakala. „Nikdo netuší, jak je mi špatně,“ vzlykala. „Je to hrozné, co musím vytrpět. Jsem úplně opuštěná! Přehlížená! Komu by vadilo, kdybych zítra umřela?“

Paní Hubbardová vcelku rozumně ponechala tuto otázku bez odpovědi a opustila místnost.

„Kéž mi Všemohoucí dá dost trpělivosti,“ řekla si v duchu a sešla dolů do kuchyně, aby si promluvila s Marií.

Maria měla špatnou náladu a nebyla právě vstřícná. Slovo „police“ viselo ve vzduchu.

„Samozřejmě budu obviněna já. Já a Geronimo — *chudáček*. Co můžete čekat od soudu v cizí zemi? Ne, nemohu vařit rizoto, jak navrhuje — poslali špatnou rýži. Místo rizota uvařím špagety.“

„Spagety jsme měli včera.“

„Nevadí. V mé vlasti jíme špagety každý den — každičkový den. Těstoviny jsou dobré vždycky.“

„Ano, ale teď jste v Anglii.“

„Dobrá, udělám tedy guláš. Anglický guláš. Nebude vám sice chutnat, ale udělám to pěkně po anglicku — světlé —, dám do něj cibuli, jenom ji povařím ve spoustě vody, nebudu ji smažit na oleji. Pak do toho dám zbytky masa i s polámanými kostmi.“

Maria o guláši mluvila tak hrozivě, až měla paní Hubbardová pocit, že poslouchá zprávu o vraždě.

„Tak si uvařte, co chcete,“ odpověděla rozzlobeně a odešla z kuchyně.

+ + +

Kolem šesté hodiny večer byla paní Hubbardová opět ve formě. Všem studentům nechala na pokojích vzkaz, aby za ní před večeří přišli. Když se u ní shromáždili, vysvětlila jim, že ji Celia požádala,

aby za ni celou záležitost vyřídila. Podle jejího názoru se k ní všichni zachovali velmi hezky. Dokonce i Geneviève, obměkčena štědrým odhadem ceny své pudřenky, vesele prohlásila, že všechno by bylo *sans rancune* a s mávnutím ruky dodala: „Taková krize se občas přihodí, to přece ví každý. Celia má přece peněz dost, nepotřebuje krást. Vždyť má opravdu jenom bouřku v hlavě. V tom má *monsieur* McNabb pravdu.“

Když paní Hubbardová sešla dolů k večeři, Len Bateson si ji vzal stranou.

„Počkám na Celii v hale,“ řekl, „a přivedu ji sem. Ať vidí, že je opravdu všechno v pořádku.“

„Bylo by to od vás moc hezké, Lene.“

„To nic není, mamá.“

Přesně v okamžiku, kdy se podávala polévka, bylo slyšet Lenův hlas, jak hlaholí v hale.

„Pojď dál, Celie. Všichni to pochopili.“

Nigel nad svým talířem polévky jedovatě poznamenal:

„Právě udělal *svůj* dnešní dobrý skutek!“ Pak už svůj jazyk ale krotil a když Celia vstoupila do jídelny s Lenovou obrovskou paží kolem ramen, zamával jí na pozdrav.

Hned se začalo vesele hovořit o všem možném a každou chvíli se na Celii někdo obrátil.

Téměř nutně však tato manifestace dobré vůle postupně odumřela v zamyšlené ticho. A právě v tom okamžiku se pan Akibombo naklonil k Celii přes stůl a se zářícím obličejem řekl:

„Oni vysvětlili mi už všechno dobrý, já jsem nerozumět. Ty velmi chytrá při kradení věcí. Dlouho nikdo nevěděť. Moc chytrá.“

Sally Finchová se zprudka nadechla, až jí zaskočilo: „Akibombo, já z tebe budu mít smrt.“ Zakuckala se tak, že musela vyjít z jídelny, aby se dala do pořádku. Vzápětí vybuchla jídelna naprosto přirozeným smíchem.

Colin McNabb přišel pozdě. Choval se jaksi odměřeně a byl ještě nepřístupnější než obvykle. Po jídle vstal a celý nesvůj pronesl nejistým hlasem:

„Musím jít dneska večer ještě ven, protože mám s někým schůzku. Rád bych vám to řekl jako prvním. Celia a já — oba doufáme, že se vezmeme napřesrok, až dokončím studia.“

S ostychem, zrudlý až po kořínky vlasů, přijímal blahopřání a vtípky svých přátel a nakonec velmi brzy zmizel. Přitom vypadal, jako by ho vedli na porážku. Zato Celia byla celou dobu jen lehce zrůžovělá a dokonale klidná.

„Tak, a další chudák to má za sebou,“ povzdechl si Len Bateson.

„Já jsem tak ráda, Celie,“ řekla Patricie. „Věřím, že budete opravdu šťastni.“

„Na zahradě je teď zase velmi krásně,“ podotkl Nigel. „Zítra přineseme *chianti* a připijeme na vaše zdraví. A pročpak naše Jean vypadá jak o funusu? Copak ty jsi zásadní odpůrce manželství, Jean?“

„Samozřejmě že ne, Nigele.“

„Myslím, zeje to *mnohem* lepší než volná láska, ne? A je to lepší i pro děti. V pasech to vypadá daleko lépe.“

„Matka by ale neměla být moc mladá,“ mínila Geneviève. „Říkali to v kursech zdravotní péče.“

„Tedy drahoušku,“ odvětil Nigel, „doufám, že nenaznačuješ, že Celia není dost dospělá nebo něco podobného. Je svobodná, bílá a je jí jedenadvacet.“

„Tak tohle je ta *nejurážlivější* poznámka,“ pronesl ostře Chandra Lal.

„Ale prosím vás, pane Chandro,“ chlácholila jej Patricie. „To je — jenom taková fráze. Nic to neznamená.“

„Já nerozumím,“ vložil se do rozhovoru pan Akibombo. „Jestliže ta věc znamenat nic, proč být říkat?“

Elizabeth Johnstonová náhle trochu zvýšeným hlasem řekla:

„Některé věci na první pohled neznamenaají nic určitého, ale často na nich velice záleží. Ne, nemám na mysli váš americký citát. Mluvím o něčem jiném.“ Rozhlédla se kolem stolu. „Mluvím o tom, co se stalo včera.“

Valerie jí ostře skočila do řeči:

„Co je zase, Bess?“

„Prosím vás,“ řekla Celia, „myslím, že se do zítřka všechno vyjasní. Opravdu. Vylitý inkoust na tvých poznámkách i ta bláznivá příhoda s batohem. A jestli — jestli se ten člověk přizná, jako jsem to udělala já, všechno bude zas v pořádku.“

Mluvila naprosto vážně, trochu se začervenala. Pár lidí na ni udiveně pohlédlo.

Valerie se krátce zasmála:

„A budeme žít šťastně až do smrti.“

Zvedli se a odešli do společenské místnosti. Tam proběhla malá soutěž o to, kdo obslouží Celiu kávou. Někdo pustil rádio, pár studentů odešlo na dohodnuté schůzky nebo studovat a nakonec šli všichni obyvatelé penzionu v ulici U Zlaté brány spát.

Když paní Hubbardová vděčně zalézala do peřin, uvědomila si, jak byl dnešní den dlouhý a vyčerpávající.

„Díky Bohu,“ řekla si. „Už je to všechno za námi.“

Kapitola sedmá

Slečna Lemonová byla jen zřídka, pokud vůbec, nedochvilná. Mlha, bouřka, chřipková epidemie, výluky v dopravě — zdálo se, že nic nemůže Poirotovu pozoruhodnou sekretářku ovlivnit. Dnes ráno se však slečna Lemonová přihnala bez dechu místo s úderem desáté až o pět minut později. Moc se omlouvala a byla naprosto vyvedena z míry.

„Hrozně mě to mrzí, pane Poirote — opravdu. Zrovna jsem se chystala odejít, když mi zatelefonovala sestra.“

„Doufám, že se jí dobře daří na těle i na duchu.“

„No, víte, upřímně řečeno, ne.“ Poirot se na ni tázavě podíval. „Naopak. Je velmi rozrušená. Jedna studentka spáchala sebevraždu.“

Poirot vytřeštil zrak. Pak si pro sebe něco zamumlal.

„Prosím, pane Poirote?“

„Jak se jmenuje ta studentka?“

„Celia Austinová.“

„Jakým způsobem spáchala sebevraždu?“

„Myslí si, že si vzala morfium.“

„Nemohla to být nehoda?“

„Kdepak. Podle všeho prý zanechala nějaký dopis na rozloučenou.“

Poirot potichu pronesl: „Ne, tohle jsem neočekával, tohle ne... ale pravda je, že *něco* jsem čekal.“

Vzhlédl a spatřil slečnu Lemonovou, jak čeká připravena s perem a listem papíru. Vzdychl a zavrtěl hlavou.

„Nechám vás tady s dnešní ranní poštou. Vytrídíte ji a odpovězte na všechny dopisy, na které odpovědět můžete. Já půjdu rovnou ke Zlaté bráně.“

Geronimo, který pouštěl Poirota dovnitř, v něm poznal vzácného hosta, jenž je navštívil dva dny předtím. Hned se rozpovídal a spiklecky Poirotovi šeptal:

„Signore, to jste vy. Máme tu ten nepříjemnost — ten velká nepříjemnost. Malá signorina, ráno je mrtvá, leží ve své posteli. Napřed přijít doktor. Vrtí hlavou. Teď přijít inspektor od policie. On být na-

hoře se signorou a padronou. Proč přála si umřít, *poverina*? Vždyť ona včera večer tak veselý a navíc se udělat zasnoubení.“

„Zasnoubení?“

„*Si, si*. S panem Colinem — víte, který to je — velký, černý, vždycky kouřit dýmku.“

„Ano, vím.“

Geronimo otevřel dveře do společenské místnosti a přehnaně spiklenecky tam Poirota doprovodil.

„Počkat tady, ano? Hned teď, jak odejít policie, já říct signoře, že vy jste tady. Je tak v pořádku?“

Poirot přitakal a Geronimo zmizel. Poirot, ponechaný sám sobě, neměl naprosto žádné zábrany, co se týkalo soukromí ostatních. Co nejrychleji prozkoumal místnost, přičemž největší pozornost věnoval předmětům, které patřily studentům. Nic zvláštního nezjistil. Studenti měli pochopitelně většinu svých věcí a osobních poznámek na svých ložnicích.

Paní Hubbardová seděla o patro výš s inspektorem Sharpem, který se jí měkkým, omluvným hlasem vyptával. Inspektor byl vysoký, pohledný muž s klamně mírnými způsoby a příjemným hlasem.

„Vím, že je to pro vás velmi nepříjemné a vyčerpávající,“ začal uklidňujícím tónem. „Ale chápejte — jak vám již řekl pan doktor Coles, je nezbytné provést ohledání, abychom si mohli, tak říkajíc, udělat obrázek. Mluvila jste o tom, že ta dívka byla v poslední době dost rozrušená a nešťastná, že?“

„Ano.“

„Nešťastná láska?“

„Ne tak docela,“ zaváhala paní Hubbardová.

„Víte, raději byste mi to měla povědět,“ přesvědčoval ji inspektor Sharpe. „Jak už jsem řekl, musíme si o celé události udělat napřed obrázek. Existoval důvod, nebo si ta dívka myslela, že existuje, aby si vzala život? Nemohla být třeba v jiném stavu?“

„Ne, nic takového. Jsem zkrátka na rozpacích, inspektore, protože to dítě udělalo pár hloupostí, a já jsem doufala, že nebude nutné, aby se probíraly veřejně.“

Inspektor Sharpe si odkašlal.

„Dovedeme být naprosto diskrétní a vyšetřující soudce je člověk s velkými zkušenostmi. Ale potřebujeme *vědět* všechno.“

„Samozřejmě. Byla jsem hloupá. Víte, to je tak, v poslední době, asi tak tři měsíce nebo možná více, se začaly v penzionu ztrácet věci — jenom takové drobnosti — nic důležitého.“

„Máte na mysli bižuterii, různé cetky, nylonové punčochy a tak? Peníze také?“

„Ne, pokud vím, peníze ne.“

„Aha. A Celia Austinová měla krádeže na svědomí.“

„Ano.“

„A vy jste ji přistihla?“

„Ne, to zrovna ne. Ale večer před — no, však víte — přišel na večeri můj přítel. *Monsieur* Hercule Poirot — nevím, jestli vám to jméno něco říká.“

Inspektor Sharpe vzhlédl od svého zápisníku. Oči mu ožily. To jméno mu náhodou opravdu něco říkalo.

„Hercule Poirot?“ zeptal se. „Skutečně? To je velice zajímavé.“

„Po večeri měl takové povídání a nakonec se rozhovor stočil i na ty krádeže. Předě všemi mi poradil, abych zavolala policii.“

„Opravdu? Skutečně?“

„A Celia potom sama přišla ke mně do pokoje a přiznala se. Byla hrozně rozrušená.“

„Zmínil se někdo o nějakém potrestání či následcích?“

„Ne. Chtěla všechno nahradit a ostatní se k ní chovali velmi hezky a brali to s pochopením.“

„Byla ve finanční tísní?“

„Ne. Měla docela slušně placené místo lékárnice v nemocnici svaté Kateřiny a mám za to, že měla i nějaké vlastní peníze. Byla na tom o dost lépe než většina našich studentů.“

„Takže krást nepotřebovala — ale přesto kradla,“ shrnul inspektor Sharpe, zatímco si dělal poznámky do notesu.

„Myslím, že je to kleptomanie,“ řekla tázavě paní Hubbardová.

„Ano, říká se tomu tak. Jsou lidé, kteří *nepotřebují* krást, nicméně *kradou*.“

„Obávám se, že byste vůči ní mohl být trochu nespravedlivý. Ještě je tu ten mladík.“

„On po ní šel?“

„Ale ne. *Úplně* naopak. Ze všech sil ji bránil a zastával se jí. A navíc včera po večeři všem oznámil, že se zasnoubili.“

Inspektor Sharpe zdvihl překvapeně obočí.

„A ona jde potom spát a vezme si morfium? To je dost překvapivé, že?“

„Máte pravdu. Vůbec tomu nerozumím.“

Na tváři paní Hubbardové se zračila nejistota a úzkost.

„A přitom tomu všechny skutečnosti jasně nasvědčují,“ přikývl Sharpe a ukázal na utržený kus papíru, který ležel na stole před nimi.

Drahá paní Hubbardová, opravdu všeho velice lituji, ale toto je asi nejlepší, co mohu udělat.

„Nepodepsala se. Vy jste si však naprosto jistá, že to je její rukopis, že?“

„Ano.“

Paní Hubbardová mluvila dost neurčitě a když se podívala na útržek papíru, zamračila se. Proč jen má takový divný pocit, že je s ním něco v *nepořádku*!

„Na papíře je jeden otisk prstu, který patří nepochybně jí,“ řekl inspektor. „Morfium bylo v malé lahvičce s nálepkou nemocnice svaté Kateřiny a vy jste říkala, že tam pracovala jako lékárnice. Měla tedy přístup ke skříňce s jedy a tam morfium pravděpodobně vzala. Můžeme předpokládat, že už během včerejšího dne o sebevraždě uvažovala a že si morfium přinesla s sebou.“

„Já tomu prostě nemohu uvěřit. Nějak se mi na její smrti něco nezdá. Vždyť byla ještě večer tak veselá.“

„Pak tedy musíme předpokládat, že se v ní něco zlomilo, až když šla spát. Možná, že provedla něco už dříve v minulosti, o čem nevíte. Třeba se bála, že to vyjde najevo. Myslíte, že byla do toho mladíka hodně zamilovaná — mimochodem, jak se jmenuje?“

„Colin McNabb. Postgraduálně studuje medicínu u svaté Kateřiny.“

„Lékař? U svaté Kateřiny?“

„Celia do něj byla skutečně zamilovaná, řekla bych, že víc než on do ní. On se soustředí především na sebe, je dost sobecký.“

„Tak to bude nejspíš to pravé vysvětlení. Měla pocit, že ho není hodná, anebo mu neřekla vše, co mu říci měla. Byla dost mladá, že?“

„Jedenadvacet let.“

„V tomhle věku mají dívky plno ideálů a milostné záležitosti berou hrozně vážně. Tak to asi bude. Je mi to moc líto. Je to smutné.“

Zvedl se. „Obávám se, že fakta, která jste mi sdělila, nepůjde utajit, ale uděláme, co bude v našich silách. Děkuji vám, paní Hubbardová, poskytla jste mi cenné informace, které jsem potřeboval. Její matka, jak říkáte, zemřela před dvěma lety a jediný příbuzný, o kterém víte, je stará teta v Yorkshiru — spojíme se s ní.“

Vzal si malý útržek papíru s Celiiným rozrušeným vzkazem.

„S tím vzkazem je něco v nepořádku,“ ozvala se náhle paní Hubbardová.

„V nepořádku? Jak to myslíte?“

„Já nevím — ale mám pocit, že bych to měla vědět. Ach jo!“

„Jste si opravdu jistá, zeje to její rukopis?“

„Ano. V rukopisu to není.“ Paní Hubbardová si zakryla obličej rukama.

„Připadám si dnes ráno beznadějně hloupá,“ pronesla omluvně.

„Já vím, muselo to pro vás být hrozné,“ řekl laskavě inspektor. „Nemyslím však, že je nutné, abychom vás pro tuto chvíli dál obtěžovali, paní Hubbardová.“

Inspektor Sharpe otevřel dveře a vzápětí se srazil s Geronimem, který byl přilepený na dveřích.

„Podívejme se,“ pronesl Sharpe sladce. „Poslouchal jste za dveřmi, že?“

„Ne, ne,“ bránil se Geronimo a tvářil se velmi rozhořčeně. „Já neposlouchat — nikdy, nikdy! Já přicházím jen se vzkazem.“

„Chápu. S jakým vzkazem?“

Geronimo nabručeně odpověděl:

„Jenom že přichází nějaký muž za *la signora* Hubbard a čeká v přízemí.“

„Dobře. Tak běžte dál, synku, a vyříd'te jí ten vzkaz.“

Prošel kolem Geronima ven na chodbu, potom se však náhle otočil a — stejně jako předtím Ital — po špičkách a bez hluku se vrátil ke dveřím. Chtěl se přesvědčit, zda ten muž s opičím obličejem mluvil pravdu.

Přikradl se právě včas, aby slyšel, jak Geronimo říká:

„Dole čekat ten džentlmen s knírem, který tu byl předevčírem na večeři. On chce s vámi mluvit.“

„Co? Cože?“ ozvala se paní Hubbardová roztržitě. „Aha, ano, děkuji vám, Geronimo. Za minutku jsem dole.“

„Džentlmen s knírem,“ zamumlal si pro sebe Sharpe s úšklebkem. „Vsadil bych se, že vím, o koho se jedná.“

Sešel po schodech dolů a vstoupil do společenské místnosti.

„Dobrý den, pane Poirote,“ zavolal. „Už jsme se dlouho neviděli.“

Poirot, který klečel u poličky poblíž krbu, se bez sebemenšího vzrušení narovnal.

„Ano,“ pronesl. „Vy jste určitě — ano, inspektor Sharpe, že? Vy jste přece dřív nebýval v tomto okrsku?“

„Byl jsem sem přidělen před dvěma lety. Pamatujete si na ten případ v Crays Hillu?“

„Samozřejmě. To už je dávno. Ale vy vypadáte stále mladě, inspektore —“

„Stárneme, stárneme.“

„— i já jsem už starý až běda!“ povzdechl si Poirot.

„Ale stále aktivní, že, pane Poirote. Dalo by se říci aktivní v určitém směru, že?“

„Co tím myslíte?“ „

„Chci jen naznačit, že by mě zajímalo, proč jste sem předevčírem šel vyprávět studentům o kriminalistice.“

Poirot se usmál.

„Vysvětlení je opravdu velmi prosté. Paní Hubbardová, která zde pracuje, je sestra mé skvělé sekretářky, slečny Lemonové. A když mě požádala —“

„A když vás požádala, jestli byste se nepodíval na podivné události, ke kterým v penzionu dochází, přišel jste. Je to tak, že?“

„Máte naprostou pravdu.“

„Ale proč? To bych rád věděl. Copak je na tom případě něco pro vás?“

„Myslíte, jestli mě něčím zaujal?“

„Přesně to mám na mysli. Nějaká bláznivá holka sem tam něco štípne. K drobným krádežím dochází všude. To je přece pro vás dost malé pivo, pane Poirote, ne?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Není to tak jednoduché.“

„Proč? Co na té záležitosti není jednoduchého?“

Poirot se posadil na židli. Maličko se zamračil a oprášil si kolena.

„To bych také rád věděl,“ odvětil prostě.

Sharpe se zakabonil.

„Nerozumím,“ řekl.

„Ani já ne. Ty věci, které se tu ztrácely —“ Potřásl hlavou. „Nezapadaly do sebe — nedávaly smysl. Je to stejné, jako kdybyste šel po stopě a přitom by jednotlivé otisky nepatřily jednomu páru nohou. Docela jasně tu jsou vidět stopy slečny Austinové, kterou jste nazval ‚bláznivou holkou‘ — ale jsou tu ještě další. Některé příhody se udaly tak, aby na pohled vypadaly na Celií Austinovou, ale při hlubším zkoumání zjistíte, že ona za nimi *není*. Jsou nesmyslné, bez zjevného důvodu. A jsou prokazatelně zlomyslné. A Celia zlomyslná nebyla.“

„Byla kleptomanka?“

„Silně bych o tom pochyboval.“

„Tedy jenom obyčejný zlodějíček?“

„Ne tak, jak si myslíte. Je to jen můj soukromý názor, ale domnívám se, že všechny ty drobné krádeže páchala proto, aby připoutala pozornost jistého mladého muže.“

„Colina McNabba?“

„Ano. Byla do Colina McNabba až po uši zamilovaná. Colin si jí do té doby nikdy ani nevšiml. Představila se mu proto ne jako milá, přitažlivá dívka s dobrým vychováním, ale jako mladý zločinec. A měla úspěch. Colin McNabb se do ní ihned zamiloval, a to řádně, jak oni sami říkají.“

„Colin McNabb musí být pěkný blázen.“

„Ne tak docela. Je jen nadšený psycholog.“

„Ach tak,“ zaúpěl inspektor Sharpe. „Zas jeden z *nich*. Už chápu.“ Na tváři se mu objevil sarkastický úšklebek. „Pěkně fikané děvče.“

„Až překvapivě,“ pronesl Poirot a zamyšleně zopakoval: „Ano, až překvapivě vychytralá.“

Inspektor Sharpe ostražitě vzhlédl.

„Co tím myslíte, pane Poirote?“

„Je mi to divné — co když jí ten nápad poradil někdo jiný?“

„Z jakého důvodu?“

„Jak to mám vědět? Z lásky k bližnímu? Z nějaké skryté pohnutky? Člověk v tom může jen tápat.“

„Napadá vás, kdo by to mohl být?“

„Ne — ačkoliv — ne —“

„A jsme tam, kde jsme byli,“ poznamenal Sharpe zadumaně. „Také mám pocit, že něco není v pořádku. Kdyby si prostě hrála na kleptomanku a byla úspěšná, proč by k čertu páchala sebevraždu?“

„Otázka je, *zda* skutečně spáchala sebevraždu.“

Oba muži na sebe pohlédli.

Poirot zamumlal:

„Jste si opravdu jist, že ji spáchala?“

„To je nad slunce jasnější, pane Poirote. Není důvod předpokládat něco jiného a —“

Dveře se otevřely a vstoupila paní Hubbardová s bradou bojovně vysunutou dopředu. V zarudlém obličejí měla vítězoslavný výraz.

„Už to mám,“ zvolala vítězně. „Dobré jitro, pane Poirote. Už to mám, inspektore. Konečně mi došlo, co je na Celiině vzkazu na rozloučenou podivného. Celia jej v žádném případě nemohla napsat.“

„Proč ne, paní Hubbardová?“

„Protože je napsaný obyčejným černomodrým inkoustem. A Celia si naplnila pero zeleným inkoustem, tamhle tím,“ kývla paní Hubbardová směrem k polici. „Včera ráno, při snídani.“

Ilhned po tomto prohlášení paní Hubbardové vyběhl inspektor Sharpe z místnosti a když se po chvilce vrátil, byl to docela jiný inspektor Sharpe.

„Opravdu, máte naprostou pravdu,“ řekl. „Zkontroloval jsem to. Jediné pero, které měla Celia Austinová v pokoji — leželo hned u

postele — bylo naplněné zeleným inkoustem. Teď ten zelený inkoust —“

Paní Hubbardová mu podala téměř prázdnou lahvičku.

Potom mu stručně a přehledně vysvětlila, co se seběhlo minulého rána u snídane a po ní.

„Jsem si naprosto jistá,“ uzavřela, „že ten kus papíru byl vytržen z dopisu, který mi včera napsala a který jsem ani neotevřela.“

„Co s ním udělala? Nevzpomínáte si?“

Paní Hubbardová potřásla hlavou.

„Nechala jsem ji tu o samotě a šla jsem si po své práci. Řekla bych, že jej tady musela nechat někde ležet a zapomněla na něj.“

„A někdo dopis našel... a otevřel jej... někdo —“

Zarazil se.

„Uvědomujete si,“ pronesl, „co to znamená? Od začátku jsem z toho kusu papíru neměl moc velkou radost. Měla ve svém pokoji velkou hromadu papíru na poznámky — bylo by mnohem přirozenější, kdyby svůj poslední vzkaz napsala na nějaký z nich. Podle všeho někdo dopis našel a pochopil, že je možné použít jeho úvodní větu jako důkazu o něčem úplně jiném. O sebevraždě —“

Odmlčel se a pak pomalu pokračoval:

„Takže to znamená —“

„Vraždu,“ řekl Hercule Poirot.

Kapitola osmá

Ačkoliv Poirot sám odsuzoval, že hlavní jídlo dne se podává v pět hodin odpoledne, a nikdy tento podivný zvyk doopravdy neuznal, už si na tuto hodinu docela zvykl.

Nepřekonatelný George při té příležitosti nachystal velké šálky, konvici opravdu silného indického čaje, čtvercové máslové vdolky, které pekl speciálně pro Poirota, chléb a džem a navíc ještě velký čtverec kynutého švestkového koláče.

Celé ty hody byly na počest inspektora Sharpa, který, pohodlně opřený, spokojeně usrkával už třetí šálek čaje.

„Nevadí vám, že jsem vás takhle přepadl, pane Poirote? Mám ještě hodinku času, než se začnou studenti vracet domů. Chtěl bych je všechny vyslechnout — ale, upřímně řečeno, není to práce, na kterou bych se moc těšil. Vy jste se s některými z nich předevčírem setkal, a tak jsem si říkal, že mi možná dáte nějaké tipy — zejména o cizincích.“

„Myslíte si, že jsem odborník na cizince? Ale *mon cher*, není mezi nimi ani jeden Belgičan.“

„Žádný Belg — ach tak, chápu, co máte na mysli! Vy chcete říct, že když jste Belgičan, všechny ostatní národnosti jsou vám cizí stejně jako mně. Ale není to tak docela pravda, vidíte? Řekl bych, že pravděpodobně budete vědět víc než já o kontinentálních typech — ačkoliv co se týče Indů a studentů ze západní Afriky nebo odkud jsou, jsme na tom oba stejně.“

„V tom vám asi nejvíce pomůže paní Hubbardová. Je se všemi těmi mladými lidmi v bezprostředním styku už několik měsíců a dokáže lidské povahy docela dobře posoudit.“

„Ano, máte pravdu, paní Hubbardová je velice schopná žena. Spoléhám na ni. Musím se také zastavit u majitelky ubytovny. Dnes ráno v penzionu nebyla. Pokud vím, vlastní více podobných zařízení a prý má i několik studentských klubů. Nezdá se však, že by byla moc oblíbená.“

Poirot chvíli nic neříkal a pak se zeptal: „Byl jste již v nemocnici svaté Kateřiny?“

„Ano. Vedoucí lékárník byl velmi ochotný. Byl zprávou o smrti Celie Austinové doslova šokován a opravdu zdrcen.“

„Co říkal o té dívce?“

„V nemocnici pracovala už déle než rok a měli ji celkem rádi. Popisoval ji sice jako poněkud pomalou, ale pečlivou a svědomitou.“ Odmlčel se a pak dodal: „Morfium pocházelo právě odtamtud.“ „Skutečně? To je zajímavé — a opravdu záhadné.“

„Z lékárny se ztratil morfinový vinan. Mají ho na nejvyšší polici ve skřínce s jedy a s ostatními léky, které se používají jen zřídka. Normálně jsou samozřejmě určeny pro podkožní aplikaci, mnohem častěji než vinan se používá hydrochlorid morfinu. Zdá se mi, že stejně jako všude jinde, i v používání léků hraje svou roli něco jako móda. Jako kdyby se lékaři při předepisování léků řídili tím, co dělají jejich kolegové, a následovali je jako stádo ovcí. Tohle mi ovšem neřekl. To je můj osobní názor. V horní polici, odkud se morfinový vinan ztratil, jsou totiž určité léky, které byly kdysi velmi populární, ale už je řadu let nikdo nepředepisuje.“

„Takže kdyby zmizela jedna malá zaprášená lahvička, bezprostředně by si ztráty nejspíš žádný ze zaměstnanců lékárny ani nevšiml?“

„Přesně tak. Inventura se provádí pouze v pravidelných termínech. Nikdo si nevzpomíná, že by se morfinový vinan někdy v poslední době předepisoval. Skutečnost, že nějaká láhev chybí, se zjistí až v okamžiku, když je potřeba — nebo při inventuře. Všechny tři lékárnice mají klíče od skříňky s jedy a od skříňky s nebezpečnými léky. Otevírají se, když je z nich něco potřeba, a za rušných dnů (což jsou prakticky všechny), kdy je nutné do skříněk chodit každých pár minut, zůstávají otevřené po celou pracovní dobu.“

„Kdo k nim měl kromě Celie ještě přístup?“

„Další dvě lékárnice, ale ani jedna z nich nemá s penzionem U Zlaté brány nic společného. První pracuje u svaté Kateřiny už čtyři roky, druhá nastoupila teprve před několika týdny. Přišla z nemocnice v Devonu a má odtamtud dobrý posudek. Dále jsou u svaté Kateřiny ještě tři starší lékárníci, kteří jsou v nemocniční lékárně zaměstnaní už léta. Ti všichni mají ke skříni s jedy normálně přístup v rámci svého pracovního zařazení. Pak je tam jedna starší žena — uklízečka.

Vyskytuje se v lékárně mezi devátou a desátou dopoledne a mohla by sebrat nějakou z lahviček ze skříně, když jsou děvčata na ambulanci nebo mají nějakou práci na pokojích pacientů. Pracuje však v nemocnici už dlouhá léta a není pravděpodobné, že by něco takového udělala. S různými lahvemi tamtudy často prochází laborant, který by si, kdyby chtěl, jistě dokázal najít způsob, jak si k nějakému jedu dopomoci — ale ani tato možnost není moc pravděpodobná.“

„Mají do lékárny přístup lidé, kteří tam nepracují?“

„Ano, a je jich poměrně dost. Chodí tam lidé, kteří jdou například za vedoucím lékárny — a také zástupci různých farmaceutických firem, kteří mají namířeno do oddělení přípravy léků. A potom sem ovšem čas od času přicházejí přátelé zaměstnanců — ne sice běžně, ale občas přeci jen.“

„To už je lepší. Kdo v poslední době navštívil Celií Austinovou?“

Sharpe nahlédl do svého zápisníku.

„Minulý týden za ní byla v lékárně dívka jménem Patricie Laneová. Chtěla se s Celií domluvit, že by šly po práci do biografu.“

„Patricie Laneová,“ zamyslel se Poirot.

„Zdržela se jen asi pět minut a ke skříně s jedy se prý ani nepřiblížila. Zůstala u okénka pohotovostní služby, mluvila s Celií a ještě jednou dívkou. Dále si vzpomněli na jednu černošku — velmi povýšenou, jak říkali. Stavovala se za Celií asi před dvěma týdny. Zajímala se o práci v lékárně, na všechno se vyptávala a dělala si poznámky. Prý mluvila perfektní angličtinou.“

„To by mohla být Elizabeth Johnstonová. Říkal jste, že byla hodně zvědavá?“

„Byl zrovna den otevřených dveří. Sháněla informace, jak se takové věci organizují, a také chtěla vědět, co se předepisuje dětem při onemocnění průjmem a při kožních infekcích.“

Poirot přikývl.

„Ještě někdo?“

„Na nikoho dalšího si nevzpomněli.“

„Chodí do lékárny také lékaři?“

Sharpe se zašklebil.

„V jednom kuse. Oficiálně i neoficiálně. Někdy, aby se zeptali na složení nějakého léku nebo aby se podívali, jaké medikamenty jsou k dispozici.“

„Aby se podívali, jaké medikamenty jsou k dispozici?“

„Ano, také jsem se divil. Někdy se jdou poradit, jak nahradit nějaký lék, který by mohl u pacienta vyvolat nežádoucí alergickou reakci nebo žaludeční potíže. Občas tam zaskočí praktičtí lékaři jen tak na kus řeči, když mají zrovna volnou chvíli. Poměrně dost mladíků si také do lékárny chodí třeba pro aspirin, když mají kocovinu — a příležitostně, když najdou záminku, si zkouší namluvit děvčata z lékárny. Lidská přirozenost je prostě lidská přirozenost. Vidíte, jak to vypadá. Naprosto beznadějně.“

Poirot promluvil: „Jestli si dobře vzpomínám, jeden nebo dva studenti z penzionu U Zlaté brány mají se svatou Kateřinou něco společného — takový velký, zrzek — Bates — Bateman —“

„Leonard Bateson. Přesně tak. A Colin McNabb u svaté Kateřiny studuje postgraduální kurs. A pak je tu ještě jedna dívka, Jean Tomlinsonová, ta pracuje na oddělení fyzioterapie.“

„A všichni asi také navštěvovali často lékárnu, že?“

„Ano, a ještě ke všemu si nikdo nepamatuje kdy, protože je potkávají velmi často a znají je od vidění. A Jean Tomlinsonová je známá vrchního lékárníka —“

„Není to jednoduché," poznamenal Poirot.

„To bych řekl! Každý, kdo je tam zaměstnán, by mohl přijít ke skříni s jedy a říci: ‚Proč tu, proboha, máte tolik Liquoru Arsenicalis? Nevím o nikom, kdo by ho ještě dnes používal.‘ Nebo něco takového. A nikoho ani nenapadne o tom přemýšlet nebo si to zapamatovat. Sharpe se odmlčel a pak řekl: ‚Vyjděme z předpokladu, že někdo podal Celii morfium a prázdnou lahvičku nechal s útržkem jejího dopisu u ní v pokoji, aby to vypadalo jako sebevražda. Ale proč, pane Poirote, proč?“

Poirot potřásl hlavou.

A Sharpe pokračoval:

„Naznačil jste, že někdo mohl poradit Celii Austinové ten nápad s kleptomanií.“

Poirot se neklidně zavrtěl.

„To byla jen taková neurčitá představa. Prostě mi připadá, že sama neměla dost důvtipu, aby na tohle přišla.“

„A kdo tedy?“

„Pokud vím, pouze tři ze studentů by byli schopni podobnou věc vymyslet. Dost chytrý je Leonard Bateson. Moc dobře si je vědom Colinova nadšení pro ‚nevyrovnané osobnosti‘. Mohl by něco takového navrhnout Celii více méně jako vtip a podporovat ji v tom. Ale nedovedu si představit, že by vydržel řadu měsíců mlčky přihlížet — ledaže by měl ještě nějakou vedlejší pohnutku a nebo byl úplně jiný, než jak vypadá. (To je ovšem možnost, kterou musíme brát vždycky v úvahu.) Nigel Chapman je velký uličník a je i dost zlomyslný. Mohl by takové divadlo považovat za velikou legraci a dovedu si představit, že by se při jeho uskutečnění na nic neohlížel. Pan Chapman je typ poněkud přerostlého ‚*enfant terrible*‘. Třetí osoba, která mě napadá je mladá dáma, která se jmenuje Valerie Hobhouseová. Je velice inteligentní, vzdělaná a moderně založená. Nepochybně si o psychologii přečetla dost na to, aby dokázala odhadnout, jak Colin zareaguje. A jestli měla Celii ráda, mohla považovat za správné trochu si z Colina vystřelit.“

„Leonard Bateson, Nigel Chapman, Valerie Hobhouseová,“ opakoval Sharpe a zapisoval si jména do notesu. „Díky za tip. Budu mít vaše doporučení na paměti, až je budu vyslýchat. A co ti Indové? Jeden z nich také studuje medicínu.“

„Ano, ale zaobírá se pouze politikou — je posedlý myšlenkou rasového útlaku,“ odpověděl Poirot. „Nemyslím si, že by měl nějaký zvláštní zájem na tom, aby Celii Austinovou naváděl ke kleptomanii. A navíc mám za to, že by od něj takovou radu ani nepřijala.“

„Více už mi pomoci nemůžete, pane Poirote?“ zeptal se Sharpe, vstal a zaklapl svůj zápisník.

„Bohužel ne. Ale budu se o celou věc dál osobně zajímat — tedy, jestli vám to ovšem nebude vadit, příteli?“

„Ne, vůbec ne. Proč také?“

„Pokusím se udělat vše, co je v mých amatérských podmínkách možné. Ale ze svého pohledu mohu *postupovat* jen jediným způsobem.“

„A to?“

Poirot si povzdechl.

„Budu s nimi *hovořit*, přáteli. Hovořit a zase jen hovořit! Všichni vrazi, se kterými jsem přišel do styku, si hrozně rádi povídají. Podle mého názoru silný tichý člověk spáchá nějaký zločin jen zřídka — a když už ho spáchá, pak je to čin jednoduchý, přímočarý a naprosto zřejmý. Ale náš malý chytrý vrah, ten je sám se sebou tak spokojen, že dříve nebo později řekne něco nešťastného, co jej prozradí. Rozmlouvejte s nimi se všemi, *mon cher*, a neomezujte se jen na otázky. Zkoumejte jejich pohledy, žádejte je o pomoc, ptejte se jich na jejich pocity — ale, *bon dieu*! Přece vás nebudu učit vašemu zaměstnání. Nakonec, vždyť si na vaše schopnosti pamatuji docela dobře.“

Sharpe se lehce usmál.

„Ano,“ poznamenal. „Vždycky jsem považoval — řekněme — laskavost za velice účinný prostředek.“

Oba muži se na sebe ve vzájemném porozumění usmáli a Sharpe se zvedl k odchodu.

„Řekl bych, že kterýkoliv z nich může být vrahem,“ pronesl pomalu.

„Také bych řekl,“ souhlasil Poirot nonšalantně. „Například Leonard Bateson je velice výbušný. Mohl nad sebou ztratit kontrolu. Valerie Hobhouseová je velmi inteligentní a je schopná si věc předem promyslet. Nigel Chapman je trochu dětinský a občas nezná míru. Pak bydlí v penzionu ještě jedna Francouzka, která by mohla zabít, kdyby za tím byly velké peníze. Patricie Laneová je spíš mateřský typ a takové bývají často dost nemilosrdné. Američanka Sally Finchová je veselá a rozpustilá, ale i ona by mohla v případě Celie Austinové hrát více či méně důležitou roli. Jean Tomlinsonová se chová jako nejlaskavější a nejspravedlnější ze všech, ale všichni dobře známe vrahy, kteří s upřímnou oddaností navštěvovali nedělní školu. Dívka z Jamajky, Elizabeth Johnstonová, je pravděpodobně z celé ubytovny nejchytřejší. Veškeré emoce podřídila svému rozumu — a to bývá nebezpečné. Dále ten okouzlující mladík z Afriky, který by mohl mít důvody k vraždě, o jakých by se nám ani nezdálo. A nakonec Colin McNabb, psycholog. Ví vůbec někdo, kolika psychologům lze říci: *Doktore, uzdrav sám sebe?*“

„Dobré nebe, Poirote! Motá se mi z vás hlava. Existuje vůbec někdo, kdo by nebyl schopen zabít?“

„Na to se často ptám sám sebe,“ odpověděl Poirot.

Kapitola devátá

Inspektor Sharpe si povzdychl, opřel se o opěradlo židle a otřel si ruku kapesníkem. Rozmlouval už s rozhořčenou uslzenou Francouzskou, s povýšeným nespolupracujícím Francouzem, s tupým podezřívavým Dánem a s výřečným a agresivním Egyptanem. Pár slov prohodil se dvěma nervózními tureckými studenty, kteří ani pořádně nerozuměli, co jim říká, a stejně tak to dopadlo s příjemným mladým Iráčanem. Nikdo z nich, tím si byl docela jist, neměl se smrtí Celié Austinové nic společného ani mu žádným způsobem nemohl při vyšetřování pomoci. Jednoho po druhém s několika uklidňujícími slovy propouštěl a už se chystal udělat to samé s panem Akibombem.

Mladý černoch ze západní Afriky na něj hleděl smutněma, docela dětskýma očima a ve tváři měl úsměv, ze kterého zářila řada bělostných zubů.

„Já rád bych vám pomohl — opravdu,“ řekl. „Slečna Celia ke mně je opravdu moc hodná. Jednou dala mi krabici Edinburských bonbonů — byla moc dobrá bonboniéra, já neznal jsem ji dřív. Mně připadá moc smutné, že ona je zabita. Možná byla nějaká krevní msta, ne? Nebo třeba otec a strýčkové přišli a zabili ji, protože se někde dozvěděli lži, že dělala špatné věci.“

Inspektor Sharpe jej ujistil, že žádná z těchto možností nepripadá ani v nejmenším v úvahu. Mladík potřásl smutně hlavou.

„Pak už mě tedy vůbec nenapadá, proč se to stalo,“ řekl. „Nevídám malý důvod, proč by jí chtěl někdo ubližovat. Ale dejte mi pramen jejích vlasů a odstřížky nehtů,“ pokračoval, „a já zkusím zjistit pomocí starých způsobů. Ne vědecké, ne moderní, ale v zemi, odkud přicházím, se používají velmi často.“

„Víte, děkuji vám, pane Akibombo, ale nemyslím, že by to bylo nutné. Víte — ehm — my tady takové metody nepoužíváme.“

„Ano, pane, já docela chápu. Nejsou moderní. Nepatří do atomového věku. Ani u nás doma noví policisté nepoužívají staré způsoby — pouze starci z pralesa. Jsem si jist, že vaše nové metody jsou výborné a jistě s nimi dosáhnete úspěchu.“ Pan Akibombo se omluvně uklonil a odešel. Inspektor Sharp si pro sebe zamumlal:

„Také doufám, že budeme mít úspěch, už jen proto, abychom obhájili naši pověst.“

Další rozhovor měl inspektor s Nigelem Chapmanem, který se neustále snažil převzít vedení výslechu do vlastních rukou.

„Smrt Celie Austinové je naprosto mimořádný případ, že?“ poznamenal. „Nezlobte se, ale hned mě napadlo, že štekáte u špatného stromu, když jste si myslel, že jde o sebevraždu. Upřímně řečeno pocítuji jisté uspokojení ze skutečnosti, že celá věc visí na mém zeleném inkoustu, kterým si Celia naplnila své pero. To jediné vrah nemohl ani náhodou předvídat. Předpokládám, že jste už vzal v úvahu všechny možné motivy zločinu?“

„Otázky kladu já vám, pane Chapmane,“ pravil inspektor Sharpe suše.

„Ale jistě, samozřejmě,“ honem řekl Nigel a nenucené mávl rukou. „Jen jsem to chtěl vzít trochu zkratkou, nic víc. Dobrá, myslím, že bychom se tedy měli držet obvyklého nudného schématu. Jméno: Nigel Chapman. Věk: dvacet pět let. Narozen: doufám, že v Nagasaki — vážně mi to připadá jako hrozně směšné místo. Nechápu, co můj otec a matka v Japonsku dělali. Asi cestovali kolem světa. Ale pokud vím, ještě to neznamená, že bych musel být nevyhnutelně Japonec. Studuji na Londýnské univerzitě dobu bronzovou a středověkou historii. Chcete vědět ještě něco jiného?“

„Jaká je adresa vašeho trvalého bydliště, pane Chapmane?“

„Nemám žádné trvalé bydliště, drahý pane. Mám hodného tatíčka, ale pohádali jsme se, a proto jeho adresa od té doby není mou adresou. Takže U Zlaté brány 26 — a také Coutts Bank, Leadenhall Street Branch, tam mě vždycky najdete, jak se říká náhodným známým z cest, o kterých doufáte, že je už nikdy neuvidíte.“

Inspektor Sharpe nad Nigelovou lehkovážnou drzostí nehnul ani brvou. Podobných Nigelů již potkal mnoho a moudře chápal, že Nigelova útočnost jen zakrývá nervozitu z toho, že má být vyslýchán v souvislosti s vraždou.

„Jak dobře jste znal Celii Austinovou?“ zeptal se.

„To je složitá otázka. Znal jsem ji velmi dobře v tom smyslu, že jsme se vídali prakticky každý den. Vycházeli jsme spolu docela přátelsky, ale ve skutečnosti jsem ji moc *neznal*. Nijak zvlášť jsem se o

ni ovšem nezajímal a předpokládám, že jestli něco neschvalovala, tak to bylo pravděpodobně moje vystupování.“

„Neschvalovala vás, jak říkáte, z nějakého určitého důvodu?“

„Víte, nelíbil se jí můj druh humoru. Nepatřím ovšem k takovým nevychovaným sprostákům, jako je třeba Colin McNabb. Ale přiznávám, že tenhle druh sprostoty je skutečně vynikající metoda, jak přilákat pozornost žen.“

„Kdy jste viděl Celií Austinovou naposledy?“

„Včera večer — při večeři. Všichni jsem jí to prominuli, však víte. Colin pak náš rozhovor dost rozpačitě ukončil, když na závěr dodal, ovšem hodně nesměle a stydlivě, že jsou zasnoubeni. Trochu jsme si z něj utahovali, nic víc.“

„A to bylo u večeře nebo ve společenské místnosti?“

„Ještě u večeře. Později, když jsme přešli do společenské místnosti, Celia někam odešla.“

„A všichni ostatní zasedli ke kávě.“

„Jestli té tekutině, kterou nám dali, říkáte káva — pak ano,“ odpověděl Nigel.

„Celia Austinová si s vámi nedala kávu?“

„No, nejspíš ano. Chci říct, že jsem si vlastně nevšiml, jestli si ji dala nebo ne, ale asi si ji musela dát.“

„Vy osobně jste jí například tu kávu nepřinesl?“

„Dovolte, to je ale hrozně sugestivní otázka! Když říkáte takovou věc a zkoumáte mě pohledem, mám pocit, že jsem docela určitě musel Celií kávu podat já a nasypat jí do ní strychnin nebo co. Řekl bych — hypnotická sugesce. Ale teď vážně, pane Sharpe, ani jsem se k ní nepřiblížil — abych byl upřímný, vůbec jsem si nevšiml, jestli pila kávu. Mohu vás ujistit, ať už mi věříte, nebo ne, že jsem proti Celií osobně nic neměl. Když oznámila, že se zasnoubila s Colinem McNabbem, nevzbudilo to ve mně žádné pomstychtivé vražedné pocity.“

„Nic takového opravdu nenaznačuji, pane Chapmane,“ pronesl Sharpe mírně. „Pokud se hluboce nemýlím, nejde tady o žádnou milostnou záležitost.“

Spíš chtěl někdo Celií Austinovou prostě odklidit z cesty. Ale proč?“

„Nedovedu si představit žádný důvod, inspektore. Je to celé hrozně spletné, protože Celia byla opravdu ta nejneškodnější dívka na světě, jestli chápete, jak to myslím. Nepříliš chápavá, trochu nudná a docela hezká. V žádném případě Celia nebyla typ dívky, které se často stávají obětmi vraždy.“

„Byl jste hodně překvapen, když jste zjistil, že za všechny krádeže, mizení věcí a další podivné události, ke kterým zde došlo, je odpovědná Celia Austinová?“

„Drahý pane, krve byste se ve mně nedořezal, když jsem se to dozvěděl. Ani trochu se to k ní nehodilo, to jsem si myslel!“

„Nenavedl jste ji třeba, aby něco takového udělala?“

Nigelův užaslý vytřeštěný pohled vypadal docela nefalšovaně.

„Já? Navádět ji? Proč, prosím vás?“

„To je otázka. Někteří lidé mají prostě takový smysl pro humor, že.“

„Možná jsem trochu drsný, ale opravdu nevidím vůbec nic zábavného na všech těch hloupých krádežích, které se tu staly.“

„Takže to není vaše představa humoru?“

„Nikdy by mě nenapadlo, že by někdo mohl považovat krádeže za vtip. Vážně, inspektore, copak nebyly Celiiny krádeže čistě psychologickou záležitostí?“

„Vy tedy rozhodně zastáváte názor, že Celia Austinová byla kleptomanka?“

„Ale vždyť tu snad ani jiné vysvětlení být nemůže, inspektore.“

„Asi nevíte o kleptomanech tolik, co já, pane Chapmane.“

„Dobře, já tedy aspoň žádné jiné vysvětlení nevidím.“

„Nenapadlo vás, že by to mohl někdo Celi Austinové poradit jako — řekněme — prostředek ke zvýšení zájmu pana McNabba o její osobu?“

Nigelovy oči se zaleskly potěšením a zlomyslností.

„Tohle je zatím nejzábavnější vysvětlení, jaké jsem slyšel, inspektore,“ poznamenal. „Víte, když tak o celé věci přemýšlím, je to docela klidně možné. Staroušek Colin by to samozřejmě spolkl i s navijákem.“ Nigel inspektorovu myšlenku chvilku se škodolibou radostí vychutnával. Potom smutně potřásl hlavou.

„Ale Celia by na něco takového nepřistoupila,“ poznamenal.
„Byla do něj strašně zamilovaná.“

„Vy sám jste si, pane Chapmane, nevytvořil nějakou vlastní teorii, která by vysvětlila, co se v tomto domě poslední dobou dělo? Například ten vylitý inkoust na poznámkách slečny Johnstonové?“

„Jestli si myslíte, že jsem to udělal já, inspektore, tak jste vedle jak ta jedle. Samozřejmě, vypadá to, že jsem to musel být já, kvůli tomu zelenému inkoustu. Ale kdybyste se zeptal na *můj* názor, řekl bych vám, že to byla pěkná podlost.“

„Co byla podlost?“

„Použít můj inkoust. Někdo úmyslně vzal můj inkoust, aby to na mne shodil. Všude se tady děje spousta naschválů, inspektore.“

Sharpe se na něj ostře podíval.

„Co myslíte tou spoustou naschválů?“

Nigel se však náhle stáhl do ulity.

„Nic konkrétního jsem tím nemyslel, vážně — snad jen tolik, že když je někde víc lidí pohromadě, jsou někdy dost malicherní.“

Další osobou na seznamu inspektora Sharpa byl Leonard Bateson. Len Bateson byl ještě neklidnější než Nigel, ačkoliv u něj se to projevovalo úplně jinak — byl podezřívavý a sveřepý.

„Výborně!“ vzplanul poté, co odezněly obvyklé úvodní otázky.
„Já jsem nalil a podal Celii kávu. No a co?“

„Vy jste jí přinesl po večeři kávu — říkal jste to tak, pane Batesone?“

„Ano. Nalil jsem kávu z konvice do šálku a postavil jsem ho před ni. Můžete mi věřit nebo ne, ale žádné morfium v kávě nebylo.“

„Viděl jste ji pít?“

„Ne, neviděl jsem přímo, že by pila. Kolem stále někdo chodil a já jsem se hned potom dostal s kýmsi do hádky. Nevšiml jsem si, kdy kávu vypila. Motala se kolem ní spousta dalších lidí.“

„Chápu. Takže vy vlastně říkáte, že Celii Austinové mohl morfium do šálku s kávou nasypat *kdokoliv*?“

„Jen si to zkuste, nasypat něco někomu do šálku! Každý vás hned uvidí.“

„Ne nutně,“ poznamenal Sharpe.

Len na něj útočně vyjel:

„Proč si u všech čertů myslíte, že bych chtěl to dítě otrávit? Nic jsem proti ní neměl.“

„Netvrdím, že jste ji chtěl otrávit vy.“

„Vzala si to svinstvo sama. Musela si ho vzít sama. Žádné jiné vysvětlení neexistuje.“

„Mysleli bychom si totéž, kdybychom nenašli ten podvržený dopis na rozloučenou.“

„Houby podvržený! Napsala ho, nebo ne? Napsala!“

„Napsala tu větu brzy ráno jako součást dopisu paní Hubbardové.“

„No dobře — tak mohla z toho dopisu kus utrhnout a použít ho jako sebevrahův vzkaz.“

„Ale, ale — pane Batesone. Kdybyste chtěl napsat před sebevraždou dopis, prostě byste ho napsal. Určitě byste si nevzal dopis, který jste napsal už předtím někomu jinému, a opatrně byste z něj nevytrhával jednu jedinou větu.“

„Co já vím. Lidi dělají spoustu pitomostí.“

„Pak mi ale řekněte, kde je zbytek dopisu?“

„Jak to mám vědět? To je vaše starost, ne moje.“

„Já tu dělám svou práci. A dobře vám radím, pane Batesone, odpovídejte na mé otázky pořádně.“

„Dobře. Co tedy chcete vědět? Nezabil jsem ji ani jsem k tomu neměl žádný důvod.“

„Měl jste ji rád?“

Len odpověděl už méně útočně:

„Měl jsem ji moc rád. Byla opravdu milá. Trochu hloupá, ale milá.“

„Věřil jste jí, když se přiznala ke krádežím, které tu všechny už delší dobu tolik znepokojovaly?“

„No, věřil jsem jí, samozřejmě, když se sama přiznala. Musím však říci, že se mi to zdálo divné.“

„Neměl jste pocit, že je nepravděpodobné, aby dělala takové věci?“

„Ne. Ani ne.“

Leonardova sveřepost už vyhasla, přestal se bránit a snažil se přemýšlet o problému, který jej zřejmě také velmi zarážel.

„Nepřipadala mi jako kleptomanka, jestli chápete, co mám na mysli,“ řekl. „Ani jako obyčejný zloděj.“

„Nenapadá vás nějaký jiný důvod, proč kradla?“

„Nějaký jiný důvod? Jaký jiný důvod by mohla mít?“

„Řekněme, že třeba mohla chtít upoutat pozornost pana McNabba.“

„To je trochu přitažené za vlasy, nezdá se vám?“

„Ale jeho pozornost to doopravdy upoutalo.“

„Ano, to samozřejmě ano. Staroch Colin je vždycky úplně bez sebe, když se někde objeví nějaká psychologická úchylka.“

„Přesně tak. Kdyby Celia Austinová věděla, že...“

Len potřásl hlavou.

„V tom se ale mýlíte. Nebyla by schopná něco takového vymyslet. Myslím takhle si všechno naplánovat. Neměla na to.“

„Nicméně vy na to máte, že ano?“

„Co tím chcete říci?“

„Že jste jí to mohl třeba poradit. Z naprosto nezištných a chvá-lyhodných pohnutek, ovšem.“

Len se krátce zasmál.

„Domníváte se, že bych udělal takovou pitomost? Vy jste ale blázen.“

Inspektor změnil téma.

„Inkoust vylitý na poznámky Elizabeth Johnstonové má podle vás na svědomí také Celia Austinová, nebo máte podezření na někoho jiného?“

„Spíš bych řekl, že to má na svědomí někdo jiný. Celia tvrdila, že to neudělala, a já jí to věřím. Bess ji nikdy nerozčilovala — na rozdíl od jiných.“

„Kterých? Koho rozčilovala — a proč?“

„Občas lidi kolem sebe dost stírala.“ Len se na chvíli zamyslel. „Každého, kdo něco bez rozmyslu prohlásil. Koukla se přes stůl a tím svým typickým způsobem prohlásila: ‚Je mi líto, ale nezakládá se to na pravdě. Statisticky bylo prokázáno, že...‘ Šlo samozřejmě především o ty, kteří si libují v ukvapených soudech. Jako třeba Nigel Chapman.“

„Aha, ano. Nigel Chapman.“

„A navíc byly Bessiny poznámky polité zeleným inkoustem.“

„Domníváte se tedy, že to udělal Nigel, ano?“

„Přínejmenším je to možné. Škodolibý je na to dost. A když o tom přemýšlím, je z nás asi jediný, kdo má nějaké rasové předsudky.“

„Nenapadá vás ještě někdo, kdo by mohl mít na slečnu Johnstonovou vztek kvůli jejímu puntičkářství a zvyku stále někoho opravovat?“

„Colin McNabb z ní občas zrovna radost neměl a párkrát si udělala obětního beránka také z Jean Tomlinsonové.“

Sharpe ještě položil několik dalších dotazů, ale Len Bateson mu už nic zajímavého neřekl. Jako další Sharpe vyslechl Valerii Hobhousovou.

Valerie byla chladná, elegantní a velmi ostražitá. Byla mnohem méně nervózní než Nigel a Len před ní. Tvrdila, že měla Celií ráda. Nepovažovala ji za moc bystrou a způsob, jakým vyznala Colinovi McNabbovi lásku, byl podle ní až dojemný.

„Myslíte si, slečno Hobhousová, že byla kleptomanka?“

„Řekla bych, že ano. Ale o kleptomanii moc nevím.“

„Máte pocit, že ji mohl někdo poradit, aby kradla?“

Valerie pokrčila rameny.

„Aby upoutala pozornost toho nadutého osla Colina, myslíte?“

„Rychle jste se trefila do černého, slečno Hobhousová. Přesně to mám na mysli. Vy sama jste jí to neporadila, doufám?“

Valerie pobaveně vzhledla.

„To tedy sotva, drahý pane. Uvědomte si, že mi rozstříhala můj oblíbený šátek na kousky. Tak nezištná zase nejsem.“

„Nenapadá vás někdo, kdo by jí k tomu mohl navést?“

„Neřekla bych, zejí to někdo poradil. Spíš bych si myslela, že sklon k drobným krádežím prostě mohla mít v povaze.“

„Co tím myslíte?“

„Víte, podezřívala jsem Celií, když Sally ztropila povyk kolem té ztracené boty. Celia strašně Sally záviděla. Sally Finchovou mám na mysli. Je tady zdaleka nejpřitažlivější dívkou a Colin jí věnoval značnou pozornost. Ten večer, kdy se ztratila její bota, se chystala na nějaký večírek a nakonec musela jít ve starých černých šatech a čer-

ných střevících. Celia se tvářila samolibě jako kočka, která vypila misku smetany. Ale musím říci, že jsem ji vůbec nepodezřívala ze všech těch drobných krádeží bižuterie nebo pudřenek.“

„O kom jste si myslela, zeje za ně zodpovědný?“

Valerie pokrčila rameny.

„To nevím. Napadlo mě, že by to mohla být některá z uklízeček.“

„A ten rozřezaný batoh?“

„Jaký rozřezaný batoh? Aha, úplně jsem na něj zapomněla. Připadalo mi to dost bezvýznamné.“

„Vy tu bydlíte už docela dlouho, že, slečno Hobhousová?“

„Ano. Mám dojem, že tu jsem ze všech nejdéle. Už to bude dva a půl roku.“

„Takže asi víte o této ubytovně mnohem víc než kdokoliv jiný, že?“

„Ano, řekla bych, že ano.“

„Nenapadá vás v souvislosti se smrtí Celie Austinové nějaký motiv, něco, co by se za její smrti mohlo skrývat?“

Valerie zavrtěla hlavou. Tvář jí zvažněla.

„Ne,“ řekla. „Je to hrozná věc. Nedovedu si představit, kdo by mohl chtít Celii zabít. Vždyť byla málem ještě dítě, hezká, bezelstná, a navíc se právě zasnoubila a...“

„Ano — a?“ pobídl ji inspektor Sharpe.

„Říkala jsem si, jestli to nebyl ten pravý důvod,“ pokračovala Valerie pomalu. „Vždyť se zasnoubila.“

Protože se zdálo, že bude šťastná. Ale to by pak znamenalo, že tu je někdo — šílený.“

Vyslovila to slovo s lehkým zachvěním a inspektor na ni zamyšleně pohlédl.

„Ano,“ souhlasil. „Šílenství nemůžeme zcela vyloučit.“ Vyptával se dál: „Jak jste si vysvětlovala zničení papírů s poznámkami slečny Johnstonové?“

„Nevím. Je to ošklivá schválnost. Ani chvílku jsem nevěřila, že by Celia mohla něco takového udělat.“

„A váš názor na to, kdo jiný by to mohl být?“

„No, víte... Vlastně na to žádný rozumný názor nemám.“

„A nerozumný?“

„Přece nechcete slyšet něco, co jen mlhavě tuším, nebo snad ano, inspektore?“

„Naopak, moc rád si vyslechnu i vaše tušení. A také tak k tomu budu přistupovat, zůstane to jen mezi námi.“

„Tedy, asi se zcela mylím, ale napadlo mě, že to mohlo být dílo Patricie Laneové.“

„Skutečně? Teď jste mne opravdu velice překvapila, slečno Hobhouseová. Patricie Laneová, nato bych vůbec nepomyslel. Vypadá velice vyrovnaně — jako laskavá, mladá dívka.“

„Neříkám, že to udělala. Jenom mi tak blesklo hlavou, že ona by *mohla něco takového* udělat.“

„Ale proč? Z jakého důvodu?“

„Víte, Patricie neměla Černou Bess ráda. Bess vždycky dost příkře utřela Patriciina miláčka Nigela. Neustále ho opravovala, když prohlásil nějakou pitomost, jak to má občas ve zvyku.“

„Myslíte, že je pravděpodobnější, že by takovou zlomyslnost udělala Patricie Laneová spíš než Nigel sám?“

„Samozřejmě. Nemyslím, že to Nigela nějak trápilo, a navíc by určitě nepoužil svůj vlastní milovaný inkoust. Na to je chytrý až dost. Ale přesně takovou pitomost by byla schopná udělat Patricie, aniž by si uvědomila, že tím svého drahého Nigela uvede do podezření.“

„Zkusme to ještě jinak. Nemohl inkoust vylít někdo, kdo by chtěl, aby všichni podezřívali Nigela?“

„To je druhá možnost.“

„Kdo tu nemá Nigela Chapmana rád?“

„Třeba Jean Tomlinsonová, například. Nebo Len Bateson, ten se s Nigelem hrozně často kvůli něčemu hádá.“

„Ještě by mne, slečno Hobhouseová, zajímal váš názor na to, jak bylo morfium Celií Austinové podáno.“

„Hodně jsem o tom přemýšlela. Samozřejmě mě nejdřív napadlo, že nejspíš v kávě. Všichni jsme se ve společenské místnosti motali kolem. Celia měla kávu na malém stolku hned u sebe a vždycky čekala, dokud nebyla skoro úplně studená. Myslím, že kdokoliv, kdo má pevné nervy, jí mohl do šálku hodit nějakou tabletu

nebo něco, aniž by si toho někdo všiml, ale bylo by to dost riskantní. Někdo by to mohl docela snadno zpozorovat.“

To morfium,“ poznamenal inspektor Sharpe, „nebylo v tabletech.“

„A v čem tedy? V prášku?“

„Ano.“

Valerie se zamračila.

„To by bylo mnohem složitější, že?“

„Žádný jiný způsob než prostřednictvím té kávy vás nenapadá?“

„Občas si dávala před spaním sklenici horkého mléka. Ačkoliv myslím, že ten večer ho neměla.“

„Mohla byste mi přesně popsat, co se dělo večer ve společenské místnosti?“

„Samozřejmě. Jak už jsem řekla, seděli jsme tam a povídali, někdo zapnul rádio. Většina kluků, pokud vím, pak odešla. Celia šla spát hodně brzy a Jean Tomlinsonová taky. Sally a já jsme dole zůstaly dost dlouho. Já jsem psala dopisy a Sally si ještě vypisovala nějaké poznámky. Myslím, že jsem šla spát poslední.“

„Byl to tedy docela normální večer?“

„Naprosto, inspektore.“

„Děkuji vám, slečno Hobhouseová. Mohla byste mi sem teď poslat slečnu Laneovou?“

Patricie Laneová vypadala trochu ustaraně. Její odpovědi na inspektorovy otázky nepřinesly nic moc nového. Na dotaz týkající se zničených papírů Elizabeth Johnstonové Patricie odpověděla, že od začátku nepochybovala o tom, že to udělala Celia.

„Ale ona to popřela, slečno Laneová — velmi důrazně.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Patricie. „Jak jinak. Myslím, že se za to strašně styděla. Ale zapadá to přesně mezi ty ostatní věci, ne?“

„Víte, co si o tom případu myslím já, slečno Laneová? Že to do něj nezapadá ani trošku.“

„Předpokládám,“ řekla Patricie a začervenala se, „že se asi domníváte, že Bessiny poznámky zničil Nigel. Kvůli barvě inkoustu. Ale to je naprostý *nesmysl*. Jsem přesvědčená, že kdyby to udělal Nigel, nikdy by na to nevzal svůj vlastní inkoust. Takový blázen není. A navíc by to stejně neudělal.“

„Ale se slečnou Johnstonovou nevycházel vždycky v dobrém, že?“

„Měla občas dost otravné způsoby, ale jemu to ve skutečnosti nikdy doopravdy nevadilo.“ Patricie Laneová se k němu s vážným výrazem naklonila. „Chtěla bych vám pár věcí vysvětlit, inspektore. Myslím o Nigelu Chapmanovi. Podívejte, největším nepřítelem Nigela je především on sám. Jsem první, kdo připouští, že má problematické chování. Právě kvůli tomu jsou proti němu ostatní tak zaujatí. Je hrubý a sarkastický, dělá si z lidí neustále legraci, sráží je, a proto si o něm všichni myslí jen to nejhorší. Jenže on je opravdu úplně jiný, než se zdá. Patří mezi ty nesmělé a nešťastné lidi, kteří by si přáli, aby je měli ostatní rádi, ale kteří z nějakého zvláštního vnitřního rozporu řeknou a udělají pravý opak toho, co by chtěli.“

„Aha,“ řekl suše inspektor Sharpe. „To je pro ně dost nepříjemné, že?“

„Ano, jenže oni si prostě nemohou pomoci, chápejte. Jejich chování má své kořeny v nešťastném dětství. Nigel v mládí nepoznal šťastný domov. Jeho otec byl velice tvrdý a krutý a vůbec mu nerozuměl. Zacházel hrozně i s jeho matkou. Po její smrti se Nigel s otcem strašně pohádal a utekl z domova. Otec prohlásil, že mu nedá ani penny. Ať prý se o sebe postará, jak umí, a s jeho pomocí ať nikdy nepočítá. Nigel říká, že by od svého otce nikdy žádnou pomoc nežádal a ani by ji nepřijal, kdyby mu ji otec nabídl. Má trochu peněz, které mu odkázala matka, a on svému otci ani jednou nenapsal, ani ho nenavštívil. Řekla bych, že je to svým způsobem škoda, ale jeho otec je bezpochyby velmi nepříjemný člověk. Vůbec se nedivím, že je Nigel tak zahořklý a že se s ním tak těžko vychází. Od té doby, co mu zemřela matka, neměl nikoho, kdo by se o něj staral. Jeho zdraví není právě nejlepší, ale rozum má úžasný. Nigel je životem dost poznamenaný a není schopný se chovat tak, aby dal najevo, jaký doopravdy je.“

Patricie Laneová skončila. Měla ruměnek ve tváři a svým dlouhým vážným projevem se trochu zadýchala. Inspektor Sharpe na ni zamyšleně pohlédl. Potkal už spoustu takových Patricií Laneových. „Je do něj zamilovaná až po uši,“ pomyslel si. „On by za ni sice nedal ani zlámanou grešli, ale asi mu vyhovuje, když ho někdo takhle

mateřsky opečovává. Otec vypadá jako mrzutý chlápek, ale odvážil bych se tvrdit, že jeho matka byla bláznivá ženská, která svého synáčka zkazila, a tím, že na něj nedala nikdy dopustit, jen prohlubovala propast mezi ním a jeho otcem. Takových příběhů už jsem viděl víc než dost.“ Přemýšlel, jestli mohla Nigela Chapmana nějak zvlášť přitahovat Celia Austinová. Vypadalo to sice dost nepravděpodobně, ale kdo ví. „A kdyby přece jen,“ pomyslel si, „Patricie Laneová by takovou skutečnost nesla velmi hořce.“ Spáchala by kvůli tomu vraždu? Určitě ne — a buď jak buď, skutečnost, že se Celia zasnoubila s Colinem McNabbem, takový motiv naprosto vylučuje. Propustil Patricii Laneovou a nechal si zavolat Jean Tomlinsonovou.

Kapitola desátá

Sedmadvacetiletá Jean Tomlinsonová byla mladá žena s přísným výrazem ve tváři. Měla světlé vlasy, pravidelné rysy a poněkud povýšená ústa. Posadila se a upjatě se zeptala:

„Prosím, inspektore. Co pro vás mohu udělat?“

„Byl bych rád, kdybyste nám mohla pomoci při vyšetřování této tragické události, slečno Tomlinsonová.“

„Je to otřesné. Skutečně otřesné,“ pronesla Jean. „Bylo už tak dost hrozné, když jsme si mysleli, že Celia spáchala sebevraždu, ale teď, když to vypadá, že se jedná o vraždu...“ zarazila se a smutně potřásla hlavou.

„Jsme si téměř jisti, že se neotrávila sama,“ dodal inspektor. „Vy víte, odkud byl ten jed?“

Jean přikývla.

„Řekla bych, že z nemocnice svaté Kateřiny, kde Celia pracovala. Ale to by spíš ukazovalo na sebevraždu, ne?“

„Nepochybně to vrah tak zamýšlel,“ přikývl inspektor.

„Ale kdo jiný než Celia by měl možnost ten jed získat?“

„Spousta lidí,“ řekl inspektor Sharpe, „pokud by opravdu chtěli. Dokonce i vy sama, slečno Tomlinsonová, byste si ho dokázala opatřit, kdybyste si to přála,“ dodal.

„No dovolte, inspektore!“ V jejím hlase zaznělo ostré rozhořčení.

„Podívejte, lékárnu jste navštěvovala docela často, že, slečno Tomlinsonová?“

„Ano, chodila jsem do lékárny za Midred Careyovou. Ovšem ani ve snu by mě nenapadlo lézt do skříně s jedy.“

„Ale *mohla* jste to udělat, ne?“

„To tedy ne! Něco takového bych nikdy udělat nemohla!“

„Slečno Tomlinsonová, řekněme, že by vaše přítelkyně byla zrovna zaměstnaná přípravou léků pro pacienty a její kolegyně by stála u okénka pro výdej. Velmi často se stává, že jsou obě lékárnice v přední části místnosti. Jakoby náhodou byste se třeba procházela zezadu kolem polic, které se táhnou středem místnosti. Snadno byste

mohla sebrat z otevřené skříňky nějakou lahvičku a strčit si ji do kapsy. Ani jedna z lékárníků by o tom neměla nejmenší tušení.“

„To, co říkáte, naprosto odmítám, inspektore. To je — to je hanebné obvinění.“

„Ale vždyť vás z ničeho neobviňuji, slečno Tomlinsonová. Nic takového. Nesmíte mi špatně rozumět. Vy jste řkala, že je to nemožné, a já se vám pouze snažím dokázat, že to naopak možné je. Ani vteřinu jsem nepředpokládal, že jste to opravdu udělala. Koneckonců,“ dodal, „proč byste to vůbec měla dělat?“

„Ano, to máte pravdu. Pravděpodobně nevíte, inspektore Sharpe, že jsem byla Celiina kamarádka.“

„Mnoho lidí bylo otráveno svými přáteli. Občas se sami sebe musíme ptát: Kdy už přítel není přítelem?“

„Mezi mnou a Celií nebyly žádné rozpory, ani v nejmenším. Měla jsem ji opravdu moc ráda.“

„Podezírala jste ji někdy, že by mohla mít na svědomí drobné krádeže, ke kterým v tomto domě docházelo?“

„Ne, rozhodně ne. Nikdy v životě jsem nebyla víc překvapená. Vždycky jsem si myslela, že Celia má hodně pevné morální zásady. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by něco takového mohla udělat.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Sharpe a pozorně se na ni zadíval, „ale kleptomani si přece nemohou pomoci, ne?“

Jean Tomlinsonová stiskla rty ještě pevněji k sobě. Pak otevřela ústa a promluvila.

„Nemohu říci, že bych s *touto* myšlenkou souhlasila, inspektore. Mám asi poněkud staromódní názory, ale myslím si, že krádež je prostě krádež.“

„Domníváte se tedy, že Celia kradla věci proto, abych tak řekl, že je prostě chtěla ukrást?“

„Určitě.“

„Tedy obyčejná nepoctivost?“

„Obávám se, že ano.“

„Aha,“ potřásl Inspektor Sharpe hlavou. „To je zlé.“

„Ano, je vždycky velmi nepříjemné, když zjistíte, že jste se v někom zklamal.“

„Pokud vím, mluvilo se zde o tom, jestli se má zavolat policie, že?“

„Ano. Podle mého názoru by to bylo správné řešení.“

„Myslela jste si tedy, že by se měla zavolat v každém případě?“

„Jsem přesvědčená, že by to bylo správné. Víte, nemyslím si, že by se mělo dovolit, aby lidem takové věci jen tak procházely.“

„Máte na mysli — například — když se o někom řekne, že je kleptoman, a přitom je ve skutečnosti obyčejný zloděj?“

„Víceméně — ano, tak nějak to myslím.“

„A místo toho to vypadalo, že všechno šťastně skončí a slečna Austinová už slyšela vyzvánět svatební zvony.“

„Nikoho nemůže překvapit nic, co Colin dělá,“ pronesla Jean Tomlinsonová nenávistně. „Je to ateista, naprosto bezzásadový, nepříjemný člověk, který se všemu vysmívá. Na každého je sprostý. A jsem přesvědčena, že je *komunista*!“

„Aha,“ řekl inspektor Sharpe, „to je špatné.“ Potřásl hlavou.

„Podle mě se zastával Celie jenom proto, že nemá žádný vztah k majetku. Určitě si myslí, že si každý může vzít cokoli, co se mu líbí.“

„Přesto se ale Celia sama přiznala,“ namítl inspektor.

„Ano, když už byla odhalena,“ řekla ostře Jean.

„Kdo ji odhalil?“

„Ten pán — jak se jen jmenuje... Poirot, ten, když tu tehdy byl.“

„Proč si myslíte, že ji odhalil, slečno Tomlinsonová? Nic takového přece neřekl. Jenom doporučil, aby se zavolala policie.“

„Musel jí dát nějak najevo, že už všechno ví. A ona očividně poznala, že hra skončila, a tak se honem běžela přiznat.“

„A co ten inkoust na papírech Elizabeth Johnstonové? Přiznala se i k tomu?“

„To nevím. Ale předpokládám, že ano.“

„Předpokládáte špatně,“ podotkl Sharpe. „Velmi důrazně odmítla, že by s vylitým inkoustem měla mít něco společného.“

„No, možná, že máte pravdu. Musím říci, že se mi to také moc nezdálo.“

„Připadá vám pravděpodobnější, že by to mohl mít na svědomí třeba Nigel Chapman?“

„Ne, ani Nigel by něco takového, myslím, neudělal. Mnohem pravděpodobnější mi připadá pan Akibombo.“

„Opravdu? A proč by to dělal?“

„Ze žárlivosti. Všichni barevní lidé na ostatní strašně žárlí a jsou hysteričtí.“

„To je zajímavé, slečno Tomlinsonová. Kdy jste naposled viděla Celií Austinovou?“

„V pátek večer, po večeři.“

„Kdo šel spát dřív, vy nebo ona?“

„Já.“

„Nešla jste k ní do pokoje ani jste ji už neviděla, když jste odešla ze společenské místnosti?“

„Ne.“

„Nenapadá vás, kdo by jí mohl dát do kávy morfium — pokud ho dostala tímto způsobem?“

„Nemám tušení.“

„Nevšimla jste si, že by někde v domě nebo u někoho v pokoji ležela lahvička s morfiem?“

„Ne. Ne, neřekla bych.“

„Neřekla byste? Jak tomu mám rozumět, slečno Tomlinsonová?“

„No, jen mě tak něco napadlo. Víte, vzpomněla jsem si totiž na tu bláznivou sázku.“

„Na jakou sázku?“

„Jenom — no, pár kluků tu onehdy docela bouřlivě diskutovalo —“

„O čem?“

„O vraždách. A o různých metodách. Hlavně se mluvilo o travičství.“

„Kdo se toho rozhovoru účastnil?“

„No, tedy, myslím, že začali Colin s Nigelem, potom se k nim přidal Len Bateson a taky tam byla Patricie —“

„Vzpomněla byste si, co nejpřesněji to jen bude možné, o čem se při té příležitosti mluvilo — a jak ta rozmluva probíhala?“

Jean Tomlinsonová se na chvilku zamyslela.

„Pokud vím, začalo to rozhovorem o vraždě jedem. Kdosi řekl, že dostat se k jedu je velmi obtížné a že navíc vraha už mnohokrát vystopovali podle toho, kdo mu jed prodal, nebo podle toho, že k němu měl přístup. Nigel ale poznamenal, že k tomu rozhodně nemusí dojít a že například on sám ví alespoň o třech různých způsobech, jak by si kdokoliv mohl jed opatřit, aniž by se o tom někdo jiný dozvěděl. Len Bateson prohlásil, že kecá. Nigel se ohradil a dodal, že je připraven to zkusit. Pat řekla, že Nigel má naprostou pravdu a že jak Len, tak Colin by si nepochybně nějaké jedy mohli opatřit v nemocnici, kdykoliv by chtěli. A stejně tak třeba Celia, dodala. Nigel pravil, že to tak vůbec nemyslel — že by si určitě někdo všiml, kdyby Celia něco z lékárny odnesla. Dříve nebo později by se na ztrátu prý přišlo, až by někdo příslušný lék hledal a zjistil by, že chybí. Pat ovšem namítla, že kdyby vzala nějakou lahvičku, trochu odsypala a doplnila ji něčím jiným, nikdo by nic nepoznal. Colin se tomu smál a poznamenal, že by si pacienti jednoho krásného dne mohli docela oprávněně stěžovat. Nigel ale prohlásil, že samozřejmě neměl na mysli žádné výjimečné příležitosti. Že prý on sám, i když k nim nemá nijak usnadněný přístup jako lékař nebo lékárník, by si klidně mohl sehnat třemi různými způsoby tři různé jedy. Len Bateson se zeptal: ‚Tak dobře, a jaké způsoby to tedy jsou?‘ a Nigel odpověděl: ‚To ti teď říct nemohu, ale klidně se s tebou vsadím, že do tří týdnů jsem schopen vám tady předložit tři smrtelné jedy.‘ Len Bateson řekl, že se s ním vsadí o pět pencí, že to nedokáže.“

„A dál?“ zeptal se inspektor Sharpe, když Jean skončila.

„No, dál — nějaký čas se nic nedělo, ale potom jednou večer ve společenské místnosti Nigel řekl: ‚Tak, kluci, splnil jsem své slovo‘, a položil ty tři jedy na stůl. Měl tam tubu skopolaminových tablet, lahvičku digitalinu a malou lahvičku morfia.“

Inspektor jí skočil do řeči:

„Morfium. Byla na něm nějaká nálepka?“

„Ano, na lahvičce byla nálepka nemocnice svaté Kateřiny. Pamatuji si to, protože mě samozřejmě okamžitě uhodila do očí.“

„A ty ostatní?“

„Bohužel jsem si nevšimla. Ale řekla bych, že nebyly z nemocnice.“

„A co se stalo potom?“

„No, byl kolem toho samozřejmě velký rozruch. Len Bateson namítl: ‚Jenomže, podívej, kdybys to k nějaké vraždě použil, velmi rychle by tě podle toho vystopovali.‘ Ale Nigel nesouhlasil: ‚Ani náhodou. Nejsem odborník. Nemám nic společného s žádnou klinikou nebo nemocnicí a nikoho by ani nenapadlo, že bych mohl mít přístup k jedům. A v lékárně jsem ani jeden z nich také nekoupil.‘ Colin McNabb si vyndal z úst dýmku a řekl: ‚To jistě ne, žádný lékárník by ti nic z těchto tří látek bez předpisu neprodal.‘ Ještě chvíli se potom dohadovali a nakonec Len pravil, že dá Nigelovi ty peníze. Řekl doslova: ‚Ted’ ale zaplatit nemohu, jsem zrovna na mizině, nicméně je pravda, že Nigel dokázal, že měl pravdu.‘ A dodal: ‚A co uděláme s doličnými předměty?‘ Nigel se zašklebil a řekl, že by se jich měli co nejdřív zbavit, než dojde k nějakému neštěstí, takže vysypali tablety z tuby a hodili je do ohně a stejně tak naložili i s morfiovým práškem. Výtažek z náprstníku vyliili do záchodu.“

„A co udělali s těmi lahvičkami?“

„Opravdu nevím, co se s nimi stalo... Řekla bych, že je asi hodili do koše na odpadky.“

„Ale jedy zničili, ano?“

„Ano, tím jsem si jistá. Viděla jsem to.“

„A kdy se to vlastně stalo?“

„Asi tak, no, před čtrnácti dny.“

„Aha. Tak vám děkuji, slečno Tomlinsonová.“

Jean s odchodem otálela — zřejmě doufala, že jí inspektor ještě něco řekne.

„Myslíte, že to může být důležité?“

„Možná, zatím se to nedá posoudit.“

Inspektor Sharpe zůstal zadumaně sedět. Pak si nechal znovu zavolat Nigela Chapmana.

„Dozvěděl jsem se teď od slečny Tomlinsonové pár zajímavých skutečností,“ řekl.

„Neříkejte! A koho pomlouvala? Snad ne mě?“

„Mluvila například o jedech, a navíc ve spojení s vámi, pane Chapmane.“

„Já a jedy? Dobré nebe, co to má znamenat?“

„Hodláte tedy popřít, že jste se před několika týdny vsadil s panem Batesonem, že seženete jed způsobem, který nelze odhalit?“

„Ach tak! Tohle máte na mysli.“ Nigelovi se náhle rozbřeslo.

„Ano, samozřejmě! To je legrační, úplně jsem na naši sázku zapomněl. Dokonce si ani nevzpomínám, že u toho Jean byla. Ale snad si nemyslíte, že by to mohlo mít nějaký význam?“

„Člověk nikdy neví. Připouštíte to tedy?“

„Ale jistě. Dost jsme se tehdy hádali. Colin a Len byli hrozně nafoukaní a mysleli si o sobě kdoví co, tak jsem jim řekl, že s trochou důvtipu a vynalézavosti si vhodnou dávku jedu může opatřit každý — abych byl úplně přesný — řekl jsem, že vím o třech různých způsobech, jak jed získat, a že to také provedu, abych jim dokázal, že nemají pravdu.“

„Což jste pak učinil?“

„Což jsem pak učinil, inspektore.“

„Jaké byly ty tři způsoby, pane Chapmane?“

Nigel trochu naklonil hlavu na stranu.

„A nežádáte mne náhodou, abych se sám obvinil?“ zeptal se.
„Neměl byste mě včas varovat?“

„Ještě jsme nedošli tak daleko, abych vám dával oficiální poučení, pane Chapmane, ale pochopitelně neexistuje žádný důvod, abyste, jak tomu říkáte, obviňoval sám sebe. Máte plné právo odmítnout odpovídat na mé otázky, pokud si to budete přát.“

„Nevím, jestli chci odmítnout vypovídat.“ Nigel chvíli uvažoval a na tváři se mu objevil lehký úsměv.

„Samozřejmě,“ řekl, „to, co jsem udělal, bylo nepochybně protizákonné. Mohl byste mě za to potrestat, kdybyste chtěl. Na druhou stranu tu jde ale o vraždu a kdyby naše sázka měla mít nějakou souvislost se smrtí chuděry Celie, myslím, že bych vám to měl říci.“

„To je velmi rozumné stanovisko.“

„Dobrá. Tak tedy budu mluvit.“

„Takže jaké byly ty tři způsoby?“

Nigel se opřel o opěradlo židle. „Každou chvíli se můžete v novinách dočíst, jak se lékařům ztratily nějaké nebezpečné léky přímo z auta. Lidé jsou na takové případy neustále upozorňováni.“

„Ano.“

„No a mně se zdálo, že je to skutečně velmi jednoduchý způsob, jak si opatřit nějaký jed. Jet na venkov, chvíli sledovat nějakého místního doktora, který objíždí své pacienty, a když se naskytne příležitost, stačí jen otevřít auto a můžete si vzít z doktorovy brašny, cokoliv chcete. Sám dobře víte, že na venkově si doktor nechává brašnu často v autě. Záleží na tom, k jakému pacientovi jde na návštěvu.“

„A dál?“

„Dál už nic. To je všechno. K metodě číslo jedna není co dodat. Musel jsem sledovat celkem tři doktory, než jsem našel jednoho, který byl dostatečně neopatrný. Pak už to byla jednoduchost sama. Jednou nechal auto kus cesty před statkem na takovém opuštěném místě. Otevřel jsem dveře, podíval se do brašny, vzal jsem si tubu hydrobromidu skopolaminu a bylo to.“

„Aha! A metoda číslo dvě?“

„Ta vyžadovala vytáhnout pár informací z drahé Celie. Neměla nejmenší podezření. Už jsem vám řekl, že byla dost hloupá; vůbec jí nedošlo, co dělám. Jednoduše jsem zavedl řeč na tu zpotvořenou latinu, kterou používají doktoři, když píšou předpisy, a pak jsem ji požádal, jestli by mi nepředvedla, jak by asi vypadal předpis na výtažek náprstníku, kdyby ho psal doktor. Důvěřivě souhlasila. Poté už stačilo najít si v seznamu lékaře, který bydlí někde na předměstí Londýna, a doplnit jeho jméno a trochu nečitelný podpis. Šel jsem s receptem do hodně rušné lékárny v centru, kde nebylo pravděpodobné, že by mohli dobře znát podpis lékaře, kterého jsem si vybral. Bez jakýchkoliv problémů jsem ten výtažek dostal. Digitalin se předepisuje v poměrně velkém množství na srdeční onemocnění. Předpis jsem napsal na obyčejném poznámkovém papíře v hotelu.“

„Velmi důmyslné,“ řekl inspektor Sharpe suše.

„Já jsem se vám tímto udal! Slyším to ve vašem hlase.“

„A třetí způsob?“

Nigel chvíli neodpovídal. Pak se zeptal:

„Poslyšte, k čemu všemu jsem se vlastně přiznal?“

„Sebrat léky z nezamčeného auta je krádež,“ řekl inspektor Sharpe. „Pak tu máme zfalšování předpisu...“

Nigel ho přerušil.

„Vždyť jsem přece ve skutečnosti nic nezfalšoval! Nedostal jsem za to žádné peníze, a navíc jsem ani nenapodobil podpis nějakého konkrétního lékaře. Jestliže jsem napsal předpis a podepsal ho H. R. James, nemůžete přece tvrdit, že jsem zfalšoval jméno nějakého doktora Jamese!“ A s křivým úsměvem pokračoval: „Chápete, co myslím? Riskuji svou kůži. Pokud chcete nechat všechnu špínu stranou — dobře — jsem samozřejmě pro. Ale jestli...“

„Jestli co, pane Chapmane?“

Nigel náhle vztekle vyjel:

„Nenávidím vraždy. Jsou příšerné a bestiální. Celia, ten malý čertík, si naprosto nezasloužila, aby ji někdo otrávil. Chci vám pomoci. Ale když vám všechno řeknu, pomůže to? Nevěřím, že k něčemu bude, když se vám tady vyzpovídám ze svých prohřešků.“

„Policie dovede být velmi pružná, pane Chapmane. Dokáže se na určité skutky dívat jako na lehkovážné žertíky nezodpovědné povahy. Přijímám vaše ujištění, že chcete pomoci při objasnění vraždy Celie Austinové. Prosím vás, pokračujte a povězte mi o třetí metodě.“

„Tak dobře,“ souhlasil Nigel, „ted’ se dostáváme až k samému jádru věci. Bylo to mnohem riskantnější než předchozí způsoby, ale zároveň to byla i daleko větší legrace. Víte, párkrát jsem navštívil Celií v lékárně. Věděl jsem, jak to tam vypadá...“

„Takže jste mohl sebrat lahvičku přímo ze skříně?“

„Ne. Nic tak jednoduchého. To by z mého pohledu nebylo poctivé. A navíc, kdyby šlo o *opravdovou* vraždu — kdybych ukradl jed za účelem skutečné vraždy — nejspíš by si někdo vzpomněl, že jsem v lékárně byl. Ve skutečnosti jsem nebyl za Celií v lékárně už asi šest měsíců. Věděl jsem, že Celia pravidelně odchází ve čtvrt na dvanáct do zadní místnosti, aby si dala dopolední svačinku, tedy šálek kávy a nějaký zákusek. V lékárně slouží vždycky dvě a vystřídají se. Ta druhá dívka byla nová a určitě mě nemohla znát od vidění. Mohl jsem tudíž sehrát následující divadlo. Přihnal jsem se do lékár-

ny v bílém plášti se stetoskopem kolem krku. Byla tam jen ta nová dívka a zrovna měla nějakou práci u okénka pro pacienty. Vešel jsem dovnitř, prošel kolem skříně s jedy, vzal jsem si jednu lahvičku, došel jsem až k okénku a zeptal jsem se: „Jak silný adrenalin tu máte?“ Něco mi odpověděla, já jsem přikývl a požádal ji o dvě tablety Veganinu, jako že mám hroznou kocovinu. Spolkl jsem je a zase jsem odešel. Neměla nejmenší tušení, že nejsem ani místní lékař, ani žádný ze studentů medicíny. Bylo to jako dětská hra. Celia ani nevěděla, že jsem v lékárně byl.“

„Ten stetoskop,“ zeptal se inspektor Sharpe zvědavě, Jak jste k němu přišel?“

Nigel se zašklebil.

„Stetoskop byl Lenův,“ odpověděl. „Štípнул jsem ho.“

„Tady v domě?“

„Ano.“

„Tím se vysvětlila i krádež stetoskopu. Takže to skutečně nedělala Celia.“

„K čertu, samozřejmě že ne. Viděl jste někdy kleptomana, který by kradl stetoskopy?“

„Co jste s ním udělal potom?“

„No, musel jsem ho dát do zastavárny,“ odvětil omluvně Nigel.

„Nebylo to vůči Batesonovi trochu tvrdé?“

„Bylo a hodně. Ale nemohl jsem mu přece nic říct, aniž bych mu zároveň musel vysvětlovat, k čemu jsem stetoskop potřeboval — a to jsem opravdu v úmyslu neměl. Nicméně,“ dodal Nigel vesele, „nedlouho potom jsem ho vzal ven a pěkně jsme se spolu rozšoupli.“

„Vy jste velmi nezodpovědný mladík,“ poznamenal inspektor Sharpe.

„Měl byste vidět ty jejich obličeje,“ pokračoval Nigel a jeho úsměv byl stále širší, „když jsem před ně vysypal tři smrtelně jedovaté preparáty a řekl jim, že jsem to zařídil tak, že nikdo neměl nejmenší tušení, kdo je ukradl.“

„Fakta, se kterými jste mě právě seznámil,“ přemýšlel nahlas inspektor, „znamenají, že jste měl tři různé jedy, tři různé prostředky k tomu, abyste někoho otrávil, a ani v jednom případě by nebylo možné vás podle nich vystopovat.“ Nigel přikývl.

„Přesně tak,“ odpověděl. „Za daných okolností není moc příjemné se k něčemu takovému přiznávat. Důležité ale je, že byly před čtrnácti dny nebo ještě dříve zničeny.“

„To si myslíte vy, pane Chapmane, ale ve skutečnosti tomu tak být vůbec nemusí.“

Nigel na něj vytřeštil oči. „Co tím myslíte?“ „Jak dlouho jste je měl u sebe?“

Nigel přemýšlel.

„Tubu se skopolaminem asi deset dní, myslím. Morfium asi čtyři dny. Ten výtažek z náprstníku jsem získal ten den odpoledne.“

„A kde jste je měl schované — hydrobromid skopolaminu a morfium, myslím.“

„V zásuvce v mé skříni, strčil jsem to až dozadu pod ponožky.“

„Věděl někdo, že to tam máte?“

„Ne, jsem si jist, že ne.“

V jeho hlase se nicméně objevil stín pochybnosti. Inspektor Sharpe si lehkého zaváhání povšiml, ale rozhodl se v tuto chvíli se k tomu nevracet.

„Řekl jste někomu, co podnikáte? O svých metodách? O způsobech, jakými jste se chystal jedy získat?“

„Ne. Alespoň — ne. Neřekl.“

„Řekl jste ,alespoň‘, pane Chapmane.“

„Ne, vážně jsem to nikomu neřekl. Chystal jsem se to všechno říct Pat, ale pak jsem si to rozmyslel, protože by s něčím takovým určitě nesouhlasila. V tomto ohledu je velmi přísná, tak jsem se na to vykašlal.“

„Neřekl jste jí ani o krádeži léků z auta lékaře, ani o falešném předpisu, ani o morfiu z nemocnice?“

„Tedy, vlastně jsem jí dodatečně pověděl o digitalinu — jak jsem si napsal předpis a dostal na něj jed přímo v lékárně, a také o té maškarádě, když jsem se převlékl za doktora. Nerad to říkám, ale vůbec ji to nepobavilo. O tom, jak jsem štipnul léky z auta, jsem jí nevyprávěl. Myslím, že by určitě vybuchla.“

„Řekl jste jí, že chcete všechny ty jedy zničit hned, jak vyhražete sázku?“

„Ano. Pořád si s tím dělala starosti a byla dost naštvaná. Začala na mě naléhat, abych ty věci vrátil nebo něco takového.“

„Vás samotného nic podobného nenapadlo?“

„Proboha, ne! Po takové osudové chybě by to už nikdy neskončilo. Ne, všichni tři společně jsme prostě všechny ty látky hodili do ohně a spláchli do záchoda a hotovo. Nic zlého se s nimi nestalo.“

„To tvrdíte vy, pane Chapmane, ale je docela dobře možné, že se s vašimi preparáty stalo zlého dost.“

„Jak by mohlo, prosím vás, vždyť vám říkám, že jsme je dali pryč!“

„Přemýšlel jste někdy o tom, pane Chapmane, že někdo třeba mohl vidět, kam si jedy schováváte nebo že je mohl najít, takže pak měl možnost morfium z lahvičky vysypat a nahradit je něčím jiným?“

„Proboha, jen to ne!“ Nigel na něj vyděšeně zíral. „Ani ve snu by mě něco takového nenapadlo. Nevěřím tomu.“

„Ale je to jedna z možností, pane Chapmane.“

„Nikdo nemohl o ničem vědět.“

„Já bych řekl,“ poznamenal suše inspektor, „že na místě, jako je tato ubytovna, se ví o všem mnohem víc, než si vůbec dovedete představit.“

„Myslíte šmírování?“

„Ano.“

„V tom můžete mít pravdu.“

„Kteří ze studentů mají normálně do vašeho pokoje přístup?“

„No, bydlím tam s Lenem Batesonem. Ale každou chvíli se u nás zastaví někdo z ostatních kluků. Dívky ne, samozřejmě. Dívkám není dovoleno navštěvovat ložnice na naší straně domu. Samá cudnost. Život v čistotě.“

„Přístup na pánské ložnice jim sice není dovolen, ale předpokládám, že by se tam mohly dostat, že?“

„Kdokoliv *může*,“ odpověděl Nigel. „Přes den. Například odpoledne tu vůbec nikdo není.“

„Navštívila slečna Laneová někdy váš pokoj?“

„Doufám, že svou otázku nemyslíte tak, jak vyznívá, inspektore. Pat občas chodí do mého pokoje, nosí mi zašupované ponožky. Nic víc.“

Inspektor se naklonil dopředu a řekl:

„Uvědomujete si, pane Chapmane, že osoba, která mohla nejspíše vzít trochu jedu z lahvičky a nahradit ho něčím jiným, jste právě vy?“

Nigel na něj pohlédl a přepadlá tvář mu ještě více ztvrdla.

„Ano,“ řekl. „Došlo mi to právě před minutou a půl. Přesně tohle jsem samozřejmě mohl udělat. Neměl jsem však nejmenší důvod Celií odstranit, inspektore, a neudělal jsem to. Je mi naprosto jasné, že na to máte jen mé slovo.“

Kapitola jedenáctá

Příhodu se sázkou a následným zničením jedů potvrdili Len Bateson i Colin McNabb. Když ostatní odešli, Sharpe ještě na chvilku zdržel Colina McNabba.

„Nechci vám působit víc bolesti, než je nezbytné, pane McNabbe,“ řekl.

„Naprosto není třeba, abyste se na věc díval z tohoto pohledu,“ odpověděl Colin bez jediného záchvěvu ve tváři. „Vůbec si nemusíte všímat mých pocitů. Ptejte se, na co chcete — na cokoliv, o čem si myslíte, že vám může k něčemu být.“

„Vy jste dospěl k názoru, že chování Celie Austinové je čistě psychologického původu?“

„O tom nebylo nejmenších pochyb,“ odpověděl Colin McNabb. „Jestli chcete, mohu vás trochu do teorie tohoto problému uvést...“

„Ne, ne,“ odvětil spěšně inspektor Sharpe. „Budu vám, jakožto studentu psychologie, věřit.“

„Měla velmi nešťastné dětství. Její zážitky později způsobily emocionální zábrany...“

„Ano, jistě.“ Inspektor Sharpe se zoufale snažil vyhnout se dalšímu příběhu o nešťastném dětství. Nigelovo dětství mu docela stačilo.

„Byla pro vás již delší dobu přitažlivá?“

„Takhle doslova bych to neformuloval,“ pečlivě vážil odpověď Colin. „Tyhle věci člověka vždycky překvapí, dlouho se kolem vás jakoby nic neděje a náhle se všechno rozzáří. Není pochyb, že mě podvědomě přitahovala, ale neuvědomoval jsem si to. Navíc jsem neměl v úmyslu ženit se tak mladý, takže jsem se takovému vztahu nějaký čas vědomě bránil.“

„Ano. Jistě. A Celia Austinová byla šťastná, když se s vámi zasnoubila? Mám na mysli, jestli třeba nedala najevo nějaké pochybnosti nebo nejistotu. Necítila potřebu vám něco důležitého sdělit?“

„Ke všemu, co udělala, se upřímně přiznala. Nic jiného ji opravdu už netrápilo.“

„Plánovali jste svatbu — kdy vlastně?“

„Ne v dohledné budoucnosti. Nejsem v takovém postavení, abych si mohl dovolit žít rodinu.“

„Měla tu Celia nějaké nepřátele? Někoho, kdo by ji neměl rád?“

„Nechce se mi něčemu takovému věřit. Vážně jsem o tom velmi dlouho přemýšlel, inspektore. Celia byla dost oblíbená. Řekl bych, že její smutný konec nemá kořeny v žádných osobních záležitostech.“

„Co myslíte pojmem ‚osobní záležitost‘?“

„Nerad bych v tuto chvíli říkal něco konkrétního. Mám jen takový neurčitý nápad, ale sám si tím nejsem jistý.“

A inspektorovi se nepodařilo s jeho postojem ani trochu pohnout.

Poslední dvě studentky, které mu zbývalo vyslechnout, byly Sally Finchová a Elizabeth Johnstonová. Inspektor si nejprve pozval Sally Finchovou.

Sally byla přitažlivá dívka s hřívou rusých vlasů a jasnýma, inteligentníma očima. Po běžných úvodních dotazech nečekaně převzala iniciativu.

„Víte čím bych nejraději začala, inspektore? Řekla bych vám, co si o Celiině tragédii myslím. Já osobně. V tomhle domě se děje něco špatného, něco velmi zlého, opravdu. Jsem si tím naprosto jistá.“

„Chcete říci, že se něčeho obáváte, slečno Finchová?“

Sally přikývla.

„Ano, mám strach. Je tu někdo, kdo je pěkně nemilosrdný. Celé tohle místo není — jak bych se jen vyjádřila — není prostě takové, jak vypadá. Ne, inspektore, nemám na mysli komunisty. Vidím, že jste to měl na jazyku. O komunisty vůbec nejde. Možná to není dokonce ani zločinec. Já nevím. Ale vsadím se s vámi o cokoli chcete, že o všem, co se tu děje, bude určitě vědět ta příšerná stará ženská.“

„Která stará žena? Máte snad na mysli paní Hubbardovou?“

„Ne, paní Hubbardovou ne. Mamá je skvělá. Myslím starou Nicoletisovou. Tu starou vlčici.“

„To je zajímavé, slečno Finchová. Mohla byste to trochu upřesnit? Váš názor na paní Nicoletisovou, myslím.“

„Ne. Právě to udělat nemohu. Jediné, co vám mohu říci, je, že z ní na mě jde hrůza, kdykoliv ji potkám. Děje se tu něco podivného, inspektore.“

„Byl bych rád, kdybyste mohla být poněkud konkrétnější.“

„Ráda bych. Vy si asi o mně myslíte, že fantazírují. Možná, ale jiní to cítí také. Třeba Akibombo. I on je vyděšený. Jsem přesvědčená, že i Černá Bess, ale ta to na sobě nedá znát. Domnívám se, inspektore, že o tom Celia něco věděla.“

„O čem věděla?“

„To je právě ono. O čem? Mluvila o různých podivných událostech. Včera večer. Chtěla, aby se všechno vysvětlilo. Přiznala se ke své roli v tom, co se tu dělo, ale také nenápadně naznačila, že ví i o dalších věcech, a chtěla, aby se také vyjasnily. Řekla bych, že *něco* věděla, *na někoho*, inspektore. A myslím si, že právě proto byla zavražděna.“

„Ale kdyby to bylo něco tak závažného...“

Sally ho přerušila.

„Celia pravděpodobně neměla ani ponětí, jak jsou její informace závažné. Nebyla příliš bystrá. Spíš byla dost zabeďněná. O něčem se dozvěděla, ale vůbec jí nedošlo, že to, co víje nebezpečné. Konec konců, je to jen takové moje tušení a za moc stát nemusí.“

„Aha. Děkuji vám... Naposledy jste viděla Celii Austinovou ve společenské místnosti včera večer po jídle, je to tak?“

„Ano, přesně tak. Ačkoliv, vlastně jsem ji viděla potom ještě jednou.“

„Viděla jste ji ještě později? Kde? V jejím pokoji?“

„Ne. Když jsem šla spát, odcházela předními dveřmi ven. Já jsem právě vycházela ze společenské místnosti.“

„Šla ven hlavním vchodem? Ven z domu?“

„Ano.“

„To je velmi překvapivé. Nikdo jiný na nic podobného neupozornil.“

„Vsadím se, že o jejím odchodu nevěděli. Určitě všem popřála dobrou noc a řekla, že jde do postele. Kdybych ji na vlastní oči neviděla, také bych si myslela, že šla *opravdu* spát.“

„Zatímco ona ve skutečnosti vyšla po schodech nahoru, vzala si něco na sebe a potom opustila dům. Je to tak?“

Sally přikývla.

„A já si myslím, že šla na nějakou schůzku.“

„Aha. S někým zvenku. Nebo že by to byl někdo ze studentů?“

„Je to jen moje domněnka, ale řekla bych, že to mohl být některý ze studentů. Podívejte, jestli chtěla s někým mluvit mezi čtyřma očima, nikde v domě to dost dobře nešlo. Ten někdo jí také mohl navrhnout, aby se setkali někde venku.“

„Nemáte představu, kdy se asi vrátila?“

„Ani náhodou.“

„Nevěděl by to Geronimo?“

„Ten by si všiml, kdyby přišla po jedenácté hodině, protože v tu dobu zamyká dveře na řetěz. Ale až do té doby si může každý otevřít vlastním klíčem.“

„Víte, kolik bylo přesně hodin, když jste ji viděla odcházet?“

„Řekla bych, že tak asi — deset. Možná chvílku po desáté, ale ne moc dlouho.“

„Aha. Děkuji vám za všechno, co jste mi pověřila, slečno Finchová.“

Poslední, s kým inspektor hovořil, byla Elizabeth Johnstonová. Dívčina tichá výkonnost a inteligence na něj okamžitě udělaly hluboký dojem. Na Sharpovy otázky odpovídala chytře a rozhodně a pak vždycky čekala, až bude inspektor pokračovat.

„Celia Austinová,“ řekl inspektor, „velmi důrazně protestovala proti obvinění, že zničila vaše poznámky. Věřila jste jí, slečno Johnstonová?“

„Nemyslím si, že to udělala Celia. Opravdu ne.“

„Víte, kdo to udělal?“

„Nejjednodušší by bylo říci, že Nigel Chapman. Ale zdá se mi to až příliš jednoduché. Nigel je inteligentní. Nepoužil by svůj vlastní inkoust.“

„A když ne Nigel, kdo tedy?“

„To už je složitější. Ale myslím, že to věděla Celia — nebo aspoň tušila.“

„Ona vám to řekla?“

„Ne takhle přímo, ale ten večer, co zemřela, se ještě před večeří stavila u mě v pokoji. Přišla mi říci, že ačkoliv byla odpovědná za ty krádeže, mou práci nezničila. Odpověděla jsem jí, že její ujištění přijímám. A zeptala jsem se jí, jestli ví, kdo to udělal.“

„A co řekla?“

„Řekla —“ Elizabeth se na chvíli odmlčela, aby si ten rozhovor v duchu prošla a měla jistotu, že bude Celií citovat přesně — „řekla: *„Nemohu si být úplně jistá, jelikož netuším proč... Snad se to stalo omylem nebo nešťastnou náhodou... Jsem však přesvědčená, že ať to udělal kdokoli, velice toho lituje a moc by si přál se přiznat.“* Celia ještě pokračovala: *„Několik věcí ale stále nechápu, třeba tu příhodu s žárovkami v ten den, kdy sem přišla policie.“*

Sharpe ji přerušil.

„Co tu bylo s policií a s žárovkami?“

„Nevím. Jediné, co Celia řekla, bylo: ‚Já jsem je nevzala.‘ A ještě dodala: ‚Tak si říkám, jestli ty žárovky nějak nesouvisejí s tím pasem?‘ Zeptala jsem se jí: ‚O jakém pasu to mluvíš?‘ a ona odpověděla: ‚Myslím, že tu asi někdo má padělaný pas‘.“

Inspektor byl chvíli zticha.

Konečně se tu začala rýsovat alespoň nějaká neurčitá představa. Pas...

Zeptal se: „Co ještě řekla?“

„Nic víc. Už jenom dodala: ‚Zítřka o tom každopádně budu vědět víc‘.“

„Opravdu tohle řekla? *Zítřka o tom budu vědět víc.* To je velice důležitá poznámka, slečno Johnstonová.“

„Ano.“

Inspektor opět ztichl a přemýšlel.

Něco o pasu — a o návštěvě policie... Než se vydal do penzionu U Zlaté brány, velmi pečlivě si prohlédl všechny záznamy. Policie si bedlivě všímá ubytoven, kde bydlí zahraniční studenti. Penzion U Zlaté brány 26 měl dobré jméno. Drobnosti, které byly ve svazku obsaženy, byly nevýznamné a neposkytovaly žádné vodítko k současným událostem. Sheffieldská policie tu hledala studenta ze západní Afriky, který žil z příjmů jedné ženy; zmíněný student pobýval u Zlaté brány jen pár dní a pak odešel jinam. Nakonec byl dopaden a následně vyhoštěn ze země. Při vyšetřování vraždy manželky hospodského nedaleko Cambridge došlo k běžné prohlídce všech ubytoven, protože si policie přála vyslechnout nějaké Číňany kvůli svědectví. Vše se vyjasnilo, když se pachatel sám dostavil na policejní sta-

nici v Hullu a ke zločinu se přiznal. Vyšetřoval se zde také případ podvratných letáků, které měli na svědomí nějakí studenti. Ke všem těmto událostem došlo již před delší dobou a v žádném případě nemohly mít se smrtí Celie Austinové žádnou spojitost.

Inspektor si povzdychl a vzhlédl. Tmavé inteligentní oči Elizabeth Johnstonové ho pozorně sledovaly.

Z náhlého popudu se zeptal: „Řekněte mi, slečno Johnstonová, neměla jste někdy pocit — dojem —, že je tady, na tomto místě, něco *nesprávného*?“

Vypadala překvapeně.

„Jak to myslíte — *nesprávného*?“

„Nemohu to přesně popsat. Jen přemýšlím o pocitech, o něž se se mnou podělila Sally Finchová.“

„Aha — Sally Finchová!“

Tón hlasu, jakým Elizabeth pronesla Sallyino jméno, inspektor neuměl zařadit. Zaujalo ho to a pokračoval:

„Slečna Finchová mi připadala jako dobrý pozorovatel — bystrá a praktická. Tvrdošíjně trvala na tom, že je tady něco — podivného, tady, v tomto domě — ačkoliv pro ni bylo velmi obtížné říci co.“

Elizabeth příkře odvětila:

„To je jen její americký způsob myšlení. Všichni tihle Američané jsou stejní — nervózní, plní obav, za každou hloupostí něco vidí! Jen se podívejte, jaké ze sebe dělají blázny těmi svými hony na čarodějnice, hysterickým strachem ze špiónů nebo posedlostí komunismem a neamerickou činností. Sally Finchová je typickou ukázkou.“

Inspektorův zájem vzrůstal. Tak Elizabeth nemá Sally Finchovou ráda. Proč? Protože je Sally Američanka? Nebo naopak nesnáší Američany jenom proto, že z nějakého osobního důvodu nemá ráda tuhle atraktivní rusovlásku? Možná to je jen obyčejná ženská žárlivost.

Rozhodl se zkusit jiný přístup, který se mu občas vyplatil. Mírně začal:

„Asi se mnou budete souhlasit, slečno Johnstonová, že ve společnosti, jaká je tady, bývá velmi rozdílná úroveň inteligence. Po některých lidech — po většině — žádáme pouze fakta. Ale když narazíme na někoho velmi inteligentního —“

Odmlčel se. Jeho pobídka byla lichotivá. Chytne se?

Po krátké chvilce odpověděla.

„Myslím, že chápu, co máte na mysli, inspektore. Intelektuální úroveň tu opravdu není, jak jste řekl, příliš vysoká. Nigel Chapman je svým způsobem bystrý, ale je povrchní. Leonard Bateson je velký dřič — nic víc. Valerie Hobhousová je velmi chytrá, ale její rozhled se týká pouze peněz, a navíc je příliš líná, než aby svůj mozek používala k čemukoliv, co za to stojí. Vy však hledáte nestranný, vytrénovaný rozum.“

„Jako je váš, slečno Johnstonová.“

Přijala poctu bez jakéhokoli protestu. Se zájmem si uvědomil, že za jejími skromnými příjemnými způsoby se skrývá v dobrém slova smyslu sebevědomá mladá žena, která si je vědoma svých vlastních schopností.

„Naprosto s vaším hodnocením spolubydlících souhlasím, slečno Johnstonová. Chapman je chytrý, ale dětinský. Valerie Hobhousová je inteligentní, ale má povrchní přístup k životu. Vy, jak jste sama řekla, máte rozum vytrénovaný. Proto si také vašeho pohledu vážím — představuje pro mě pohled silného nestranného intelektu.“

Na okamžik se lekl, že už svou podbízivost přehnal, ale ve skutečnosti nebylo proč se obávat.

„Nic nesprávného se tu neděje, inspektore. Řečem Sally Finchové nemusíte vůbec věnovat pozornost. Tohle je slušná a dobře vedená ubytovna. Jsem si jistá, že tu nenajdete ani stopu po nějaké podvratné činnosti.“

Inspektor Sharpe byl trochu překvapen.

„Žádnou podvratnou činnost jsem neměl na mysli.“

„Ach — aha —“ Byla trochu zaražená. „Spojovala jsem si to s tím, co říkala Celia o pasu. Ale z nezaujatého pohledu se po zvážení všech důkazů zdá docela jisté, že důvod Celiiny smrti by bylo možné označit jako osobní — například nějaké sexuální problémy. Jsem si jistá, že nemá nic společného s penzionem jako takovým nebo s něčím, co ‚se tu děje‘. Nic, a tím jsem si jistá, se tu neděje. Něčeho takového bych si určitě musela všimnout, jsem na podobné věci velmi citlivá.“

„Aha. Dobře, děkuji vám, slečno Johnstonová. Byla jste velice laskavá a moc jste mi pomohla.“

Elizabeth Johnstonová odešla. Inspektor Sharpe se posadil a zíral na zavřené dveře. Seržant Cobb na něj musel dvakrát promluvit, než se probral.

„Prosím?“

„Říkal jsem, že už je to všechno, pane.“

„Ano, a co jsme zjistili? Mizivě málo. Ale jedno vám řeknu, Cobbe. Vrátím se sem zítra s povolením k domovní prohlídce. Dnes už půjdeme pryč a při odchodu na ně budeme hrozně milí, aby si mysleli, že je to všechno za nimi a že jsme tu skončili. *Ale něco se tady děje.* Zítra obrátím celý penzion vzhůru nohama — nebude to lehké, když nevíme, co hledáme, ale je naděje, že najdu něco, co mi poskytne vodítko. Dívka, která právě odešla, je velmi zajímavá. Má ducha Napoleona a já ji velice silně podezřívám, že něco ví.“

Kapitola dvanáctá

Při vyřizování korespondence se náhle Hercule Poirot zarazil uprostřed věty, kterou diktoval. Slečna Lemonová na něj tázavě pohlédla.

„Ano, pane Poirote?“

„Toulám se myšlenkami úplně jinde!“ mávnul Poirot rukou. „Koneckonců, tento dopis není příliš důležitý. Buďte tak laskavá, slečno Lemonová, spojte mě telefonicky s vaší sestrou.“

„Ano, pane Poirote.“

O chvilku později přešel Poirot přes pokoj a vzal si od své sekretářky telefonní sluchátko.

„Haló,“ pronesl.

„To jste vy, pane Poirote?“

Hlas paní Hubbardové byl dost udýchaný.

„Doufám, paní Hubbardová, že vás neruším?“

„Už jsem byla dost vyrušená před tím,“ odtušila paní Hubbardová.

„V penzionu byl asi značný rozruch, že?“ zeptal se opatrně Poirot.

„To je velmi pěkně řečeno, pane Poirote. Rozruch. Přesně to tu bylo. Inspektor Sharpe ukončil výsledky všech studentů už včera a dneska se vrátil s povolením k domovní prohlídce. A mně zůstala na krku hystericky rozzuřená paní Nicoletisová.“

Poirot soucitně vzdechl.

Potom pokračoval: „Rád bych se vás zeptal na jednu drobnost. Dala jste mi seznam věcí, které se ztratily — a těch podivných příhod. Chtěl jsem se zeptat, jestli jste jej napsala v chronologickém pořadí?“

„Jak to myslíte?“

„Mám na mysli, jestli jsou všechny krádeže sepsány pod sebou v pořadí, jak k nim docházelo.“

„Ne, bohužel nejsou. Napsala jsem je tak, jak jsem si na ně postupně vzpomínala. Mrzí mě, jestli jsem vás tím zmátla.“

„Měl jsem se vás zeptat už dřív,“ odvětil Poirot. „Nenapadlo mě hned, že pořadí bude tak důležité. Mám tu váš seznam. Jeden večerní

střevíc, náramek, diamantový prsten, pudřenka, rtěnka, stetoskop a tak dále. Říkáte, že jednotlivé předměty nejdou za sebou tak, jak se ztrácely?“

„Ne.“

„Vzpomněla byste si na správné pořadí hned nebo by to pro vás bylo příliš složité?“

„Nejsem si jistá, jestli bych vám dokázala říct správné pořadí rovnou, pane Poirote. Víte, už je to tak dlouhá doba. Raději bych si to promyslela. Když jsem o tom poprvé mluvila se svou sestrou a dozvěděla se, že se mám s vámi sejít, napsala jsem ten seznam tak, jak se mi jednotlivé věci vybavovaly v paměti. Na prvním místě je večerní střevíc, vzhledem k tomu, že mi jeho odcizení připadalo tak podivné. Pak následují náramek, pudřenka, a diamantový prsten, protože jsou to docela cenné věci a naznačovaly, že máme co do činění s dílem skutečného zloděje. A potom jsem vzpomínala na méně hodnotné předměty a připojila je k seznamu. Bórový prášek, žárovky a batoh. Nepřipadaly mi příliš důležité a napadly mě až dodatečně.“

„Aha,“ poznamenal Poirot. „Ano, chápu... Rád bych vás nyní požádal, madam, až budete mít chvílku volno, abyste si sedla a...“

„Řekla bych, že budu mít trochu času, až se mi podaří pomoci uklidňujících prášků dostat paní Nicoletisovou do postele a uchlá-cholit Geronima a Marii. Co přesně si přejete, abych udělala?“

„V klidu si sedněte a pokuste se sepsat co nejpřesněji chronologické pořadí všech podivných příhod, které se u vás v penzionu staly.“

„Samozřejmě, pane Poirote. První byl, tuším, ten ruksak, pak žárovky — které podle mého názoru s tím vším vůbec nesouvisejí — potom náramek a pudřenka, ne — večerní střevíc. Ale vy určitě nechcete poslouchat mé dohady. Pokusím se napsat seznam popořádku, jak nejlépe budu umět.“

„Děkuji vám, madam, budu vám velmi zavázán.“

Poirot zavěsil.

„Sám si přidělávám starosti,“ řekl slečně Lemonové. „Naprosto jsem se odchýlil od zásady řádu a metody. Měl jsem se o přesném pořadí krádeží přesvědčit hned na začátku.“

„Ano, jistě,“ odpověděla slečna Lemonová mechanicky. „Bude-
te chtít dokončit korespondenci, pane Poirote?“

Ale Poirot ji opět rozhořčeným mávnutím ruky odehnal.

+ + +

Když se inspektor Sharpe vrátil zpět do penzionu U Zlaté brány s povolením k domovní prohlídce, vyžádal si paní Nicoletisovou, která vždycky v sobotu dělala s paní Hubbardovou účetnictví. Vysvětlil jí, k čemu se právě chystá. Paní Nicoletisová velice energicky protestovala.

„Tím mě strašně poškodíte! Mí studenti odtud odejdou — všichni odejdou. Vy mě zruinujete...“

„To v žádném případě ne, madam. Jsem si jist, že studenti budou mít pochopení. Koneckonců, vždyť tu jde o případ vraždy.“

„To není žádná vražda — ale sebevražda.“

„Už jsem vám to přece vysvětloval. Jsem si jist, že nikdo proti prohlídce nebude nic namítat...“ Paní Hubbardová se přidala uklidňujícím hlasem.

„Určitě budou rozumní,“ poznamenala a zamyšleně dodala: „Snad jen pánové Achmed Ali a Chandra Lal...“

„Pcha!“ vykřikla paní Nicoletisová. „Komu na nich záleží?“

„Děkuji vám, madam,“ řekl inspektor. „Začneme rovnou tady, ve vašem obývacím pokoji.“

Bezprostředně po tomto návrhu přišel ze strany paní Nicoletisové divoký protest.

„Hledejte si, kde chcete,“ pravila rozhodně, „ale tady *ne*! To odmítám!“

„Je mi líto, paní Nicoletisová, ale musím prohledat tento dům od sklepa až po střechu.“

„Klidně, ale ne můj pokoj. Na *mě* se tady zákon nevztahuje.“

„Zákon se vztahuje na všechny. Je mi líto, ale budu vás muset požádat, abyste ustoupila stranou.“

„To je nehorázná hrubost,“ křičela zuřivě paní Nicoletisová. „Až příliš horlivě strkáte do všeho nos. Budu si stěžovat. Napišu stížnost svému poslanci. Dám to do novin.“

„Můžete napsat, komu chcete, madam,“ odpověděl inspektor Sharpe. „A já teď prohledám tuto místnost.“

Začal psacím stolem a odměnou mu byla velká krabice bonbonů, balík papírů a směs nejružnějšího haraburdí. Přešel ke skříni v rohu pokoje.

„Je zamčená. Můžete mi dát laskavě klíč?“

„Nikdy!“ křičela paní Nicoletisová. „Nikdy, nikdy, nikdy vám nedám klíč! Hnusnej, svišskej policajte, kašlu na tebe! Kašlu! Kašlu!“

„Stejně byste mi ten klíč mohla dát,“ řekl inspektor Sharpe. „Jestliže tak neuděláte, budu muset dveře vypáčit.“

„Nikdy ti nedám klíč! Napřed ze mě musíš strhat všechny šaty, aby ses k němu dostal! A to — *to* bude pěkný skandál.“

„Podejte mi páčidlo, Cobbe,“ vzdal se inspektor.

Paní Nicoletisová příšerně zaječela. Inspektor Sharpe jí už nevěnoval nejmenší pozornost. Vzal páčidlo, ozvalo se dvojí ostré zapraskání a dveře skříně se rozlétly dokořán. Na podlahu se vysypalo neuvěřitelné množství prázdných lahví od koňaku.

„Bestie! Svině! Hajzlové!“ zuřila paní Nicoletisová.

„Děkujeme vám, madam,“ řekl inspektor zdvořile. „Tady jsme již skončili.“

Než se paní Nicoletisová vzpamatovala z hysterického záchvatu, paní Hubbardová lahve taktně uklidila.

Jedna záhada, záhada podivných nálad paní Nicoletisové, se vyjasnila.

+ + +

Poirot zavolal právě v okamžiku, kdy paní Hubbardová hledala vhodný uklidňující prášek v osobní lékárnice u sebe v pokoji. Poté, co položila sluchátko, se vrátila k paní Nicoletisové, která již přestala křičet, seděla na pohovce ve svém pokoji a kousala si nehty.

„Tohle teď vypijte,“ řekla paní Hubbardová. „Uleví se vám.“

„Gestapo!“ zasyčela paní Nicoletisová. Teď už se chovala klidně, ale sálala z ní zášť.

„Být vámi, tak bych co nejrychleji všechny nepříjemnosti pustila z hlavy,“ konejšila ji paní Hubbardová.

„Gestapo!“ opakovala paní Nicoletisová. „Gestapo, nic jiného nejsou!“

„Musí jen konat svou povinnost, však víte,“ připomněla paní Hubbardová.

„Je snad jejich povinnost lézt do mé vlastní skříně? Řekla jsem jim: ‚Tam není nic pro vás.‘ Zamkla jsem ji. Dala jsem si klíč do podprsenky. Kdybyste tu nebyla jako svědek, určitě by ze mě bez nejmenšího studu strhali šaty.“

„Ale jděte, skutečně si nemyslím, že by něco *takového* udělali,“ chlácholila ji znovu paní Hubbardová.

„To říkáte vy! Místo toho vzali páčidlo a otevřeli dveře skříně násilím. Záměrně poškodili zařízení domu, za který *já* nesu odpovědnost.“

„Když jste jim nedala klíč...“

„Proč bych jim měla dávat klíč? Je to *můj* klíč. Můj vlastní klíč. A tohle je můj vlastní pokoj. Můj vlastní soukromý pokoj. Řekla jsem policii: ‚Nechte to‘ a oni tu skříň *nenechali*.“

„Podívejte se, paní Nicoletisová, koneckonců tady došlo k vraždě, pochopte to. A v takovém případě se člověk prostě musí smířit s různými věcmi, které nejsou nijak příjemné.“

„Kašlu na nějakou vraždu!“ odsekla paní Nicoletisová. „Ta malá Celia spáchala sebevraždu. Nešťastně se zamilovala, a proto se otrávil. To se stává často. Tyhle mladé holky jsou tak pitomé, když jde o lásku — jako kdyby na ní nějak záleželo. Rok, dva a je to pryč. Velká vášeň! Všichni muži jsou stejní. Ale tyhle bláznivé holky to nevědí. Vezmou si prášek na spaní a pustí si plyn a pak už je na všechno pozdě.“

„Podívejte,“ začala paní Hubbardová, čímž se vrátila tam, kde rozhovor začal, „už bych raději na všechno zapomněla.“

„To můžete udělat vy. Ale já, já si musím dělat starosti. Tady už nikdy nebudu v bezpečí.“

„V bezpečí?“ paní Hubbardová na ni vyděšeně pohlédla.

„Tohle byla moje vlastní soukromá skříň,“ trvala na svém paní Nicoletisová. „Nikdo nevěděl, co je v mé soukromé skříni. Nechtěla

jsem, aby se to dozvěděli. A oni teď všechno vědí. Je mi úzko. Mohou si myslet — co si jen pomyslí?“

„Kdo jsou podle vás ti ‚oni‘?“

Paní Nicoletisová pokrčila mírně velkými, hezkými rameny a ztrápeně vzhlédla.

„Tomu byste nerozuměla,“ odpověděla, „ale je mi z toho úzko. Velmi úzko.“

„Raději byste se mi měla svěřit,“ řekla paní Hubbardová, „třeba bych vám mohla nějak pomoci.“

„Díky Bohu, že tady nespím,“ poznamenala paní Nicoletisová. „Všechny zámky na dveřích jsou stejné, každý klíč pasuje do všech. Ne, děkuji nebesům, že nespím tady.“

Paní Hubbardová naléhala:

„Paní Nicoletisová, jestli se něčeho bojíte, nebylo by opravdu lepší, kdybyste mi řekla, z čeho máte strach?“ Paní Nicoletisová na ni krátce pohlédla svýma tmavýma očima a pak opět začala bloudit pohledem po pokoji.

„Vy sama jste to řekla,“ odpověděla vyhyčtěle. „Řekla jste, že v tomto domě došlo k vraždě, a každému jez toho přirozeně úzko. Kdo bude další na řadě? Nikdo dokonce ani neví, kdo je vrah. A jenom proto, že policie je tak pitomá — anebo ji možná někdo podplatil.“

„Povídáte nesmysly a dobře to víte,“ odmítla to paní Hubbardová. „Ale povězte mi, máte opravdu nějaký důvod pro skutečné obavy...“

Paní Nicoletisová zas upadla do jedné ze svých nálad.

„A vy si myslíte, že nemám důvod k obavám? Vy víte všechno nejlépe, jako vždycky! Vy víte všechno! Vy jste vždycky skvělá — zajistíte, zařídíte, utrácíte si peníze za jídlo, jako kdybych si je sama tiskla, takže vás mají studenti rádi, a teď byste ještě chtěla řídit mé soukromé záležitosti! Tak to tedy ne! Já se o své vlastní věci dokážu postarat sama a nikdo mi do nich nebude strkat nos. Slyšíte? Ne, paní Slídlilová.“

„Poslužte si,“ odsekla paní Hubbardová podrážděně.

„Vy jste obyčejný špion — vždycky jsem to věděla.“

„A co bych tady, prosím vás, mohla vyslídit?“

„Nic,“ odpověděla paní Nicoletisová. „Tady nic, co by se dalo vyslédit, není. A pokud tu něco je, pak byste to musela mít na svědomí vy. Jestli se o mně budou povídat nějaké lži, aspoň budu vědět, kdo je rozšiřuje.“

„Přejete-li si, abych odešla,“ poznamenala paní Hubbardová, „stačí říct.“

„Ne, vy neodejdete. Nepustím vás. Aspoň ne teď. Neodejdete ve chvíli, kdy mám na krku policii, vraždu a všechno ostatní, nedovolím vám, abyste mě tu nechala samotnou.“

„Tak dobrá,“ povzdechla si paní Hubbardová odevzdaně. „Ale je vážně velmi těžké porozumět tomu, co chcete. Někdy si myslím, že to sama nevíte. Teď byste si měla lehnout do mé postele a pořádně se vyspat...“

Kapitola třináctá

Hercule Poirot vystoupil z taxíku před domem číslo 26 v ulici U Zlaté brány.

Dveře mu otevřel Geronimo, který jej přivítal jako starého přítele. Uvnitř v hale stál policista a Geronimo odtáhl Poirota do jídelny a zavřel dveře.

„Hrozný,“ šeptal, zatímco pomáhal Poirotovi ze svrchníku. „Pořád máme tu policii! Stále na něco vyptávají, jednou jdou sem, podruhé zas tam, prohledávají skříně, dívají do zásuvek, dokonce vlezli i k Marii do kuchyně. Maria pak velmi rozzlobená. Říká, že by nejraději praštila policajta válečkem na nudle, ale já říkám jí, ať to raději nedělat. Já říkám jí, že policajti nemá rádi, když je někdo tlouci váleček na nudle a že tady pak ještě větší dusno, když Maria to udělat.“

„Máte očividně zdravý rozum,“ souhlasně přikývl Poirot. „Máteť paní Hubbardová volno?“

„Zavedu vás k ní nahoru.“

„Počkejte ještě chvíli,“ zarazil jej Poirot. „Pamatujete si na ten den, kdy se tu ztratilo několik žárovek?“

„Samozřejmě, pamatuji. Ale už je to dlouho. Jeden — dva — možná tři měsíce.“

„Nevíte přesně, které žárovky byly ukradeny?“

„Ta jediná, co být v hale, a myslím, že také ta, co ve společenské místnosti. Někdo pěkně zažertovat. Vyšroubovat tam všechny žárovky.“

„Nevzpomenete si na přesné datum?“

Geronimo se zamyšleně napřimil.

„Já nepamatuji si,“ prohlásil. „Ale myslím, že stává se ten den, kdy přichází policajt, někdy v únoru —“

„Policajt? Proč tu byl někdo od policie?“

„Přichází za paní Nicoletisová kvůli nějakému studentovi. Velmi špatný student, přichází z Afriky. Nedělá práci. Jde na pracovní úřad, dostane podporu, pak najde ženu a ona kvůli němu chodí s cizími muži. Velmi zlé. Ta policie nějak takhle. Ona celá z Manchesteru, myslím, nebo z Sheffieldu. Tak on odtamtud utíká a přichází sem, ale policie přichází za ním a oni hovoří s paní Hubbardová o něm.“

Ano, a ona říká, on tu nezůstává, protože on jí nelíbí a posílá ho pryč.“

„Aha. Snažili se jej tedy vystopovat.“

„Scusi?“

„Pokoušeli se ho najít?“

„Ano, ano, přesně tak. Nacházejí ho a potom dávají do vězení, protože ho živí žena a žít tak se nesmí. Toto zde je dobrý dům. Nic takového *tady*.“

„A to se opravdu stalo v den, kdy zmizely žárovky?“

„Ano. Protože já otočím vypínač a nic nestát. A já dívám do zásuvky, kde náhradní, a vidím, všechny žárovky pryč. Tak jdu dolů do kuchyně a ptám Marie, jestli vědět, kde náhradní žárovky — ale ona rozzlobená, protože nemít ráda policii, a říkat, žárovky ne její věc, tak já přináším jen svíčky.“

Zatímco Poirot následoval Geronima nahoru po schodech, v duchu si celé vyprávění ještě jednou prošel.

Paní Hubbardová ho přivítala velice vřele, přestože vypadala unaveně a rozrušeně. Hned mu podala kus papíru.

„Snažila jsem se to sepsat ve správném pořadí, jak jen jsem nejlépe dovedla, pane Poirote, ale nemohu zaručit, že je to stoprocentně správně. Víte, je dost těžké si přesně vzpomenout, co bylo dřív a co později, vždyť se jedná o období několika měsíců.“

„Jsem vám hluboce zavázán, madam. A jak je paní Nicoletisová?“

„Dala jsem jí prášky na uklidnění, doufám, že už usnula. Ztropila při té domovní prohlídce příšerný povyk. Odmítla otevřít jednu skříň ve svém pokoji a když ji inspektor otevřel násilím, vysypalo se na něj obrovské množství prázdných láhví od koňaku.“

„Ach tak,“ Poirot si s porozuměním povzdechl.

„Takže se docela dost věcí vysvětlilo,“ pokračovala paní Hubbardová. „Opravdu nechápu, že mě už dávno nenapadlo, že je alkoholik, vždyť jsem se s takovými případy mnohokrát setkala, když jsem byla v Singapuru. Ale tohle vás jistě nezajímá.“

„Mě zajímá všechno,“ odpověděl Poirot.

Posadil se a studoval list papíru, který mu paní Hubbardová podala.

„Podívejme se!“ zvolal po chvíli. „Rozřezaný batoh je hned na začátku seznamu.“

„Ano. Nepřipadal mi moc důležitý, ale nakonec jsem si vzpomněla, že k tomu došlo určitě dřív, než se začaly ztrácet šperky a další věci. Všechno se navíc zamotalo tím, že jsme tu měli takovou nepříjemnost s jedním barevným studentem, který odtud odešel den nebo dva předtím, než jsme zničený batoh našli. Vzpomínám si, že jsme si říkali, jestli jej nerozstříhal ze msty, než odešel. Měli jsme s ním určité — no, menší problémy.“

„Aha. Geronimo mi už něco povídal. Prý sem přišla, pokud vím, dokonce policie, že? Je to pravda?“

„Ano. Dostali hlášku z Sheffieldu nebo z Birminghamu, či odkud. Byl to dost skandální případ. Nemorální výdělek a tak. Nakonec skončil u soudu. Ve skutečnosti však u nás byl jenom tři nebo čtyři dny. Potom, protože se mi nelíbilo jeho chování a způsob, jakým vystupoval, jsem mu řekla, že jeho místnost už byla zadaná a že musí odejít. Nebyla jsem nijak překvapená, když se po něm ptala policie. Nemohla jsem jim samozřejmě říci, kam odešel, ale nakonec ho stejně vystopovali.“

„A Lenův batoh jste našla až potom?“

„Ano, myslím — už si to ale moc nepamatuji. Víte, Len Bateson se chystal jet na výlet stopem a když nemohl svůj batoh nikde najít, ztropil hrozný povyk a všichni se mu snažili pomoci. Nakonec jej objevil Geronimo zastrčený vzadu v kotelně a rozstříhaný na kousky. To bylo velmi podivné. Hrozně zvláštní, pane Poirote, a nesmyslné.“

„Jistě,“ souhlasil Poirot. „Zvláštní a nesmyslné.“

Na chvíli se zamyslel.

„A seběhlo se to tentýž den, kdy sem přišla policie hledat toho afrického studenta a kdy se ztratily žárovky — aspoň tak mi to říkal Geronimo. Opravdu se to všechno stalo v jeden a ten samý den?“

„Víte, skutečně si to už přesně nepamatuji. Ano, ano, myslím, že máte pravdu, protože si vzpomínám, že když jsem sešla s policejním inspektorem dolů do společenské místnosti, svítily tam jen svíčky. Chtěli jsme se zeptat Akibomba, jestli s ním ten mladík náhodou nemluvil nebo jestli mu dokonce neřekl, kam odešel.“

„Kdo ještě byl ve společenské místnosti?“

„Řekla bych, že skoro všichni, tou dobou se právě většina studentů vrátila zvenku. Víte, byl už večer, tak kolem šesté hodiny. Zeptala jsem se Geronima na žárovky a on mi řekl, že je někdo vzal. Ptala jsem se, proč tam tedy nedal jiné, a on mi odpověděl, že už nemáme žádné náhradní žárovky. Byla jsem opravdu rozzlobená, protože mi to připadalo jako dost hloupý a nemístný vtip. Skutečně jsem to považovala jen za žert a ne za krádež. Byla jsem však dost překvapená, když jsem se dozvěděla, že žádné jiné žárovky nemáme, jelikož jich tu vždycky bývala docela slušná zásoba. Přesto jsem tomu tenkrát, *monsieur* Poirote, nepřikládala velký význam.“

„Žárovky a batoh,“ pronesl Poirot zamyšleně.

„Stále mi připadá celkem velice pravděpodobné,“ pokračovala paní Hubbardová, „že ty dvě věci nemají s drobnými hříchy chudinky malé Celie nic společného. Přece si pamatujete, jak důrazně popírala, že by se kdy jen dotkla Lenová batohu.“

„Ano, jistě, to je pravda. Jak brzy poté se začaly ztrácet další věci?“

„Ale pane Poirote, vy nemáte vůbec představu, jak je těžké si něco takového pamatovat. Počkejte — to bylo v březnu, ne, v únoru — konec února. Ano, ano, myslím, že Geneviève si stěžovala, že se jí ztratil náramek, asi o týden později. Určitě mezi dvacátým a pětadvacátým únorem.“

„A potom krádeže pokračovaly již víceméně pravidelně?“

„Ano.“

„A batoh patřil Lenu Batesonovi?“

„Ano.“

„Byl pan Bateson hodně rozzlobený?“

„To je slabý výraz, pane Poirote,“ odpověděla paní Hubbardová a trochu se usmála. „Len Bateson je prostě jako většina mladíků, však víte. Vřelý, šlechetný, velkorysý, ale současně patří k těm bezprostředním a výbušným povahám.“

„Byl Lenův batoh něčím zvláštní?“

„Ale kdepak, Len měl ten nejobyčejnější druh.“

„Mohla byste mi nějaký takový ukázat?“

„Samozřejmě. Colin má jeden, myslím, že přesně stejný. Má ho i Nigel — a vlastně i Len má znovu ten samý. Musel si nějaký se-

hnat, protože ho potřeboval. Obvykle si je studenti kupují tady na konci ulice. Je tam velmi dobrý obchod se vším možným tábornickým vybavením a turistickými potřebami. Mají tam šortky, spacáky a podobné věci. A velmi nízké ceny — mnohem nižší než ve velkých obchodních domech.“

„Mohl bych se podívat na nějaký podobný batoh?“ Paní Hubbardová jej ochotně zavedla do pokoje Colina McNabba.

Colin tam sice nebyl, ale paní Hubbardová otevřela šatník, shýbla se, vytáhla batoh a podala ho panu Poirotovi.

„Tady je, pane Poirote. Přesně takový se Lenovi ztratil a pak se našel rozstříhaný na kousky.“

„To muselo dát dost práce,“ zamumlal Poirot, když pečlivě prohmatal batoh. „Tohle by nikdo obyčejnými malými nůžkami z šití nezničil.“

„To ne, něco takového byste od žádné — od žádné dívky nepředpokládal. Řekla bych, že k tomu bylo zapotřebí dost síly. Síly — a také zlomyslnosti.“

„Já vím, já vím. Není to nic pěkného. Není moc příjemné o tom přemýšlet.“

„A když se později našel Valeriin šátek také rozstříhaný na kousky, vypadalo to — jak bych to jen řekla — nevyváženě.“

„Hm,“ začal Poirot, „v tom se však podle mého názoru mýlíte, madam. Vůbec si nemyslím, že by v celé záležitosti bylo něco nevyváženého. Řekl bych, že obojí má svůj cíl i důvod a dokonce i určitou metodu...“

„No, dovolím si tvrdit, že o těchto věcech víte víc než já, pane Poirote,“ odvětila paní Hubbardová. „Mohu k tomu dodat jen to, že se mi to vůbec nelíbí. Sešla se tu spousta milých studentů — pokud je dokážu posoudit — a běhá mi mráz po zádech při představě, že jeden z nich je — někdo, za koho bych žádného z těch mladých lidí nechtěla považovat.“

Poirot zabloudil k oknu. Otevřel je a vyšel ven na staromódní balkón.

Z balkónu byla vidět zadní část domu. Pod ním byla malá, temná zahrádka.

„Předpokládám, že tady bude mnohem větší klid než v přední části domu, že?“ zeptal se.

„Jak se to vezme. Ulice U Zlaté brány není nijak rušná. A z téhle strany slyšíte celou noc všechny kočky z okolí. Samé mňoukání a cvakání tlapek na popelnicích.“

Poirot pohlédl dolů, prohlédl si čtyři popelnice a další haraburdí na dvorku.

„Kde je kotelna?“

„Vedou do ní tamty dveře dole, hned vedle skladu na uhlí.“

„Aha.“

Zadumaně zíral dolů.

„Kdo ještě má pokoj obrácený tímto směrem?“

„Nigel Chapman a Len Bateson mají společný pokoj hned vedle.“

„A za nimi?“

„Další pokoje už patří do vedlejšího domu — tam jsou ubytovány dívky. První místnost patřila Celi, za ní je pokoj Elizabeth Johnstoneové a pak Patricie Laneové. Valerie a Jean Tomlinsonová mají pokoje do ulice.“

Poirot přikývl a vrátil se do místnosti.

„To musí být velmi pořádný mladík,“ zamumlal, když se pozorně rozhlížel kolem sebe.

„Máte pravdu, Colinův pokoj je vždycky velmi pečlivě uklizený. Někteří z chlapců žijí v hrozném nepořádku,“ poznamenala paní Hubbardová. „Měl byste vidět třeba pokoj Lena Batesona,“ dodala shovívavě, „ale je to hodný hoch, pane Poirote.“

„Říkala jste, že si všichni kupují batohy v obchodě na konci ulice?“

„Ano.“

„Jak se ten obchod jmenuje?“

„Teď, když se mě ptáte, si na mou duši nevzpomenu, pane Poirote. Mabbarley, myslím. Nebo možná Kelso. Já vím, že každé to jméno zní úplně jinak, ale mám je v hlavě obě nějak spojená. Ano, jistě, určitě proto, že jsem znala člověka, který se jmenoval Kelso, a pak ještě Mabberleyho, který mu byl velmi podobný.“

„Aha,“ přikývl Poirot. „Takové zvláštní myšlenkové vazby mě vždycky fascinovaly. Neviditelná spojení.“

Ještě jednou vyhlédl z okna a naklonil se do zahrady, pak se rozloučil s paní Hubbardovou a opustil dům.

Kráčel dolů ulicí U Zlaté brány až došel na roh a zabočil na hlavní ulici. Obchod, který mu paní Hubbardová popsala, poznal bez problémů. Ve výloze bylo nepřehledné množství košíků na jídlo, batohů, termosek, sportovních potřeb všeho druhu, šortek, větrovek, pláštěnek, stanů, plavek, svítilen na kola a baterek; obchod nabízel opravdu všechno, co sportovně založení mladí lidé potřebují. Jméno na vývěsním štítu, jak si všiml, nebylo ani Mabberley, ani Kelso, ale Hicks. Po zevrubném prozkoumání zboží vystaveného ve výloze vstoupil Poirot dovnitř a předstíral, že by rád koupil batoh pro svého vymyšleného synovce.

„Jezdí často na *le camping*, jak se říká,“ prohlásil Poirot co nejfrancouzštější angličtinou. „Chodívá často s dalšími studenty po svých nohách a všechno, co on potřebuje, si on nosí na jeho zádech a auta nebo nákladní automobily, které jedou okolo nich, je svezou.“

Majitel obchodu, menší, úslušný muž s pískově žlutými vlasy, okamžitě odpověděl.

„Ano, máte na mysli stopování,“ napověděl. „Teď tak jezdí všichni. Ačkoliv autobusové a železniční společnosti na tom musejí dost trátit. Někteří z nich tímto způsobem procestují celou Evropu. Tak tedy to, co mu chcete koupit, pane, se jmenuje batoh. Přejete si obyčejný batoh?“

„Ano, tak jsem tomu rozuměl. Vy máte víc druhů?“

„No, máme tu sice dva velmi lehké pro dívky, ale tento si lidé kupují nejčastěji. Je dobrý, pevný, vydrží i horší zacházení a je opravdu velmi levný — za nízkou cenu ručím.“

Předvedl mu kvalitní výrobek z pevného plátna, který, pokud mohl Poirot posoudit, se v ničem nelišil od batohu, který viděl v Colinově pokoji. Poirot si ho prohlédl, položil pár dalších zbytečných a poněkud neobvyklých otázek a nakonec zaplatil.

„Prodáme jich opravdu hodně,“ poznamenal prodavač, zatímco balil batoh do papíru.

„Tady v okolí bydlí hodně studentů, není-liž pravda?“

„Ano, v sousedství jich je plno.“

„Je tu také nějaká studentská ubytovna, nemýlím—li se? Tuším se jmenuje U Zlaté brány?“

„Ano, máte pravdu, několik batohů jsem prodal mladým pánům odtamtud. I mnohým dámám. Obvykle si sem chodí nakupovat všechno vybavení, které na cestu potřebují. Moje ceny jsou nižší než ve velkých obchodech. Tak, tady ho máte, a mohu vás ujistit, že s ním bude váš synovec určitě velice spokojen.“

Poirot poděkoval a vyšel se svým balíčkem ven.

Ušel sotva pár kroků, když mu na rameno dopadla čísi ruka.

Za ním stál inspektor Sharpe.

„Právě s vámi jsem potřeboval mluvit,“ řekl. „Už jste ukončil domovní prohlídku?“

„Prohledal jsem celý dům, ale nevím, jestli jsem něčeho dosáhl. Kousek odtud je pěkné místo, kde se dostanou docela slušné sendviče a dobrá káva. Pokud nemáte nic důležitého na práci, tak pojďte se mnou. Rád bych si s vámi popovídal.“

Kavárna byla téměř liduprázdná. Oba muži si odnesli své talíře a šálky s kávou k malému stolku v rohu místnosti.

Sharpe shrnul výsledky svých rozhovorů se studenty.

„Jediný, proti kterému máme nějaké důkazy, je mladý Chapman,“ poznamenal. „A na něj je toho až dost. Jeho rukama prošly tři dávky jedů! Není ovšem nejmenší důvod domnívat se, že Celiu Austinovou nenáviděl, a já osobně pochybuji, že by byl tak upřímný a mluvil o tom, co provedl, kdyby byl vinen.“

„Nicméně to otevírá prostor pro další možnosti.“

„Ano — všechny ty jedy měl volně v šupletí. Hloupý mladý osel!“

Pokračoval informacemi o Elizabeth Johnstonové — tlumočil všechno, co jí údajně Celia sdělila.

„Jestli mluvila pravdu, tak je to důležité.“

„Velmi důležité,“ souhlasil Poirot.

Inspektor zacítoval:

„Zítřka o tom budu vědět víc.“

„A tak — pro tu ubohou dívku žádný zítřek nepřišel. A co ta vaše domovní prohlídka — přinesla něco?“

„Objevili jsme dvě věci, které byly — abych tak řekl — dost neočekávané.“

„A to?“

„Elizabeth Johnstonová je členka komunistické strany. Našli jsme její legitimaci.“

„Ano,“ řekl zamyšleně Poirot. „To je zajímavé.“

„Nikdy by mne to nenapadlo,“ poznamenal inspektor Sharpe. „Tedy alespoň do včerejšího výslechu. Tahle dívka má velice silnou osobnost.“

„Řekl bych, že byla pro svoji stranu skutečně cenným přírůstkem,“ řekl Hercule Poirot. „Ta mladá dáma je opravdu neobyčejně inteligentní.“

„Pro mě to bylo velice překvapivé,“ pokračoval inspektor Sharpe, „protože nedávala své sympatie nijak najevo. A v ubytovně U Zlaté brány to držela v naprosté tajnosti. Nemyslím si však, že to má nějaký význam v souvislosti s případem Celie Austinové. I když by to měl mít člověk na paměti.“

„A co jste ještě našli?“

Inspektor Sharpe pokrčil rameny.

„Slečna Laneová měla ve své zásuvce kapesník značně zamazaný od zeleného inkoustu.“

Poirot zvedl obočí.

„Zelený inkoust? Patricie Laneová! Takže to mohla být ona, kdo rozlil inkoust na papíry Elizabeth Johnstonové. Pak si utřela ruce do kapesníku. Ale určitě...“

„Určitě by si nepřála, aby padlo podezření na jejího milovaného Nigela,“ doplnil načatou větu Sharpe.

„Člověk by to alespoň předpokládal. Někdo jí samozřejmě mohl ten kapesník do zásuvky podstrčit.“

„To je dost pravděpodobné.“

„Ještě něco?“

Sharpe chvíli vzpomínal. „Vypadá to, že otec Leonarda Batesona je v psychiatrické léčebně Longwith Vale jako dlouhodobý pacient. Nepředpokládám, že to bude nějak důležité, ale...“

„Ale Batesonův otec je nesvéprávný. Možná to nemá žádný význam, jak říkáte, ale je to další věc, kterou by měl člověk uchovávat

v paměti. Dokonce by bylo zajímavé vědět, jakou konkrétní chorobou trpí.“

„Bateson je milý mladík,“ pokračoval Sharpe, „ale svoji výbušnost trochu — no — nekontroluje.“

Poirot přikývl. Najednou si úplně jasně vzpomněl, jak Celia Austinová říkala: „Já bych přece nerozstříhala batoh. A navíc, ten člověk měl prostě jen špatnou náladu.“ Jak mohla vědět, že šlo jen o špatnou náladu? Viděla snad Lena Batesona ničit batoh? Vrátil se do přítomnosti a zaslechl, jak Sharpe s úšklebkem povídá:

„...a Achmed Ali měl u sebe nějakou krajně pornografickou literaturu a fotografie, což vysvětluje, proč se právě *on* tak stavěl proti prohlídce.“

„Prohlídka vzbudila v penzionu hodně protestů, že?“

„To bych řekl. Ta Francouzka málem dostala skutečný hysterický záchvat a indický student, Chandra Lal, vyhrožoval, že z domovní prohlídky udělá mezinárodní skandál. Mezi *jeho* věcmi bylo pár podvrtných letáků — takové běžné nedopečené slátaniny — a jeden Afričan měl nějaké hrůzu nahánějící rituální předměty. Prohlídka nepochybně odhalila podivné stránky lidské povahy. Už jste slyšel o paní Nicoletisové a její osobní soukromé skříni?“

„Ano, slyšel.“

Inspektor se zakřenil.

„Nikdy v životě jsem neviděl tolik prázdných lahví od koňaku! A jak se vztekala!“

Zasmál se, ale potom náhle zvažněl.

„Ale nenašli jsme nic z toho, po čem jsme šli,“ řekl. „Žádné pasy kromě těch, kterými se legitimovali.“

„Těžko byste mohl očekávat, *mon ami*, že vám tam nechají falešné pasy, jen abyste je mohl najít. Nikdy předtím jste oficiálně ubytovnu U Zlaté brány 26 v souvislosti s cestovními pasy nenavštívil, že? Řekněme za posledních šest měsíců?“

„Ne. Popíšu vám jedinou příležitost, kdy jsme se tam dostali — v době, o níž jste se zmínil.“

Podrobně mu návštěvu vylicil a Poirot ho zamračeně poslouchal.

„Nedává to vůbec žádný smysl,“ řekl.

Potřásl hlavou.

„Věci začnou dávat smysl, až když to vezmeme od samého počátku.“

„Co máte na mysli tím začátkem, pane Poirote?“

„Batoh, příteli,“ odpověděl Poirot mírně. „Batoh. Všechno začalo batohem.“

Kapitola čtrnáctá

Paní Nicoletisová stoupala po schodech ze suterénu, kde právě úspěšně dohnala k naprosté zuřivosti jak Geronima, tak i temperamentní Marii.

„Lháři a zloději,“ pronesla nahlas paní Nicoletisová triumfálním tónem. „Všichni Italové jsou lháři a zloději!“

Paní Hubbardová, která šla právě dolů, si utrápeně povzdechla.

„Je to škoda,“ řekla, „takhle je rozrušit, když právě chystají večeri.“

Další ironickou poznámku, kterou už měla na jazyku, paní Hubbardová raději spolkla.

„Přijdu jako obvykle v pondělí,“ oznámila paní Nicoletisová.

„Ano, paní Nicoletisová.“

„A sežeňte, prosím vás, někoho, kdy by mi opravil dveře u mé skříně, to bude v pondělí první věc. Účet za opravu pak pošlete policii, rozumíte? Policii.“

Paní Hubbardová jí věnovala pohled plný pochybností.

„A chci na chodby nové žárovky — silnější. Na chodbách je hrozná tma.“

„Říkala jste, že na chodbách chcete slabší — aby se ušetřilo.“

„To bylo před týdnem,“ odsekla na to paní Nicoletisová. „*Ted*“ chci silnější. Každou chvíli se ohlízím přes rameno — a říkám si, kdo mě asi špehuje.“

Hraje tu její nadřícená jenom divadlo, uvažovala paní Hubbardová, nebo se opravdu něčeho nebo někoho bojí? Paní Nicoletisová měla ve zvyku všechno přehánět, takže bylo těžké poznat, jak vážně je třeba její názory brát.

Paní Hubbardová se zeptala:

„Opravdu chcete jít domů sama? Nechcete, abych vás doprovodila?“

„Doma budu bezpečnější než tady, to vám povídám!“

„Ale čeho se pořád bojíte? Kdybyste mi to řekla, třeba bych mohla...“

„Do toho vám nic není. Nic vám neřeknu. Způsob, jak se mě stále vyptáváte, je naprosto nesnesitelný.“

„Promiňte. Jsem si jistá...“

„Teď jste se urazila.“ Paní Nicoletisová se na ni zářivě usmála. „Jsem náladová a hrubá — ano. Ale trápí mne spousta starostí. Pamatujte si, věřím vám a jsem na vás závislá. Opravdu nevím, co bych si bez vás počala, paní Hubbardová. Posílám vám polibek. Hezky si užijte víkend. Dobrou noc.“

Paní Hubbardová sledovala, jak vychází hlavním vchodem a zavírá za sebou dveře. Ulevila svým citům poněkud nemístným ‚Konečně!‘ a zamířila ke schodům vedoucím do kuchyně.

Paní Nicoletisová sešla po několika schůdcích před domem, prošla brankou a zabočila doleva. Ulice U Zlaté brány byla poměrně široká, navíc domy v ní byly postavené hlouběji v zahradách. Několik minut chůze od čísla 26 ulice ústila na jednu z hlavních londýnských tepen, po které neustále rámusily autobusy. Na křižovatce svítily semaforey a přímo na rohu stál hostinec U královna límce. Paní Nicoletisová kráčela prostředkem chodníku a čas od času se nervózně ohlédla přes rameno, ale nikoho nespatriila. Ulice U Zlaté brány působila ten večer obzvlášť pustě. Jak se blížila k hostinci U královna límce, zrychlila trochu krok. Ještě jednou se chvatně rozhlédla a s provinilým výrazem vklouzla do baru.

Jak tak pomalu upíjela dvojité koňak, který si objednala, trochu se jí zlepšila nálada. Už nevypadala tak ustrašeně a neklidně jako ještě před malou chvílí. Její nepřátelství vůči policii ovšem nijak nezesláblo. Neustále si pro sebe mumlala: „Gestapo! Donutím je zaplatit! Ano, to mi zaplatí!“ Dopila sklenici a objednala si další. Přemítala o všem, co se právě udalo. Smůla, taková obrovská smůla, že policie neměla dost taktu a odhalila její tajný poklad. Bylo by příliš naivní doufat, že si o tom hned nebudou šuškat studenti i všichni ostatní kolem. Paní Hubbardová třeba bude diskrétní, ale třeba taky ne. Cožpak člověk může vůbec někomu věřit? Takové novinky se vždycky rychle roznesou. Geronimo to ví. Určitě to už všechno vyklopil manželce, ta to zase řekne uklízečkám a tak to půjde dál, až — prudce sebou škubla, když se jí za zády ozvalo:

„Copak, paní Nick, tak tohle vás pronásleduje?“

„Ach, to jsi ty,“ řekla. „Myslela jsem...“

„A kdo jste myslela, že to je? Velký zlý vlk? Co jste si dala k pití? Dejte si ještě jednu se mnou.“

„Mám teď samé starosti,“ vysvětlila důstojně paní Nicoletisová. „Policajti prohledali celý můj dům, doslova ho obrátili vzhůru nohama a přitom úplně všechny rozzlobili. A k tomu ještě moje slabé srdce. Musím si na sebe dávat pozor. Nepiju ráda, ale venku jsem na jednu pocítila takovou slabost. Tak jsem si řekla, že jeden malý koňak...“

„Není nad koňak. Tady máte ještě jeden.“ Paní Nicoletisová se už za malou chvíli cítila mnohem lépe a když opouštěla Královnin límec, měla i trochu lepší náladu. Rozhodla se, že nepojede autobusem. Byl velmi příjemný večer a čerstvý vzduch jí jistě udělá dobře. Ano, určitě jí prospěje. Ne že by se motala, ale cítila se trošičku nejistě. Dát si o jeden koňak méně by asi bylo rozumnější, ale čerstvý vzduch jí hlavu za chvíli pročistí. Konečně, proč by si slušná dáma nemohla dát občas ve svém pokoji skleničku? Co je na tom špatného? To je přece něco úplně jiného, než kdyby dovolila, aby ji lidé každou chvíli viděli opilou. Opilou? Ne, samozřejmě, že nebyla nikdy opilá. A navíc, jestli se jim něco nelíbí, jestli jí budou pít vyčítat, však ona už najde způsob, jak je usadit! *Ona* přece leccos ví, že ano? Klidně si pusť pusu na špacír! Paní Nicoletisová bojovně pohlédla hlavou a honem uhnula, aby nenarazila do poštovní schránky, která se před ní náhle hrozivě vynořila. Zřejmě se jí vážně trochu točila hlava. Co kdyby se na okamžik opřela o zeď? Jen by na minutku na dvě zavřela oči...3

+ + +

Strážník Bott právě důležitým, houpavým krokem obcházel svůj rajón, když ho oslovil jakýsi úředník s plachým výrazem ve tváři.

„Tamhle je nějaká žena, pane strážmistře. Opravdu nevím — vypadá, že je nemocná. Leží tam zhroucená v bezvědomí.“

Strážník Bott energicky krokem vykročil tím směrem. Sehnul se nad ležícím tělem. Těžká vůně koňaku potvrdila jeho podezření.

„Jenom omdlela,“ řekl. „Je úplně namol. Nedělejte si starosti, pane, *my* už si s ní poradíme.“

Hercule Poirot ukončil nedělní snídani, pečlivě si otřel kníry od všech pozůstatků ranního šálku čokolády a vešel do obývacího pokoje.

Na stole ležely úhledně srovnané čtyři batohy, u každého účet — přesně tak, jak to Georgovi zadal. Poirot vybalil batoh, který koupil den předtím, a přidal ho k ostatním. Výsledek byl zajímavý. Batoh z obchodu pana Hickse nebyl na pohled v ničem horší než výrobky, které George dostal u jiných firem. Byl ale rozhodně mnohem levnější.

„Zajímavé,“ poznamenal Hercule Poirot.

Chvilku zíral na batohy.

Potom je začal prohlížet zevrubněji. Zevnitř, zvenčí, obracel je vzhůru nohama, prohmatával švy, kapsy, popruhy. Pak vstal, odešel do koupelny a vrátil se s malým ostrým nožem na kuří oka. Obrátil naruby batoh, který koupil od pana Hickse, a pustil se nožem do jeho dna. Mezi vnitřní podšívkou a vlastním dnem byla tlustá vrstva výztuhy, která se podobala vlnité lepence. Poirot hleděl na rozřezaný batoh s obrovským zájmem.

Stejným způsobem poté naložil i se zbývajícimi batohy.

Nakonec se posadil a pozoroval výsledky své destrukční činnosti.

Přitáhl si telefon a zvedl telefonní sluchátko. Po chvíli se mu ozval inspektor Sharpe.

„*Ecoutez, mon cher*,“ pravil Poirot. „Rád bych se vás zeptal na dvě věci.“

Na druhém konci se ozval inspektorův smích.

„Dvě věci tu v krvi leží,

lidská hlava bez tělíčka

a tělíčko bez hlavy,“ vychrlil na Poirota inspektor.

„Prosím?“ zeptal se překvapeně Hercule Poirot.

„Nic, nic. Jen jsem si vzpomněl na úryvek jedné básně. Které dvě věci byste rád věděl?“

„Včera jste se zmínil o tom, že policie již něco v posledních třech měsících U Zlaté brány vyšetřovala. Mohl byste mi říci, v které dny byla policie v penzionu a v kterou denní dobu?“

„Ano — jistě — to by mělo být snadné. Veškerá vyšetřování jsou v záznamech. Počkejte chvíli, hned se podívám.“

Zanedlouho se inspektor vrátil k telefonu. „První vyšetřování se týkalo toho indického studenta, který šířil podvrtné letáky. Bylo to 18. prosince — v půl čtvrté odpoledne.“

„To už je příliš dávno.“

„Případ Montague Jonese, hledaného v souvislosti s vraždou Alice Combové z Cambridge — 24. únor — půl šesté večer. Případ Williama Robinsona, původem ze západní Afriky, kterého stíhala sheffieldská policie — 6. března v 11 hodin dopoledne.“

„Aha! Děkuji vám.“

„Ale jestli si myslíte, že by kterýkoli z těchto případů mohl nějak souviset s...“

Poirot ho přerušil.

„Ne, nesouvisejí. Jen mě zajímalo, v kterou denní dobu ta vyšetřování proběhla.“

„K čemu míříte, Poirote?“

„Rozpitval jsem batohy, příteli. A výsledek je velice zajímavý.“
Zlehka položil sluchátko.

Ze svého zápisníku vytáhl vylepšený seznam, který včera dostal od paní Hubbardové. Jednotlivé položky v něm byly seřazeny takto:

Batoh (Lena Batesona)

Elektrické žárovky

Náramek (Genevièvin)

Diamantový prsten (Patriciin)

Pudřenka (Genevièvina)

Večerní střevíc (Sallyin)

Rtěnka (Elizabeth Johnstonové)

Náušnice (Valeriiny)

Stetoskop (Lena Batesona)

Sůl do koupele (?)

Šátek rozstříhaný na kousky (Valeriin)

Kalhoty (Colinovy)
Kuchařská kniha (?)
Bórový prášek (Chandry Lála)
Brož ke kostýmu (Sallyina)
Inkoust rozlitý na Elizabethiných poznámkách.
(Víc už s tím nesvedu. V žádném případě to není přesné.
L. Hubbardová.)

Poirot si seznam dlouho prohlížel.

Povzdechl si a zamumlal: „Ano... rozhodně... musíme vyloučit všechny věci, na kterých nezáleží...”

Najednou ho napadlo, kdo by mu s tím mohl pomoci. Byla neděle. Většina studentů bude pravděpodobně doma.

Vytočil telefonní číslo penzionu U Zlaté brány a vyžádal si k telefonu slečnu Hobhousovou. Zastřený hrdelní hlas na druhém konci zapochyboval, jestli už bude vzhůru, ale pravil, že se půjde podívat.

Za chvíli uslyšel hluboký chraplavý hlas:

„Valerie Hobhousová u telefonu.“

„Tady je Hercule Poirot. Pamatujete si na mě?“

„Samozřejmě, pane Poirote. Co pro vás mohu udělat?“

„Rád bych si s vámi trochu pohovořil, jestli smím.“

„Ale jistě.“

„Mohu se tedy U Zlaté brány zastavit?“

„Ano, budu vás očekávat. Řeknu Geronimovi, aby vás zavedl ke mně do pokoje. V neděli tu moc soukromí není.“

„Děkuji vám, slečno Hobhousová. Jsem vám velice zavázán.“

Geronimo s úklonou otevřel Poirotovi dveře, naklonil se k němu a s obvyklým spikleneckým výrazem zašeptal:

„Dovedu vás do pokoje slečny Valerie velice tiše! Pšt, pššššt.“

Položil si prst na ústa a vedl Poirota nahoru po schodech do prostorného pokoje s výhledem na ulici U Zlaté brány. Byl vkusně a s přiměřeným luxusem zařízen jako ložnice a obývací pokoj zároveň. Na pohovce byl starší, ale stále krásný perský vlněný přehoz a hned vedle stál nádherný sekretář z ořechového dřeva ve stylu královny Anny. Poirot usoudil, že jen sotva náleží k původnímu inventáři penzionu.

Valerie Hobhousová stála ve dveřích připravená jej přivítat. Vypadá unaveně, pomyslel si, má tmavé kruhy pod očima.

„*Mais vous êtes très bien ici*,“ řekl Poirot na pozdrav. „Vypadá to tu velice příjemně. Váš pokoj má atmosféru.“

Valerie se usmála.

„Bydlím tady už pěkně dlouho,“ odpověděla. „Dva a půl roku. Vlastně skoro tři. Už jsem se tu zabydlela a mám tu pár vlastních věcí.“

„Vy nestudujete, pokud vím, mademoiselle?“

„Ne, kdepak. Bydlím tady jen kvůli penězům. Jsem zaměstnaná.“

„V nějaké — kosmetické firmě, že?“

„Ano. Pracuji jako nákupčí pro Sabrina Fair — kosmetický salon. Ve skutečnosti mám ve firmě menší podíl. Kromě kosmetické péče se věnujeme i dalším přidruženým obchodním činnostem. Mým oborem jsou různé módní doplňky, novinky z Paříže.“

„Takže často cestujete do Paříže a vůbec do Evropy?“

„Ano, tak asi jednou za měsíc, někdy častěji.“

„Musíte mě omluvit, jestli vám připadá, že dávám příliš najevo zvědavost...“ řekl Poirot.

„Proč?“ skočila mu do řeči. „V situaci, v níž se nacházíme, se všichni musíme se zvědavostí smířit. Už včera jsem odpověděla na pěknou řádku otázek inspektoru Sharpovi. Vy dáte nejspíš přednost tomuhle strohému křeslu před támhletím nízkým, že.“

„Máte vynikající postřeh, mademoiselle.“ Poirot se pohodlně usadil v křesle s vysokým opěradlem.

Valerie se posadila na pohovku. Nabídla mu cigaretu a sama si také hned jednu vzala a zapálila si. Pozorně ji sledoval. Její nedbalá a trochu nervózní elegance na něj zapůsobila mnohem silnějším dojmem než pouhá obyčejná konvenční krása. Inteligentní a přitažlivá mladá žena, pomyslel si. Přemýšlel, zda její nervozita je důsledkem nedávného vyšetřování nebo zda je přirozenou součástí jejího vystupování. Vzpomněl si, že v podstatě stejný úsudek si o ní udělal už ten večer, kdy sem byl pozván na večeři.

„Vyslýchá vás inspektor Sharpe?“ zeptal se.

„Ano, ovšem.“

„A pověděla jste mu všechno, co víte?“

„Samozřejmě.“

„Zajímalo by mě,“ poznamenal Poirot, „jestli mluvíte pravdu.“
Ironicky se na něj zadívala.

„Vzhledem k tomu, že jste neslyšel, co jsem inspektoru Sharpo-
vi řekla, můžete to jen těžko posoudit,“ odpověděla.

„To jistě nemohu. Je to pouze jedna z mých malých myšlenek.
Mívám takové malé myšlenky, víte. Tady jsou.“ Poklepal si na hla-
vu.

Je třeba poznamenat, že si Poirot, jak míval občas ve zvyku, hrál
schválně na kašpara. Valerie se však nesmála. Zpříma na něj pohléd-
la a poněkud strohým tónem promluvila.

„Mohli bychom přejít k věci, pane Poirote?“ zeptala se. „Vážně
nevím, kam míříte.“

„Ale jistě, slečno Hobhouseová.“

Vytáhl z kapsy malý balíček.

„Nechcete hádat, co tu mám?“

„Nejsem jasnovidec, pane Poirote. Nevidím přes balicí papír.“

„Mám tu prsten,“ pokračoval Poirot, „prsten, který byl ukraden
Patricii Laneové.“

„Snubní prsten? Tedy, myslím snubní prsten její matky? Ale jak
to, že ho máte právě vy?“

„Požádal jsem slečnu Laneovou, aby mi ho na pár dní svěřila.“

Valerie znovu překvapeně zvedla obočí.

„Ach tak,“ řekla.

„Ten prsten mě zaujal,“ řekl Poirot. „Zajímalo mě, jak zmizel,
jak se vrátil a všechno kolem. Poprosil jsem proto slečnu Laneovou,
aby mi ho půjčila. Ochotně souhlasila. Vzal jsem ho k jednomu své-
mu příteli klenotníkovi.“

„Ano?“

„Chtěl jsem, aby mi pověděl něco o tom diamantu. V prstenu je
dost velký kámen, jestli si vzpomínáte, obklopený po obou stranách
menšími kameny. Pamatujete se, vidíte, mademoiselle?“

„Myslím, že ano. Ale opravdu jen matně.“

„Ale měla jste ho v ruce, že ano? Byl přece ve vaší polévce.“

„Tehdy, jak se zase našel! Ano, vzpomínám si. Málem jsem ho spolkla.“ Valerie se krátce zasmála.

„Jak už jsem řekl, ukázal jsem ho svému známému klenotníkovi a zeptal jsem se ho, co si myslí o tom diamantu. A víte co mi odpověděl?“

„Jak bych to mohla vědět?“

„Sdělil mi, že kámen v prstenu není diamant. Je to jenom křemičitan zirkonu. Bílý zirkon.“

„Cože?“ Zůstala na něj zírat. Potom trochu nejistým hlasem pokračovala. „Chcete tím říct, že Patricie si myslí, že to je diamant, a on to je zatím jenom zirkon nebo...“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne, neřekl bych. Snubní prsten patřil matce Patricie Laneové, pokud vím. Patricie Laneová je dívka z dobré rodiny a soudím, že lidé z jejího okolí jsou celkem zámožní. Tedy alespoň byli, než byly zavedeny ty nové daňové zákony. A v takových kruzích, mademoiselle, se při zasnubách kupují pouze pravé *diamantové* prsteny nebo prsteny s jiným vzácným kamenem. Jsem si jist, že otec slečny Laneové by nikdy její matce nedal nic jiného než skutečně hodnotný snubní prsten.“

„V tom s vámi nemohu souhlasit,“ poznamenala Valerie. „Patriciin otec byl, pokud vím, jen obyčejný sedlák.“

„A proto si myslím,“ nenechal se vyrušit Poirot, „že někdo musel kámen v prstenu vyměnit dodatečně.“

„Já bych řekla,“ začala pomalu Valerie, „že Pat mohla kámen z prstenu ztratit, a protože neměla dost peněz, aby jej nahradila jiným diamantem, dala do prstenu místo diamantu zirkon.“

„Možné to je,“ odpověděl Hercule Poirot, „ale nedomnívám se, že se to tak stalo.“

„Tak dobře, pane Poirote. Když už hádáme, jak se to stalo podle vás?“

„Myslím,“ odpověděl Poirot, „že prsten vzala slečna Celia a že diamant byl schválně vyměněn za zirkon předtím, než byl prsten vrácen.“

Valerie se napřímila.

„Vy si myslíte, že ten diamant ukradla Celia?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl. „Myslím, že jste ho ukradla vy, mademoiselle.“

Valerie hlasitě zalapala po dechu:

„No tohle!“ vykřikla. „To je ale pěkná pitomost. Nemáte pro to žádný pořádný důkaz.“

„Ale ano,“ přerušil ji Poirot. „Mám důkaz. Prsten se objevil v talíři s polévkou. Jednou večer jsem s vámi večeřel. Pozoroval jsem, jak se podává polévka. Nalévá se z polévkové mísy, která stojí na krajním stole. Takže pokud někdo našel ve svém talíři s polévkou prsten, musela by ho tam dát buď osoba, která nalévá polévku (v tomto případě Geronimo), anebo osoba, jejíž onen talíř polévky byl. A to jste vy! Nemyslím si, že by za tím byl Geronimo. Jsem přesvědčen, že vy jste sehrála scénku s vrácením prstenu v polévce, protože jste se přitom velice dobře bavila. Máte, mohu-li si dovolit kritickou poznámku, poněkud přehnaně komediální přístup k dramatickým okamžikům. Náhle vytáhnete prsten! Vykřiknete! Nechala jste zde volný průchod svému smyslu pro humor, *mademoiselle*, a neuvědomila jste si, že jste se tím prozradila.“

„A to je vše?“ zeptala se opovržlivě Valerie. „Ne, to zdaleka není vše. Víte, ten večer, kdy se Celia přiznala k odpovědnosti za ty krádeže, jsem si všiml několika drobností. Například když mluvila o prstenu, řekla: ‚Vůbec jsem si neuvědomila, jakou má cenu. Když jsem se to dozvěděla, hned jsem se postarala, aby byl vrácen.‘ Jak se dozvěděla o jeho hodnotě, slečno Valerie? Kdo jí řekl, jak je ten prsten cenný? A potom, když hovořila o tom rozstříhaném šátku, slečna Celia říkala něco jako: ‚Na tom nezáleželo, Valerii to nevadilo...‘ Proč vám nevadilo, když vám někdo rozstříhal kvalitní hedvábný šátek na kousky? Postupně jsem dospěl k názoru, že celou tu věc s drobnými krádežemi, s předstíráním kleptomanie jako prostředkem k upoutání pozornosti Colina McNabba na Celií Austinovou vymyslel někdo jiný. Někdo mnohem chytřejší, než byla Celia, někdo, kdo má praktické znalosti psychologie. Vy jste jí řekla, že ten prsten je drahý, vy jste si ho od ní vzala a zařídila jeho vrácení. A také jste jí navrhla, aby vám rozstříhala šátek na kousky.“

„To jsou všechno jen teorie,“ namítla Valerie, „navíc dost přitažené za vlasy. Inspektor mi už také vnucoval názor, že jsem ke všem těm kouskům Celií navedla.“

„A co jste mu řekla?“

„Řekla jsem, že je to nesmysl,“ odpověděla Valerie.

„A co řeknete mně?“

Valerie se na Poirota zkoumavě zahleděla. Pak se krátce zasmála, zamáčkla cigaretu, opřela se o polštář a pravila:

„Máte docela pravdu. Poradila jsem jí to.“

„Smím se zeptat proč?“

Valerie netrpělivě odpověděla:

„Jen tak, veselá, bláznivě dobrosrdečná povaha. Tak jsem tomu trochu pomohla. Byla tady Celia, která toužila po Colinovi a vypadala jako hromádka neštěstí, protože ten se na ni nikdy ani nepodíval. Bylo to prostě tak *hloupé*. Colin je jeden z těch namyšlených tvrdohlavých mladíků, zažraných do psychologie, komplexů méněcennosti a emocionálních překážek a kdoví čeho ještě. Tak mě napadlo, že by mohla být docela legrace si z něj vystřelit a trochu ho zesměšnit. Navíc jsem se nemohla dívat na Celií, jak je celá ztrápená. Vzala jsem si ji proto k sobě, chvíli jsem do ní hučela, vysvětlila jsem jí, jak by to mělo fungovat, a pobídla jsem ji k tomu. Byla z toho všeho poněkud nervózní, ale zároveň také dost vzrušená. A pak, jak už víte, jednou z prvních věcí, které ta pitomá husa štípla, byl Patriciín prsten, který Pat nechala ležet v koupelně — skutečně cenný šperk, kolem jehož zmizení samozřejmě hned vzniklo obrovské pozdvižení, a kdyby se zavolala policie, bylo by to už příliš vážné. Tak jsem jí ten prsten sebrala, řekla jsem jí, že ho nějak vrátím, a vysvětlila jsem jí, že má příště brát jen bižuterii a kosmetiku — anebo ať schválně zničí nebo rozbije nějakou moji drobnost. Aby se zase nedostala do nějakého maléru.“

Poirot zhluboka vydechl.

„Přesně tohle jsem si myslel,“ poznamenal.

„Teď bych si přála, abych to byla bývala nedělala,“ pravila Valerie ponuře. „Ale opravdu jsem to myslela dobře. Je kruté to říkat a zní to přesně jako od Jean Tomlinsonové — ale je to tak.“

„Vraťme se teď ještě k Patriciinmu prstenu,“ zarazil ji Poirot. „Celia vám ho dala s tím, že jste ho měla jako někde najít a vrátit ho Patricii. Ale *předtím*, než jste ho vrátila,“ odmlčel se, „co se s ním stalo?“

Sledoval, jak její prsty nervózně splétají a rozplétají třásně na šátku, který měla kolem krku. Pokračoval a v jeho hlase znělo sílící přesvědčení:

„Dostala jste se do finančních potíží, je to tak?“

Přikývla, aniž k němu vzhledla.

„Slíbila jsem, že nebudu nic skrývat,“ řekla a v jejím hlase byla slyšet hořkost. „Mým problémem je, pane Poirote, že jsem hazardní hráč. To je prostě něco, s čím se narodíte a nemůžete s tím nic dělat. Patřím do malého klubu v Mayfairu — neřeknu vám, kde je — nechci nést odpovědnost za nějakou policejní razii nebo něco takového. Zůstaňme pouze u skutečnosti, že tam chodím. V klubu se hraje ruleta, baccarat a tak. Chytla se mě smůla a několikrát za sebou jsem ošklivě prohrála, pěkně jednu hru po druhé. Měla jsem s sebou Patriciin prsten a náhodou jsem šla kolem obchodu, kde měli prsteny se zirkonem. Pomyslela jsem si: ‚Kdybych vyměnila diamant za bílý zirkon, Pat by rozdíl nepoznala!‘ Nikdy si pořádně neprohližíte prsten, který dobře znáte. Jestli vám na něm bude diamant někdy připadat trochu matnější než jindy, řeknete si, že potřebuje jen vyčistit. A to byl podnět.

Nevydržela jsem to. Vyloupala jsem ten diamant a prodala jsem ho. Místo něj jsem do prstenu dala zirkon a večer jsem pak předstírala, že jsem ho našla ve své polévce. Byla to zatracená pitomost, já vím. Tak. Teď už víte všechno. Ale opravdu jsem nikdy nechtěla svádět krádež na Celii, čestně.“

„Ano, ano, chápu.“ Poirot přikývl. „Do cesty se vám připletla ohromná příležitost. Vypadalo to jednoduše a vy jste se té příležitosti chopila. Ale tím jste udělala obrovskou chybu, mademoiselle.“

„Já si to uvědomuji,“ odpověděla suše Valerie. A pak ze sebe nešťastně vyrazila: „U všech čertů! Co se tím změní? Tak mě udejte, jestli chcete. Řekněte to Pat. Řekněte to inspektorovi. Řekněte to celému světu! Ale k čemu to bude? Jak to pomůže odhalit toho, kdo zabil Celii?“

Poirot vstal.

„Člověk nikdy neví,“ poznamenal, „co může pomoci a co ne. Musíme nejdříve vyčistit celý případ od věcí, na kterých nezáleží a které jenom matou stopy. A pro mě bylo důležité vědět, kdo Celii inspiroval k roli, kterou předstírala. Teď už to vím. A co se týče prstenu, předpokládám, že vy sama půjdete za slečnou Laneovou, řeknete jí, co jste udělala, a omluvíte se jí.“

Valerie se usklíbla.

„Tak bych řekla, že to je celkem dobrá rada,“ řekla. „Dobře, spolknou tu hořkou pilulku a půjdu za ní. Pat je hrozně slušná holka. Řeknu jí, že hned, jak si to budu moci dovolit, vyměním kámen zpátky za diamant. Je to tak, jak chcete, pane Poirote?“

„Nezáleží na tom, co chci nebo nechci, ale myslím, že toto řešení by bylo nanejvýš vhodné.“

Náhle se otevřely dveře a vešla paní Hubbardová. Ztěžka dýchala a sotva Valerie uviděla výraz v její tváři, vykřikla:

„O co jde, mamá? Co se stalo?“

Paní Hubbardová se zhroutila do křesla.

„Paní Nicoletisová.“

„Paní Nick? Co je s ní?“

„Bože můj. Je mrtvá.“

„Mrtvá?“ Valerii Hobhousové se zadrhnul hlas. „Jak se to stalo? Kdy?“

„Podle všeho ji sebrali včera v noci na ulici — odvezli ji na policejní stanici. Mysleli, že je — že je —“

„Opilá? Myslím...“

„Ano — opravdu *něco* pila. Ale i tak — umřela —“

„Chudák stará paní Nick,“ řekla Valerie. Chraplavý hlas se jí zachvěl.

Poirot se jemně zeptal:

„Měla jste ji ráda, *mademoiselle*?“

„Je to vlastně zvláštní — občas se dovedla chovat jako opravdový ďábel — ale ano — byla jsem... Když jsem sem přišla — před třemi lety, nebyla ještě ani zdaleka tak — tak temperamentní. Taková začala být až později. Byla skvělá společnice — zábavná — srdečná. Ale za poslední rok se hrozně změnila —“

Valerie pohlédla na paní Hubbardovou.

„Asi proto, že potajmu tolik pila — prý našli v jejím pokoji spoustu lahví, je to pravda?“

„Ano.“ Paní Hubbardová zaváhala a pak vybuchla: „Je to moje vina — neměla jsem ji nechat jít samotnou domů, včera večer — víte, něčeho se hrozně bála.“

„Bála?“ vyhrkli jednohlasně Poirot i Valerie.

Paní Hubbardová nešťastně přikývla. Její mírná, kulatá tvář se zachmuřila.

„Ano. Pořád říkala, že tady není v bezpečí. Zeptala jsem se jí, z čeho má strach — ale vynadala mi, ať se do ničeho nepletu. Nikdo se v ní samozřejmě nevyznal, nikdo nevěděl, jak moc přeháněla. Ale teď — zajímalo by mě —“

Valerie na ni pohlédla:

„Přece si nemyslíte, že — že ona také — že také mohla být —“

Se strachem v očích se zarazila.

Poirot se zeptal:

„Co bylo příčinou smrti podle policie?“

„Ještě nám nic neřekli. V úterý by měla být soudní pitva —“

Kapitola patnáctá

V tiché místnosti New Scotland Yardu seděli kolem stolu čtyři muži.

Schůzce předsedal superintendent Wilding z protidrogového oddělení. Vedle něj seděl seržant Bell, mladý muž plný energie a optimismu, který vypadal jako dychtivý chrt. Pohodlně opřený o opěradlo své židle seděl tiše a ostražitě inspektor Sharpe. Čtvrtým mužem byl Hercule Poirot. Na stole ležel batoh.

Superintendent Wilding si zamyšleně pohladil bradku.

„To je zajímavý nápad, pane Poirote,“ pronesl obezřetně. „Ano, vskutku zajímavá myšlenka.“

„Ale jak jsem řekl, stále je to jen nápad,“ dodal Poirot.

Wilding přikývl.

„Celý problém jsme zatím načrtli jen v hrubých rysech,“ pokračoval. „Pašování probíhá neustále, samozřejmě, jen se mění forma. Zlikvidujeme jednu partu pašeráků a po určité době se objeví zase nějaká jiná. Podle toho, co vidím ve svém oboru, přišlo do naší země za poslední rok a půl obrovské množství drog. Především heroinu — a také slušné množství koksu. Po celém kontinentu jsou rozptýlena různá skladiště. Francouzská policie má několik tipů, jak se drogy dostávají do Francie — ale mnohem méně si je jista tím, jak drogy Francii opouštějí.“

„Nemýlím-li se,“ začal znovu Poirot, „váš problém se dá rozdělit do tří oblastí: způsoby distribuce, jak se zásilka dostane do země a kdo celý obchod s drogami řídí a má z něj největší prospěch. Je to tak?“

„Řekl bych, že máte v zásadě pravdu. Víme o spoustě malých distributorů i o tom, jak je droga rozšiřována. Některé distributory jsme zajistili, jiné necháváme na pokoji, protože doufáme, že by nás mohli přivést k velkým rybám. Drogy se šíří mezi lidmi mnoha různými způsoby — jde zejména o noční kluby, pivnice, lékárny, různé falešné doktory a tak dále, dají se ale získat také prostřednictvím dámských módních salónů nebo kadeřnictví. Předávají se třeba na dostizích, v obchodech se starožitnostmi, někdy také v přeplněných obchodních domech. Vám to přece nemusím popisovat. Tato část

obchodu s drogami není tak podstatná a my s malými distributory držíme krok víc než pohodlně. A máme také velmi silné podezření na některé tak zvané velké ryby. Jde o pár vážených a velice bohatých gentlemanů, které by nikdo ani v nejmenším z ničeho takového nepodezíral. Jsou velmi opatrní. Oni sami u sebe nikdy žádnou drogu nemají a většina obyčejných překupníků ani netuší, kdo ve skutečnosti jsou. Ovšem čas od času někdo z nich uklouzne — a pak ho dostaneme.“

„Tak nějak jsem si to představoval. Mě teď ale zajímá právě problém, jak se zásilky dostanou do Anglie.“

„Jsme ostrovní země. Nejobvyklejší je stará dobrá cesta po moři. S lodním nákladem. Pěkně potichu někde na východním pobřeží nebo v nějakém malém zálivu dole na jihu přistane motorový člun, který nenápadně proklouzne přes kanál. Párkrát se mu cesta podaří, ale dřív nebo později zjistíme, komu loď patří, a jakmile na něj padne podezření, je po kšeftech. Několikrát přišla zásilka letadlem. Nabídli za propašování velký balík peněz — příležitostně se najde někdo ze stevardů nebo z posádky, kdo je až moc lidský a pokušení neodolá. A pak tu jsou dovozci zboží. Firmy s dobrým jménem, které dovážejí klavíry nebo cokoli jiného. Chvíli jim to jde jako na drátkách, ale obvykle nakonec přijdeme na to, jak to provádějí“

„Souhlasil byste tedy s tím, že největším problémem, zabýváte-li se nelegálním obchodem, je dostat zboží přes hranice?“

„Rozhodně. A navíc — v poslední době nám právě cesta přes hranice dělá velké starosti. Přichází k nám stále více drog, které nejsme schopni vystopovat.“

„A co jiné zboží, jako třeba drahokamy?“

Promluvil seržant Bell.

„Toho je také hodně, pane. Diamanty a jiné drahé kameny se k nám dostávají nelegálně z jižní Afriky a Austrálie a některé také z Dálného východu. Neustále k nám proudí a my nevíme jak. Možností je nepřeberně. Například nedávno požádal ve Francii náhodný známý mladou ženu, obyčejnou turistku, jestli by někomu nevzala pár střeoviců přes Kanál. Žádné nové, nic, co by se muselo proclít, prostě nějaké boty, které kdosi zapomněl. Bez sebemenšího podezření sou-

hlasila. Čirou náhodou jsme se k tomu nachomýtlí. Pak se ukázalo, že podpatky střevíců byly duté a naplněné surovými diamanty.“

Superintendent oddělení Wilding se zeptal:

„Pane Poirote, jak tomu mám rozumět — jste na stopě narkotikům nebo pašovaným drahokamům?“

„Obojímu. Přesněji řečeno, čemukoli, co má malý objem a velkou cenu. Zdá se mi, že se tu otevírá prostor pro cosi, čemu můžete říkat třeba obchodní společnost, která dopravuje zboží, jak jsem již nastínil, sem a tam přes Kanál. Kradené šperky i drahé kameny vyjmuté ze skvostů, v nichž byly původně zasazeny, mohou být pašovány ven z Anglie, surové kameny a drogy naopak sem. Celý obchod může řídit maličká nezávislá agentura, která dováží zboží na zakázku. Nemusí mít přitom vůbec nic společného s další distribucí — a zisk může být hodně vysoký.“

„Povím vám, že v tom máte pravdu! Heroin v hodnotě deseti nebo dvaceti tisíc liber zabalíte do hodně malého prostoru a stejně tak surové neopracované kameny vysoké jakosti.“

„Podívejte,“ pokračoval Poirot, „slabým místem každého pašování je vždycky lidský prvek. Dříve nebo později upadne nějaká osoba do podezření, ať už jde o stevarda v letadle, nadšeného jachtaře s malou obytnou jachtou, ženu, která příliš často cestuje do Francie a zpět, dovozce, který vydělává podezřele mnoho peněz, nebo člověka, který si bez viditelných příjmů žije až příliš dobře. Ale jestliže takové zboží přiváží do téhle země naprosto nevinný člověk a ještě ke všemu *pokaždé* někdo jiný, pak je vystopování zásilek mnohem obtížnější.“

Wilding ukázal prstem na batoh. „A to je tedy vaše domněnka?“

„Ano. Který člověk je dneska nejméně podezřelý? Student. Zanícený, tvrdě pracující student. Finančně je na tom špatně, hodně cestuje a s sebou vozí jen to, co unese na vlastních zádech. Jezdí stopem po celé Evropě. Jestliže bude zboží vozit neustále jeden a ten samý student, nepochybně ho nakonec odhalíte. Celá podstata tohoto systému tkví v tom, že ti, kteří zboží převážejí, jsou nevinní a že jich je spousta.“

Wilding si mnul bradu.

„Jak je podle vás celá operace konkrétně organizována, pane Poirote?“ zeptal se.

Hercule Poirot pokrčil rameny.

„Mohu se pouze dohadovat. V mnoha podrobnostech se budu nepochybně mýlit, ale domnívám se, že celý obchod probíhá zhruba takto: Nejprve se na trhu objeví určitý druh batohů. Jsou úplně obyčejné, nijak zvláštní, stejné jako všechny ostatní, dobře ušité, pevné, prostě vhodné pro svůj účel. Když jsem však řekl, že jsou ,stejně jako všechny ostatní,‘ není to tak docela pravda. Vyztužení dna se trošičku liší. Jak se můžete sami přesvědčit, lze ho snadno vyměnit a jeho tloušťka a složení umožňují ukrýt ruličku s drahokamy anebo schovat v záhybech prášek. Ani ve snu vás něco takového nenapadne, pokud nebudete drogu nebo drahokamy hledat. Čistý heroin nebo čistý kokain zaberou velmi málo místa.“

„Je to až příliš pravdivé,“ poznamenal Wilding. „Proč byste s tímhle nemohl pokaždé přivést,“ pokračoval a prsty zkoumal batoh, „za pět až šest tisíc liber drogy, bez sebemenšího podezření?“

„Přesně tak,“ přikývl Hercule Poirot. *Alors!* Vyrobí se batohy, dají se na trh, prodávají se — pravděpodobně ve více obchodech. Majitel obchodu může a nemusí být členem gangu. Možná mu někdo nabídne obzvlášť levně celou zásilku batohů, na které hodně vydělá. Vzhledem k nízkým pořizovacím nákladům si může dovolit jít s cenou výrazně níž než majitelé jiných obchodů se sportovními a táborníckými potřebami. Za vším samozřejmě musí být nějaká organizace, která pečlivě sestavuje seznam studentů na lékařských školách, na Londýnské univerzitě i jinde. V čele gangu stojí někdo, kdo sám studuje nebo se za studenta vydává. Student jede do ciziny. V určitém místě na zpáteční cestě mu někdo vymění batoh za přesně stejný. Student přijede zpátky do Anglie, celní prohlídka je jen zběžná. Pak se vrátí na svou ubytovnu, vybalí si, prázdný batoh hodí do skříně nebo do rohu pokoje. A tehdy někdo znovu vymění batoh nebo možná prostě jen vyjme falešné dno a nahradí ho za nezávadné.“

„A vy si myslíte, že právě k tomu došlo U Zlaté brány?“

Poirot přikývl.

„Ano, mám takové podezření.“

„Ale čím můžete, pane Poirote, doložit, že to je skutečně tak?“

„Jeden batoh byl rozstříhán na kousky,“ řekl Poirot. „Proč? Vzhledem k tomu, že důvod zřejmý není, musíme si nějaký představit. Kolem batohů se U Zlaté brány děje něco zvláštního. Jsou příliš levné. Navíc se tam také stala řada podivných událostí, ale dívka, která je měla na svědomí, odpřísáhla, že zničení batohu *není* její dílo. Uvážíme-li, že se ke všemu ostatnímu přiznala, co jiného ji k tomu mohlo vést než skutečnost, že to doopravdy neudělala? Musí tu být jiný motiv, proč byl batoh zničen — a mohu potvrdit, že rozstříhat batoh na kousky není nic jednoduchého. Je to dost velká dřina a člověk, který se do toho pustil, už musel být hodně zoufalý. Klíč k této záhadě jsem objevil v okamžiku, kdy jsem zjistil, že batoh byl zničen pravděpodobně v tentýž den, ve který volal policejní úředník, že potřebuje mluvit s majitelem nebo správcem ubytovny. Říkám jen pravděpodobně, bohužel, jelikož na lidskou paměť není po určité době moc velké spolehnutí. Skutečný důvod, proč policejní úředník do penzionu telefonoval, byl úplně jiný, ale představte si následující situaci: Jste zapleteni do pašeráckého gangu. Vracíte se večer domů a dozvíte se, že tam telefonovala policie a že je právě teď nahoře u paní Hubbardové. Okamžitě vás napadne, že už jsou na stopě vaší činnosti a že sem přišli vyšetřovat. Předpokládejme, že tou dobou *je někde v domě batoh*, se kterým zrovna někdo přijel ze zahraničí a který obsahuje — nebo ještě nedávno obsahoval — kontraband. Jestliže již policie ví, o co běží, pak přišli do ubytovny U Zlaté brány s velmi jasným záměrem: prohlédnout batohy studentů. Neodvážujete se vynést inkriminovaný batoh ven z domu, protože se obáváte, že policie mohla nechat venku nějakou hlídku — a batoh těžko skryjete nebo nějak zamaskujete. Jediné, co vás napadne, je batoh rozpárat a jednotlivé kousky nacpat mezi haraburdí v kotelně. Pokud tam byly ukryty balíčky s drogou nebo s drahokamy, lze je prozatím schovat třeba do krabičky s koupelovou solí. Ale dokonce i v prázdném batohu, ve kterém nedávno byly drogy, je možné při důkladné prohlídce nebo při laboratorním rozboru najít jejich stopy. Takže je nutné batoh zničit. Souhlasíte, že to je možné?“

„Jak jsem říkal, je to zatím jen nápad,“ podotkl Wilding.

„Také se zdá, že se zničeným batohem souvisí i drobná příhoda, které až dosud nikdo nepřikládal velký význam. Podle italského slu-

hy Geronima v den, nebo aspoň v jeden z dnů, kdy volala policie, přestalo svítit světlo v hale. Když se šel podívat po nových žárovkách, aby je mohl vyměnit, zjistil, že celá zásoba náhradních žárovek zmizela. Byl si naprosto jist, že ještě dva dny před tím byly náhradní žárovky na svém místě. Připadá mi docela možné — i když to je trochu přitažené za vlasy a nemohu říci, že bych si tím byl jistý, chápejte, je to jen možnost —, že to měl na svědomí někdo, kdo se již dříve zapletl do nějakého zločinu a kdo se bál, že by ho policie mohla podle tváře poznat, kdyby ho viděla v plném světle. Proto potají odstranil žárovky z lustrů v hale a sebral i všechny náhradní, aby je nebylo možné použít. Výsledkem bylo, že halu osvětlovaly pouze svíčky. Jde však opravdu o pouhou domněnku.“

„To je geniální myšlenka,“ řekl superintendant Wilding.

„Je to opravdu možné, pane,“ vyrazil dychtivě seržant Bell. „Čím víc o tom přemýšlím, tím pravděpodobnější mi vaše vysvětlení připadá.“

„Ale jestliže je tomu tak,“ pokračoval Wilding, „musí jít o rozsáhlejší podnik než jenom o penzion U Zlaté brány?“

Poirot přikývl.

„Jistě. Taková organizace musí pokrývat širokou škálu studentských klubů a podobných zařízení.“

„Musíte ovšem najít spojení mezi nimi,“ podotkl Wilding.

Inspektor Sharpe poprvé promluvil.

„Takové spojení tu existuje, pane,“ řekl, „nebo alespoň existovalo. Žena, která vedla několik studentských klubů. Žena, která byla přímo U Zlaté brány. Paní Nicoletisová.“

Wilding rychle pohlédl na Poirota.

„Ano,“ potvrdil Poirot. „Paní Nicoletisová do případu velmi dobře zapadá. Na všech svých zařízeních se finančně podílela, ačkoliv je sama přímo neřídila. Vždycky si našla někoho naprosto bezúhonného a nenapadnutelného, kdo měl předpoklady pro vedení takového podniku. Takovou osobou je moje známá paní Hubbardová. Finanční záležitosti měla na starosti paní Nicoletisová — ale opět se domnívám, že zde byla pouze jako loutka.“

„Hm,“ zamyslel se Wilding. „Myslím, že by bylo zajímavé dozvědět se o paní Nicoletisové trochu víc.“

Sharpe přikývl.

„Vyslyšali jsme ji,“ řekl. „Ptali jsme se na její původ. Musí se na to jít moc opatrně — nechceme naše ptáčky předčasně vyplašit. Také jsme se podívali na její finanční poměry. A můžete mi věřit, že jestli jsem někdy viděl opravdovou dračici, tak to byla tahle žena.“

Potom popsal svou zkušenost s paní Nicoletisovou, když za ní přišli s povolením k domovní prohlídce.

„Láhve od koňaku? Ach tak,“ podivil se Wilding. „Takže ona pila? To by mohlo všechno zjednodušit. Co se s ní stalo? Byla zajištěna —“

„Ne, pane. Je mrtvá.“

„Mrtvá?“ Wilding zdvihl obočí. „Byla odstraněna, myslíte?“

„Ano, jsme o tom přesvědčeni. Jistotu budeme mít až po soudní pitvě. Osobně si myslím, že pro ně začala být nebezpečná. Nejspíš nečekala, že i ji samotnou někdo zlikviduje.“

„Narážíte na případ Celie Austinové. Věděla ta dívka něco?“

„Něco věděla,“ vložil se do rozhovoru Poirot, „ale mohu-li to tak říci, nemyslím, že by tušila, co ví!“

„Máte na mysli, že něco věděla, ale nepochopila, jaké z toho ve skutečnosti vyplývá nebezpečí?“

„Ano, přesně tak. Nebyla to příliš chytrá dívka. Mohla si velice snadno udělat naprosto mylný úsudek. Ale jistě něco viděla nebo slyšela a mohla o tom nahlas mluvit, aniž by si byla vědoma všech důsledků.“

„Nemáte představu, co mohla vidět či slyšet, pane Poirote?“

„Jenom to odhaduji,“ odpověděl Poirot. „Nemohu dělat víc. Padla tam zmínka o pasech. Neměl někdo v domě falešný pas, s nímž by se dalo cestovat na kontinent a zpátky pod smyšleným jménem? Mohlo by prozrazení této skutečnosti majitele takového pasu vážně ohrozit? Neviděla například, jak někdo dává něco do cizího batohu nebo třeba vyměňuje falešné dno batohu, aniž by jí došlo, co ten člověk provádí? Nevšimla si náhodou té osoby, která vyndávala žárovky z lustrů? Zmínila se o tom před ní, aniž si uvědomila, jaký to má význam? Ach, *mon dieu!*“ pronesl Poirot podrážděně. „Dohady! Dohady, dohady a dohady! Musíme toho víc *vědět*. Stále ještě potřebujeme víc *vědět!*“

„Dobrá,“ řekl Sharpe, „můžeme začít minulostí paní Nicoletisové. Třeba na něco narazíme.“

„Byla odstraněna proto, že se báli, že by mohla mluvit? A opravdu by mluvila?“

„Určitou dobu potají hodně pila... to znamená, že měla nervy úplně nadržanc,“ poznamenal Sharpe. „Mohla se složit a všechno ze sebe naráz vysypat. Tak bychom získali korunní svědectví.“

„Ona ale ten gang určitě nevedla, že?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Nemyslím si, že by ho řídila. Pochopte, objevovala se na veřejnosti. Samozřejmě věděla, o co běží, ale neřekl bych, že byla moz-
kem celého podniku. Ne.“

„Máte nějaké podezření, kdo by to mohl být?“

„Mohl bych zkusit hádat — ale mohl bych se mýlit. Ano —
mohl bych se mýlit!“

Kapitola šestnáctá

„Zlatá brána otevřená,“ začal Nigel recitovat, „zlatým klíčem odemčená, kdo do ní vejde, tomu hlava sejde, ať je to ten nebo ten, praštíme ho koštětem.“

A dodal:

„Říct, či neříct? *Tot'* otázka!“

Nalil si šálek čerstvé kávy a donesl si ho zpátky ke stolu, kde snídal.

„Říct co?“ zeptal se Len Bateson.

„Všechno, co člověk ví,“ odpověděl Nigel a nenuceně mávl rukou.

Jean Tomlinsonová se ozvala s nelibostí v hlase:

„Ovšem že ano! Pokud víme něco užitečného, musíme to samozřejmě policii sdělit. To je jediné správné.“

„Tak pravila naše kočička Jean,“ řekl Nigel.

„*Moi je n'aime pas les flics*,“ nabídl svůj názor do diskuse René.

„Říct co?“ opakoval Leonard Bateson.

„Všechno, co víme,“ odpověděl Nigel. „Jeden o druhém, mám na mysli,“ upřesnil. Jeho pohled přejel se škodolibým zábleskem kolem stolu.

„Koneckonců,“ pravil vesele, „každý z nás ví o druhých až až, nebo snad ne? Chci říct, že se tomu nevyhneme, když spolu bydlíme v jednom domě.“

„Ale kdo rozhodne, co být důležité, nebo ne? Jest zde spousta věcí, do které policie nic strkat nos,“ vyrazil Achmed Ali. Mluvil rozhorleně a při vzpomínce na inspektorovy ostré poznámky o jeho sbírce pohlednic mu v hlase zazněl ukřivděný tón.

„Slyšel jsem,“ obrátil se Nigel k Akibombovi, „že ve tvém pokoji našli nějaké velmi zajímavé věci.“

Díky barvě své pleti nemohl pan Akibombo viditelně zrudnout, ale z jeho pohledu bylo jasné, že je naprosto vyveden z míry.

„Velmi moc pověra v mé zemi,“ řekl. „Můj dědeček dát mi věci s sebou, abych já je tady mít. Já držet je jako památka a chovat k nim úcta. Já však být moderní a vědecký, nevěřím na kouzelnictví, ale

neboť já neovládat dobře jazyk, já shledávat moc těžké vysvětlit to policie.“

„Čekal bych, že dokonce i drahoušek Jean bude mít svá tajemství,“ Nigel obrátil pohled opět ke slečně Tomlinsonové.

Jean ostře odsekla, že sem nepřišla proto, aby ji někdo urážel.

„Odejdu odsud a půjdu do ubytovny YWCA,“ dodala.

„No tak, Jean,“ nedal se odbýt Nigel. „Zkus to s námi ještě jednou.“

„Nech toho už, Nigele,“ pronesla unaveně Valerie. „Policie v téhle situaci nejspíš musí čenichat.“

Colin McNabb si odkašlal, než promluvil.

„Podle mého názoru,“ začal soudcovsky, „si musíme vyjasnit současnou situaci. Co přesně bylo příčinou smrti paní Nick?“

„To se dozvíme až po soudní pitvě, řekla bych,“ odpověděla netrpělivě Valerie.

„O tom dost pochybuji,“ řekl Colin. „Jsem přesvědčen, že nakonec pitvu odloží.“

„Podle mě za to může nemocné srdce, ne?“ přidala se Patricie. „Upadla přece na ulici.“

„Byla opilá a v bezvědomí,“ poznamenal Len Bateson. „V takovém stavu ji přivezli na policejní stanici.“

„Takže ona *doopravdy* pila,“ řekla Jean. „Víte, vždycky jsem si to myslela. Slyšela jsem, že když policie prohlížela dům, našli prý v jejím pokoji celé skříně plné prázdných lahví od koňaku,“ dodala.

„Naší Jean věřte, ví o každé špíně,“ souhlasně přikývl Nigel.

„Ano, alkoholismus by vysvětloval, proč se občas chovala tak divně,“ řekla Patricie.

Colin si opět odkašlal.

„Ehm,“ začal, „náhodou jsem ji v sobotu večer zahlédl, když jsem se vracel domů. Právě vcházela do Královnina límce.“

„Jo, nejspíš tam pravidelně chodívala tankovat,“ poznamenal Nigel.

„Nemohla se v tom případě upít k smrti?“ zeptala se Jean.

Len Bateson zavrtěl hlavou.

„Cirhóza jater? O tom dost pochybuji.“

„Proboha, snad si nemyslíš, že i *ji* někdo zavraždil, nebo snad ano?“ zděsila se Jean.

„Vsadila bych se, že ano,“ ozvala se Sally Finchová. „Nic by mne nepřekvapilo míň.“

„Prosím?“ zeptal se pan Akibombo. „Vy myslet, že *ji* někdo zabít? Je to tak?“

Hleděl z jedné tváře na druhou.

„Zatím nemáme nejmenší důvod něco takového předpokládat,“ řekl Colin.

„Ale kdo by *ji* chtěl zabít?“ dožadovala se vysvětlení Geneviève. „Měla snad tolik peněz? Jestli byla opravdu bohatá, pak bych řekla, že to možné je.“

„Ta ženská dovedla dohnat k šílenství i mrtvolu, drahoušku,“ poznamenal Nigel. „Jsem si jist, že *ji* chtěl zabít úplně každý. Například já jsem si to přál docela často,“ dodal vesele, zatímco si nabíral marmeládu.

+ + +

„Prosím, Sally, mohu se tě na něco ptát? Kvůli tomu, co se mluvilo u snídaně. Já moc jsem přemýšlet.“

„Podívej, Akibombo, být sebou, tak bych raději příliš nepřemýšlela,“ odpověděla Sally. „Není to zdravé.“

Sally a Akibombo spolu obědvali pod širým nebem v Regent parku. Léto již podle kalendáře začalo a restaurace byla otevřená.

„Celé dnešní ráno,“ řekl Akibombo smutně, „moc mě rozrušit. Já nemoct jsem správně odpovědět otázky pana profesora. Nebyl potěšen na mne. On říkat mi, že já naučit nazpaměť kusy knih a sám nepřemýšlet. Ale já jsem zde, abych já získat moudrost z mnoho knih, a mně zdát, že to v knihách říkat lépe, než bych já to sám vyjádřit, protože já neovládat dobře angličtinu. A ještě k tomu, toto ráno já jen těžko přemýšlet o něčem jině než o tom, co se dít U Zlaté brány a o těžkostech tam.“

„V tom máš úplnou pravdu,“ poznamenala Sally. „Já jsem se také nemohla dnes dopoledne na nic soustředit.“

„To jest proto já prosím, řekni mi nějaké věci, protože, jak jsem říkat, moc jsem přemýšlel.“

„Dobrá, tak si tedy poslechněme, o čems přemýšlel.“

„No, to byla ta bo-ro-vi – prášek.“

„Bo-ro-vi-? Aha, bórový prášek! Ano, a co je s ním?“

„No, já moc tomu nerozumět. Říkat se, že to kyselina? Kyselina jako je kyselina sírová?“

„Ne, jako kyselina sírová to není,“ řekla Sally.

„Nebýt to tedy něco jen pro experimenty do laboratoře?“

„Nedovedu si představit, že by s bórovou vodou někdy dělali v laboratořích nějaké experimenty. Je hrozně mírná a neškodná.“

„Chceš říct, že ty ji klidně mohla dát do očí?“ „Přesně tak. Právě k tomu se používá.“

„Aha, to pak všechno vysvětlit. Chandra Lal, on mít malou bílou láhev s bílý prášek, on dát prášek do horká vody a koupat si v tom oči. Láhev má v koupelně a potom tam nebýt jeden den a on velmi rozzloben. To je tedy ta borovi — , ano?“

„Ale co s tím bórovým práškem pořád máš?“

„Já říct ti potom a potom. Prosím ne teď. Já musím moc přemýšlet.“

„Hlavně moc nenastavuj krk,“ dodala Sally. „Nechtěla bych, abys byl další mrtvolou, Akibombo.“

+ + +

„Valerie, myslíš, že bys mi mohla poradit?“

„Samozřejmě, že bych ti mohla poradit, Jean, ačkoliv vůbec nechápu, proč lidé pořád chtějí od druhých nějaké rady. Stejně se podle nich nikdy neřídí.“

„Je to záležitost svědomí,“ pokračovala Jean.

„Pak jsem opravdu ten poslední, na koho by ses měla obracet. Já žádné svědomí nemám, takže není o čem hovořit.“

„Ale Valerie, nemluv tak!“

„Dobrá, ale je to naprostá pravda,“ pravila Valerie a zamáčkla cigaretu. „Pašuju z Paříže šaty a všem těm hrozným ženským, které přijdou do našeho *salonu*, říkám nehorázné lži o jejich tvářích. A

jezdím načerno autobusem, když nemám peníze. Ale pokračuj, jen povídej. O co běží?“

„Jde o to, co říkal Nigel u snídaně. Když někdo o někom něco ví, myslíš, že by to měl říct?“

„To je ale pitomá otázka! Nemůžeš přece takhle všechno zevšeobecňovat. Co je ta věc, kterou chceš, nebo nechceš říct?“

„Jde o cestovní pas.“

„Pas?“ Valerie se překvapeně posadila. „Čí pas?“

„Nigelův. Má falešný pas.“

„Nigel?“ zeptala se udiveně Valerie. „Tomu nevěřím. Něco takového je dost nepravděpodobné.“

„Ale ano, má. Mám dojem, Valerie, už o tom byla řeč — myslím, že jsem slyšela, jak policajti říkali cosi o tom, že se Celia zmínila o nějakém pasu. Třeba ho objevila a on ji zabil?“

„To zní velice melodramaticky,“ prohlásila Valerie. „Po pravdě řečeno, nevěřím tvé historce ani za mák. Co je to za povídačku s tím pasem?“

„Viděla jsem ho.“

„Jak jsi ho, prosím tě, mohla vidět?“

„Čirou náhodou,“ odpověděla Jean. „Chtěla jsem se po něčem podívat ve své aktovce, už je to asi týden nebo dva, a omylem jsem otevřela Nigelův kufřík. Byl na stejném místě na polici ve společenské místnosti.“

Valerie se jedovatě rozesmála.

„To ti nesežere ani ožralej námořník,“ prohlásila. „Co jsi tam ve skutečnosti prováděla? Šmírovala?“

„Ne, vážně ne!“ Jean se rozhořčila. „Takovou věc, lézt do cizích osobních věcí, to bych nikdy neudělala. Taková tedy nejsem. Prostě jsem bezmyšlenkovitě otevřela první kufřík, který mi přišel pod ruku, a prohlédla ho...“

„Podívej, Jean, s tím na mě nechod'. Nigelův příruční kufřík je mnohem větší než tvůj a navíc má úplně jinou barvu. To prostě musíš uznat, stejně jako bys měla uznat, že právě taková jsi. Dobře. Měla jsi příležitost prohrabat Nigelovy věci, tak jsi ji využila.“

Jean vstala.

„Tak dobrá, Valerie, když chceš být takhle nepříjemná, nespravedlivá, půjdu...“

„Vrať se, prosím tě, dítě nešťastné,“ řekla Valerie. „Nech to být. Už poslouchám. Opravdu mě to zajímá. Ráda bych to slyšela“

„Víš, měl tam pas,“ pokračovala Jean. „Byl úplně na dně a zněl na jméno Stanford nebo Stanley nebo nějak podobně. Pomyslela jsem si: ‚To je divné, že by tu měl Nigel něčí cizí pas.‘ Otevřela jsem ho a uvnitř byl na fotografii Nigel! Chápeš to? To znamená, že musí vést dvojí život, ne? A já teď nevím, jestli to mám říct policii. Myslíš, že je to moje povinnost?“

Valerie se rozesmála.

„Máš smůlu, Jean,“ řekla. „Pokud vím, vysvětlení je ve skutečnosti docela jednoduché. Říkala mi to Pat. Nigel dostal nějaké peníze nebo co, ale pod podmínkou, že si změní jméno. Zažádal o změnu normálně na úřadě, tak jak se to má dělat, to je vše. Jestli se nepletu, bylo jeho původní jméno Stanfield nebo Stanley nebo tak nějak.“

„Ach tak!“ Jean vypadala hrozně zklamaně.

„Zeptej se Pat, jestli mi nevěříš,“ dodala Valerie.

„Ale ne — když to říkáš ty, musela jsem se splést.“

„Pro příště ti přeju víc štěstí,“ pronesla Valerie.

„Nechápu, jak to myslíš, Valerie.“

„Chtěla jsi vrazit Nigelovi nůž do zad, že jo? A trochu ho očer-
nit před policií?“

Jean se zvedla.

„Asi mi nebudeš věřit, Valerie,“ řekla, „ale chtěly jsem jen udě-
lat to, co je moje povinnost, nic víc.“

Jean opustila pokoj.

„Dobré nebe!“ vzdychla Valerie.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupila Sally.

„Co se děje, Valerie? Vypadáš dost zničeně.“

„Ta Jean! Ona je *tak neuvěřitelně* příšerná! Taky si myslíš, že by vůbec nemuselo být vyloučené, aby nebohou Celii oddělala Jean? Vážně bych měla šílenou radost, kdybych někdy viděla sedět Jean na lavici obžalovaných.“

„V tom s tebou naprosto souhlasím,“ poznamenala Sally. „Ale nemyslím si, že by to bylo moc pravděpodobné. Jean by nikdy neriskovala krk tím, že by někoho zabila.“

„Co si myslíš o paní Nick?“

„Nevím, co si o její smrti myslet. Ale doufám, že se brzy něco dozvíme.“

„Vsadila bych se deset ku jedné, že ji taky někdo oddělal,“ řekla Valerie.

„Ale proč? O co tu běží?“ zeptala se Sally.

„Já myslím, že vím. Sally, prohlížela sis někdy lidi okolo sebe?“

„Co tím myslíš, Val, prohlížet si lidi?“

„Tohle: díváš se na ostatní a v duchu se ptáš: ‚Jsi to ty? Mám pocit, Sally, že tady mezi námi musí být nějaký šílenec. *Skutečný* šílenec. Duševně chorý, myslím — opravdový maniak, ne nějaký chudák, který si myslí, že je kyselá okurka.“

„Možné to je.“ Sally se otrásla.

„Ach!“ řekla. „Už slyším, jak mi někdo kope hrob.“

+ + +

„Nigeli, já ti něco *musím* říct.“ „A co, Pat?“ Nigel byl až po uši zavrtán ve svém prádelníku. „Nechápu, co jsem k čertu mohl udělat se svými poznámkami, myslel jsem, že jsem si je dal sem.“

„Ale Nigeli, nerozhazuj takhle to prádlo! Vždyť jsem to právě všechno srovnala a ty to zas smícháš na jednu hromadu.“

„K čertu, musím přece najít své poznámky, ne?“

„Nigeli, *musíš* mě vyslechnout!“

„Oukej, Pat. Neříkej se, prosím tě, tak zoufale. Co se děje?“

„Musím se ti k něčemu přiznat.“

„Doufám, že ne k vraždě,“ prohodit Nigel se svou obvyklou prostοřekostí.

„Ne, samozřejmě že ne!“

„Prima. Jaký menší hřích?“

„To bylo jednou, když jsem ti spravovala ponožky. Přinesla jsem je sem do pokoje a dala do tvé zásuvky...“

„Ano?“

„A tam byla lahvička s morfiem. Ta, o které jsi mi řekl, žeš ji dostal v nemocnici.“

„Jo, a kvůli které jsi způsobila zbytečný povyk!“

„Ale Nigeli, když ležela jen tak mezi tvými ponožkami, mohl ji tam přece *kdokoliv* najít.“

„A proč by to dělal? Nikdo, kromě tebe, se mi v ponožkách nehrabe.“

„Víš, mně přišlo hrozné nechat morfium jen tak někde ležet. Já vím, že jsi říkal, že se ho chceš zbavit hned, jak vyhraješ sázku, ale do té doby bylo pořád tady.“

„Samozřejmě, ještě jsem neměl ten třetí preparát.“

„No, myslela jsem si, že to není správné, a tak jsem lahvičku s morfiem ze zásuvky sebrala a ten jed jsem vysypala. Místo něj jsem do ní nasypala obyčejnou jedlou sodu. Vypadala na pohled úplně stejně.“

Nigel přerušil zuřivé hledání ztracených poznámek.

„Panebože,“ vydechl, „vázně jsi to udělala? Chceš říct, že když jsem Lenovi a starýmu Colinovi přísahal, že ta látka je morfinový sulfát nebo tartát nebo co, že tam celou dobu byla pouze soda bicarbona?“

„Ano. Víš...“

Nigel ji přerušil. Zamračil se.

„Nejsem si jist, jestli to neruší platnost celé sázky. Samozřejmě, *vůbec* jsem netušil —“

„Ale Nigeli, vždyť bylo opravdu nebezpečné mít tady lahvičku s morfiem.“

„Proboha, Pat, musíš neustále dělat kolem všeho takový povyk? Co jsi vlastně provedla s tím původním práškem?“

„Dala jsem ji do lahvičky od sody bicarbony a schovala jsem ji ve své zásuvce na kapesníky.“

Nigel na ni s mírným překvapením pohlédl.

„Tedy, Pat, tvé logické uvažování skutečně nemá obdoby. Proč, prosím tě?“

„Měla jsem pocit, že tam bude v bezpečí.“

„Drahoušku, když už morfium není pod zámkem, je úplně jedno, jestli je za mými ponožkami nebo mezi tvými kapesníky.“

„To není jedno. Už kvůli tomu, že já mám pokoj sama pro sebe, kdežto ty se o svůj děláš.“

„Snad si nemyslíš, že by mi chudák starý Len chtěl to morfium štípnout, nebo snad ano?“

„Nechtěla jsem ti o tom vůbec říkat, ale teď musím. Protože, víš, to morfium je *pryč*.“

„To jako že ho policie vyšťourala?“

„Ne. Zmizelo už *předtím*.“

„Chceš říct...?“ Nigel na ni zděšeně zíral. „Počkej, vezměme to popořádku. Je tu lahvička označená *Soda bicarbona*, obsahuje morfinový sulfát, někde se povaluje a kdokoliv si kdykoliv může dát vrchovatou lžičku, když ho pálí záha. Propánaboha, Pat, vidíš, co jsi *udělala*?! Proč jsi, k čertu, ten prášek nevyhodila, když jsi se tak bála?“

„Protože jsem si myslela, že je dost drahý a že by se měl vrátit zpátky do nemocnice — místo toho, aby se jen tak vyhodil. Hned, jak jsi vyhrál sázku, jsem chtěla dát morfium Celií a požádat ji, aby ho vzala nazpátek do lékárny.“

„Určitě jsi jí ho nedala?“

„Ne, samozřejmě že ne. Myslíš, že jsem jí dala morfium, ona si ho vzala a *spáchala* sebevraždu, a bylo by to na mě?“

„Uklidni se. Kdy se to ztratilo?“

„Přesně nevím. Hledala jsem lahvičku den před tím, než Celia zemřela. Nemohla jsem ji najít, ale pomyslela jsem si, jestli jsem ji jenom nedala někam jinam.“

„Takže morfium zmizelo den *předtím*, než zemřela?“

„Mám pocit, že ano,“ pronesla Patricie a zbledla. „Panebože, já jsem tak pitomá.“

„Jo, mírně řečeno,“ prohlásil Nigel. „Neuvěřitelné, čeho je schopný tupý mozek ve spojení s příliš aktivním svědomím!“

„Ty si opravdu myslíš, že bych měla říct policii, co jsem udělala?“

„Dobré nebe!“ řekl Nigel. „Samozřejmě, že ano. Všechno je to stejně jenom kvůli mně.“

„Ale ne, Nigeli, miláčku, za všechno můžu já. Já...“

„Já jsem ukradl tu zatracenou lahvičku jako první,“ pokračoval Nigel. „Tehdy to vypadalo jako náramná psina. Ale teď — už slyším ty jedovaté poznámky u soudu.“

„Moc mě mrzí, co jsem udělala. Když jsem morfium vzala, opravdu jsem myslela —“

„Jo, myslelas to dobře. Já vím! Podívej, Pat, mně prostě připadá neuvěřitelné, že by ta lahvička jen tak zmizela. Určitě jsi jen zapomněla, kam jsi ji dala. Občas něco někam založíš, však víš.“

„Ano, ale —“

Zaváhala, na zamračené tváři se jí objevil stín pochybností.

Nigel rychle vstal.

„Pojď, podíváme se do tvého pokoje a všechno pořádně prohledáme.“

„Nigeli, to je moje spodní prádlo.“

„Tedy, Pat, za téhle situace snad nemusíš být tak stydlivá. Mezi spodní kalhotky bys to schovala teď, že jo?“

„No, ale jsem si jistá, že jsem —“

„Nemůžeme si být jisti ničím, dokud všechno neprohledáme. A já to udělám pořádně.“

Ozvalo se letmé zaklepání na dveře a do pokoje vstoupila Sally Finchová. Úžasem vytřeštila oči. Pat s rukama plnýma Nigelových ponožek seděla na posteli a Nigel se uprostřed vysypaných zásuvek prádelníku přehraboval v hromadě svetrů jako zdivočelý foxteriér. Kolem něho byly poházené spodní kalhotky, podprsenky, punčochy a další součásti dámského oblečení.

„Propánakrále,“ řekla Sally, „co se tu děje?“

„Hledáme jedlou sodu,“ stručně odvětil Nigel.

„Sodu? Proč?“

„Pálí mě žába,“ zašklebil se Nigel. „Strašná bolest — nic jiného než soda ji neutiší.“

„Myslím, že někde trochu ještě mám.“

„Ne, díky, Sally, to by bylo k ničemu, já musím mít sodu od Pat. Ona má jediný druh, který mi opravdu pomůže.“

„Ty jsi blázen,“ poznamenala Sally. „Co se mu stalo, Pat?“

Patricie nešťastně potřásla hlavou.

„Ty jsi neviděla mou sodu, vid', Sally?“ zeptala se. „Bylo jí v lahvičce už jen na dně.“

„Ne.“ Sally na ni udiveně pohlédla. Pak se zamračila. „Počkej. Jestli někdo z ostatních — ne, nevzpomínám si — nemáš známku, Pat? Chtěla jsem poslat dopis, ale už mi došly.“

„Jsou támhle v zásuvce.“

Sally otevřela malou zásuvku u psacího stolu, vytáhla bloček známek, jednu si vzala, přilepila ji na dopis, který měla v ruce a na stůl položila dvě a půl pence.

„Díky. Chceš poslat rovnou i tenhle tvůj dopis?“

„Ano — vlastně ne, ne. To počká.“

Sally přikývla a vyšla z pokoje ven.

Pat pustila ponožky, které držela, a nervózně propletla prsty do sebe.

„Nigeli?“

„Ano?“ Nigel obrátil svou pozornost ke skříni na šaty a prohlížel kapsy kabátu.

„Musím se ti přiznat ještě k něčemu.“

„Panebože, Pat, co jsi ještě provedla?“

„Bojím se, že se na mě budeš zlobit.“

„To už mám dávno za sebou. Teď už jsem jenom zděšený. Jestli byla Celia otrávená tím práškem, který jsem štípnul, nejspíš mě na pěknou řádku let zavrou, jestli mě dokonce nepověsí.“

„To s tím nemá nic společného. Jde o tvého otce.“

„Cože? Nigel se s nevěřicným úžasem ve tváři prudce otočil.

„Víš přece, že je těžce nemocný, že ano?“

„Nestarám se o jeho nemoci.“

„Povídali to včera v rádiu: ‚Pan Arthur Stanley, známý vědec v oboru chemie, je v kritickém stavu.‘“

„To musí být nádhra, když je někdo tak velevýznamná osoba. Celý svět se hned dozví, když jsi nemocná.“

„Nigeli, jestli umírá, musíš se s ním smířit.“

„Starou belu musím.“

„Ale co když opravdu umírá.“

„Je stejná svině, když umírá, jako když mu ještě nic nebylo!“

„Nesmíš být takový, Nigeli. Nemůžeš být přece tak zahořklý a neoblomný.“

„Poslouchej, Pat — já ti něco povím: ten člověk zabil mou matku.“

„Já vím, říkals mi to, a vím také, jak jsi ji zbožňoval. Ale myslím, Nigeli, že občas *přeháníš*. Je spousta manželů, kteří nejsou právě laskaví a příjemní a ke kterým pak manželky cítí odpor a jsou z toho nešťastné. Ale říct, že tvůj otec zabil tvou matku, je příliš silné a určitě to není pravda.“

„Ty o tom nějak hrozně moc víš, že jo?“

„Já jen vím, že jednoho dne budeš litovat, že jsi se se svým otcem před jeho smrtí nesmířil. A proto jsem —“

Pat se odmlčela a nabrala dech. „Proto jsem — napsala jsem tvému otci — řekla jsem mu —“

„Tys mu napsala? To je ten dopis, který chtěla Sally poslat?“ Vrhle se k psacímu stolu. „Už to vidím.“

Sebral dopis s nadepsanou adresou i známkou, rychle ho třesoucími se prsty roztrhal na malé kousky a hodil do koše na papír.

„Tak! A ať tě už nikdy ani nenapadne něco takového udělat.“

„Nigeli, ty jsi doopravdy úplně dětinský. Můžeš sice ten dopis rozrhat, ale nemůžeš mi přece zabránit, abych napsala další — a to také udělám.“

„Ty jsi prostě nevyhléditelně sentimentální. Tebe asi nikdy nenapadlo, že když jsem řekl, že můj otec zabil mou matku, tak je to prostě ničím nepřibarvená *skutečnost*. Má matka zemřela na předávkování léky. Při pitvě řekli, že si je vzala omylem. *Ale ona si je omylem nevzala*. Dal jí je vědomě a úmyslně můj otec. Pochop, chtěl se oženit s jinou ženou a moje matka se s ním nechtěla rozvést. Byla to obyčejná, špinavá vražda. Co bys dělala na mém místě? Udala bys ho na policii? Moje matka by si nic takového nepřála... Mohl jsem udělat jediné — říct té svini, že vím, co spáchal — a zmizet — navždycky. Dokonce jsem si změnil i jméno.“

„Nigeli — moc se omlouvám... Ani ve snu by mě nenapadlo...“

„Dobrá, tak teď už to víš... Uznávaný a věhlasný Arthur Stanley se svými výzkumy a antibiotiky. Zelená se a slavně kvete! Ale jeho

milénka si ho stejně nakonec nevzala. Raději se mu vyhnula. Myslíím, že nejspíš uhodla, co udělal —“

„Nigeli, drahoušku, to je hrozné — moc mě to mrzí...“

„Tak dobře. Nebudeme o tom už mluvit. Vrat' me se k té zatračené záležitosti se sodou. Zkus se pořádně zamyslet a vzpomenout si, co jsi s ní udělala. Vezmi rozum do hrsti a přemýšlej, Pat.“

+ + +

Geneviève v obrovském rozčilení vešla do společenské místnosti a tichým vzrušeným hlasem promluvila ke shromážděným studentům.

„Ted' už jsem si jistá, naprosto jistá — vím, kdo zabil malou Celií.“

„A kdo, Geneviève?“ chtěl vědět René. „A co se stalo, že jsi o tom najednou tak přesvědčená?“

Geneviève se opatrně rozhlédla, aby se ujistila, že jsou dveře zavřené. Pak ztišila hlas.

„Zabil ji Nigel Chapman.“

„Nigel Chapman? Ale proč?“

„Poslouchejte. Šla jsem po chodbě směrem ke schodům a najednou slyším hlasy v Patriciině pokoji. A ten, kdo mluvil, byl Nigel.“

„Nigel? V Patriciině pokoji?“ ozvala se udiveně Jean. Ale Geneviève jí nevěnovala nejmenší pozornost.

„A on jí říkal, že jeho otec zabil jeho matku, a proto, *pour ça*, si změnil jméno. Takže je všechno jasné, ne? Jeho otec byl vrah a Nigel je po něm...“

„Možné to je,“ prohlásil Chandra Lal, který takovou možnost příjemně vychutnával. „Rozhodně je to velmi pravděpodobné. Nigel je takový násilnický a nevyrovnaný. Neumí se ovládat. Souhlasíš s tím, že ano?“ Blahosklonně se obrátil k Akibombovi, který nadšeně přikývl svou černou, kudrnatou hlavou a v milém úsměvu odhalil řadu bílých zubů.

„Vždycky jsem velmi silně pociťovala,“ — přidala se Jean, „že nemá žádný smysl pro morálku... Nigel je naprosto zvrhlý charakter.“

„Ano, sexuální vražda,“ dodal Achmed Ali. „Napřed se s dívkou vyspí a pak ji zabije. Protože je to hezká, slušná dívka, očekává, že si ji vezme...“

„Blbost,“ vybuchl Leonard Bateson.

„Co jsi říkal?“

„Říkal jsem BLBOST!“ zařval Len.

Kapitola sedmnáctá

Nigel seděl na policejní stanici a nervózně hleděl do přísných očí inspektora Sharpa. Trochu se zakoktal, než své vyprávění dokončil.

„Uvědomujete si, pane Chapmane, že to, co jste nám právě řekl, je velmi závažné? Skutečně velmi závažné.“

„Samozřejmě, že si to uvědomuji. Nechodil bych vám sem něco vykládat, kdybych neměl pocit, že je to neodkladné.“

„Říkal jste, že si slečna Laneová nedokáže přesně vybavit, kdy naposledy viděla lahvičku od sody bicarby, která obsahovala morfium?“

„Má už ve všem naprostý zmatek. Čím víc o tom přemýšlí, tím méně si je jistá. Tvrdí, že jsem ji úplně popletl. Povídala, že se pokusí si vzpomenout, zatímco budu tady u vás.“

„Měli bychom ihned vyrazit do penzionu U Zlaté brány.“

Ještě než inspektor domluvil, zazvonil na stole telefon a strážník, který zapisoval Nigelovu výpověď, natáhl ruku a zvedl sluchátko.

„To je slečna Laneová,“ řekl, zatímco poslouchal. „Chce mluvit s panem Chapmanem.“

Nigel se naklonil přes stůl a vzal si od něj sluchátko.

„To jsi ty, Pat? Tady je Nigel.“

Ze sluchátka se ozýval udýchaný, horlivý dívčí hlas, jedno slovo přes druhé.

„Nigeli. *Myslím*, že už to mám! Myslím, že vím, kdo to asi vzal — víš — to z mé zásuvky na kapesníky, podívej, myslím, že je tu jen jeden člověk, který —“

Hlas náhle ustal.

„Pat, haló? Jsi tam? Kdo to byl?“

„Nemohu ti teď nic říct. Později. Přijdeš sem, prosím tě?“

Inspektor i strážník byli dost blízko, aby celý rozhovor jasně slyšeli, a inspektor na Nigelův tázavý pohled souhlasně přikývl.

„Řekněte jí, že tam jsme hned,“ dodal.

„Jsme tam hned,“ řekl Nigel. „Už vyrazíme.“

„To je dobře. Budu ve svém pokoji.“

„Měj se, Pat.“

Během rychlé jízdy k ubytovně prohodili sotva pár slov. Sharpe se ptal sám sebe, jestli dnešek konečně přinese nějaký zvrat. Poskytne jim Patricie Laneová stěžejní důkaz, nebo jde jen o nějaký její dohad? Je jasné, že si nejspíš vzpomněla na něco, co jí připadlo důležité. Předpokládal, že telefonovala z haly, a proto si musela dávat pozor na jazyk. V tuto večerní dobu mohla kolem chodit spousta lidí. Nigel odemkl svým klíčem hlavní dveře domu U Zlaté brány 26 a on i oba strážníci vstoupili dovnitř. Otevřenými dveřmi společenské místnosti Sharpe zahlédl rozčuchanou zrzavou hlavu Leonarda Batesona skloněnou nad nějakými knihami.

Nigel vyběhl po schodech a zamířil chodbou k Patriciinmu pokoji. Krátce zaklepal na dveře a otevřel.

„Nazdar, Pat, už jsme —“ nedořekl a se zajíknutím se zarazil. Bez hnutí zůstal stát. Přes jeho rameno spatřil inspektor Sharpe obraz, který uviděl Nigel.

Patricie Laneová ležela na zemi bez známek života.

Inspektor jemně odstrčil Nigela stranou. Vkročil dovnitř a poklekl vedle dívčina bezvládného těla. Zvedl jí hlavu, pokusil se nahmatat puls a potom ji zase opatrně položil do původní polohy. Zvedl se, tvář zachmuřenou a strnulou.

„Ne?“ záúpěl Nigel nepřírozeně vysokým hlasem. „Ne. Ne. Ne.“

„Ano, pane Chapmane. Je mrtvá.“

„Ne, ne. Pat ne! Drahá hloupoučká Pat. Jak —“

„Tímhle.“

Byla to jednoduchá, narychlo vyrobená zbraň. Mramorové těžítko zabalené do vlněné ponožky.

„Rána do týla. Velmi účinné. Jestli vás to trochu utěší, pane Chapmane, nemyslím, že by vůbec věděla, co se jí přihodilo.“

Nigel se zdrceně posadil na postel. Řekl: „To je jedna z *mých* ponožek... Chtěla mi je zalátat... Panebože, chtěla mi je zalátat...“

Náhle se rozbrečel. Brečel jako malé dítě — bez ustání a náťr jeho sebevědomí byl pryč.

Sharpe pokračoval v rekonstrukci.

„Vrahem musel být někdo, koho dobře znala. Někdo, kdo sebral ponožku a strčil do ní těžítko. Poznáváte to těžítko, pane Chapmane?“

Obrátil ponožku naruby, takže si ho Nigel mohl prohlédnout.

Očima stále ještě zalitýma slzami se na ně Nigel podíval.

„Pat ho vždycky měla na svém psacím stole. To je Lucernský lev.“ Ponořil tvář do dlaní.

„Pat — ach Pat! Co si bez tebe počnu!“

Náhle se napřímil, odhodil z čela plavé vlasy.

„Zabiju ho, ať to udělal kdokoliv! Zabiju ho! Sviňskej vrah!“

„Pomalů, pane Chapmane. Já vím, jak vám asi je. Je to opravdu brutální dílo.“

„Pat nikdy nikomu neublížila...“

Inspektor Sharpe ho konejšivě vyvedl ven z pokoje. Potom se vrátil zpět do ložnice a zastavil se nad mrtvou dívkou. Velmi opatrně jí cosi vytáhl ze sevřených prstů.

+ + +

Geronimo těkal vystrašenýma černýma očima z jedné tváře na druhou. Po čele mu stékaly stružky potu.

„Nic nevidím. Nic neslyším. Říkám vám. *Vůbec* nic nevím. Jsem s Marií v kuchyni. Vařím minestrú, strouhám sýr —“

Sharpe ten příval zarazil.

„Nikdo vás z ničeho neobviňuje. Jenom si chceme něco ujasnit. Kdo byl během poslední hodiny venku?“

„Nevím. Jak to mám vědět?“

„Vy ale přece musíte docela dobře kuchyňským oknem vidět, kdo přichází nebo odchází, ne?“

„Možná.“

„Tak nám to tedy povězte.“

„V tuto denní dobu stále někdo chodí dovnitř a ven.“

„Kdo byl od šesté hodiny do půl sedmé — kdy jsme přijeli — v domě?“

„Všichni kromě pana Nigela, paní Hubbardové a slečny Hobhousové.“

„Kdy odešli?“

„Paní Hubbardová odchází už před svačinou, ještě nevrátila.“

„Pokračujte.“

„Pan Nigel odchází asi před půlhodinou, těsně před šestou hodinou — vypadá velmi rozrušeně. On se vrací právě teď s vámi —“

„Ano, to je pravda.“

„Slečna Valerie odchází přesně v šest hodin. Časový signál právě pip, pip, pip. Oblečená na nějaký večírek, velmi elegantní. Ještě pryč.“

„A jinak jsou všichni tady?“

„Ano pane. Všichni tady.“

Sharpe nahlédl do svého zápisníku. Měl tam poznamenanou dobu Patriciina telefonátu. Osm minut po šesté, přesně.

„Ostatní studenti byli tedy v domě? Nikdo se během té doby nevrátil?“

„Pouze slečna Sally. Ona byla hodit dopis do schránky a pak se vrací —“

„Pamatujete si, kdy přišla?“

Geronimo se zamyslel, až se mu nakrabilo čelo.

„Vrací, když zrovna dávají zprávy.“

„Tedy po šesté?“

„Ano, pane.“

„Kterou část zpráv právě dávali?“

„To už nepamatuji, pane. Ale před sportem. Protože sport my vypínáme.“

Sharpe se trpce usmál. To je příliš široký záběr. Vyloučit tedy mohou pouze Nigela Chapmana, Valerii Hobhouseovou a paní Hubbardovou. To bude znamenat další dlouhé a vyčerpávající výsledky. Kdo byl ve společenské místnosti, kdo ji opustil? A kdy? Kdo se může za koho zaručit? A ještě ke všemu zpravidla mívá spousta studentů, zvláště ti z Asie a z Afriky, jen matný pojem o čase. Nemá před sebou záviděníhodný úkol.

Ale je potřeba se do něj pustit.

+ + +

V pokoji paní Hubbardové vládla neveselá atmosféra. Paní Hubbardová, stále ještě ve vycházkových šatech, seděla na pohovce. Na její hezké, kulaté tváři bylo vidět napětí a znepokojení. Sharpe a seržant Cobb se posadili k malému stolu.

„Myslím, že telefonovala odtud,“ poznamenal Sharpe. „Přibližně v šest hodin osm minut několik lidí opustilo společenskou místnost a několik do ní naopak vešlo, nebo to aspoň říkají — a žádný z nich si nevšiml ani neslyšel, že by někdo použil telefonní přístroj v hale. Samozřejmě — nemůžeme se spolehnout na jejich časové údaje, půlka z nich se snad vůbec nikdy nepodívá na hodiny. V každém případě si ale myslím, že by šla raději sem, když chtěla telefonovat na policejní stanici. Vy jste byla pryč, paní Hubbardová, ale soudím, že jste při odchodu nezamkla dveře svého pokoje?“

Paní Hubbardová zavrtěla hlavou.

„Paní Nicoletisová svůj pokoj vždycky zamykala, ale já nikdy —“

„Dobře, pak sem tedy Patricie Laneová mohla přijít, aby si zatelefonovala. Je velice rozrušená tím, na co si vzpomněla, velice rozrušená. Zatímco telefonuje, otevrou se dveře, někdo sem nahlédne a vejde. Patricie se na něco vymluví a zavěsí. Proč? Poznává ve vetřelci toho, jehož jméno nám chtěla říci? Nebo jenom z obecné opatrnosti? Možná obojí. Já bych se spíš přikláněl k prvnímu předpokladu.“

Paní Hubbardová důrazně přikývla.

„Ať už ji vyrušil kdokoliv, třeba ji sledoval až sem a poslouchal za dveřmi. Potom vstoupil, aby Pat zabránil pokračovat.“

„A potom —“

Sharpova tvář se zachmuřila. „Ta osoba pak šla s Patricií zpátky do jejího pokoje, jen tak, a docela normálně a volně s ní přitom rozmlouvala. Možná, že ji Patricie obvinila z krádeže sody bicarbony a ona jí třeba poskytla nějaké přijatelné vysvětlení.“

Paní Hubbardová se ostře ozvala: „Proč říkáte ‚ona‘?“

„Zvláštní věc — osobní zájmeno! Když jsme našli mrtvolu, Nigel Chapman řekl: ‚Zabiju *ho*, ať už ji zabil kdokoliv. Zabiju *ho*.‘ ‚*Jeho*‘, všimněte si. Nigel Chapman zjevně věřil, že vraždu spáchal muž. Nejspíš proto, že si pojem násilí spojil s mužem. Může mít ovšem nějaké podezření, které ukazuje na muže, na nějakého určité-

ho muže. Jestli je pravdivá druhá možnost, musíme se pokusit zjistit, proč tak uvažuje. Ale pokud jde o mě, hádal bych spíše ženu.“

„Proč?“

„Například z následujícího důvodu: někdo šel s Patricií do jejího pokoje — někdo, s kým se cítí bezpečná. To vypadá na nějakou dívku. Muži, pokud nemají zvláštní důvod, do patra, kde jsou dívčí ložnice, nechodí. S tím přece souhlasíte, že, paní Hubbardová?“

„Ano. Nemůžete to sice chápat jako striktní pravidlo, ale obecně se to většinou dodržuje.“

„Druhá část domu je od této oddělená, spojeny jsou jen přízemím. Budeme-li předpokládat, že někdo poslouchal za dveřmi, když spolu odpoledne Nigel a Pat mluvili, je nanejvýš pravděpodobné, že šlo o ženu.“

„Ano. Chápu, co máte na mysli. Zdá se mi, že některé dívky skutečně stráví půlku svého života u klíčové dírky.“

Začervenala se a omluvně dodala: „Trochu přeháním. Přestože jsou oba domy pořádně stavěné, byly později rozděleny a všechny novější stěny jsou tenké jako papír. Často si prostě nemůžete pomoci — všechno přes ně slyšíte. Musím připustit, že třeba Jean šmíruje v jednom kuse. Je už takový typ. A je pochopitelné, že když Geneviève slyšela Nigela, jak říká Pat, že jeho otec zavraždil jeho matku, zastavila se u dveří a všechno, co mohla, vyslechla.“

Inspektor přikývl. Už slyšel svědectví Sally Finchové, Jean Tomlinsonové i Geneviève. Zeptal se: „Kdo obývá pokoje sousedící s Patricií?“

„Z jedné strany je Genevièvin pokoj — ale tam je solidní stará zeď. Pokoj na druhé straně patří Elizabeth Johnstonové, to je ložnice blíž ke schodišti. Mezi jejich pokoji je pouze tenká přepážka.“

„Tím se okruh trochu zužuje,“ poznamenal inspektor.

„Francouzka slyšela *konec* rozhovoru. Sally Finchová byla v Patriciínském pokoji dřív, ještě předtím, než odešla poslat dopis. Ale skutečnost, že obě dívky byly v patře, automaticky vylučuje, že by tam někdo mohl šmírovat, leda snad jen velmi krátce. S výjimkou Elizabeth Johnstonové, která by mohla slyšet přes tenkou přepážku úplně všechno, kdyby byla ve své ložnici. Je však dost jisté, že v době, kdy

Sally Finchová odešla s dopisem, byla slečna Johnstonová ve společenské místnosti.“

„Ona tam nebyla po celou dobu?“

„Ne, po nějaké době se vrátila zpátky nahoru pro jakousi knihu, kterou si zapomněla. A jako obvykle nikdo nemůže říci *kdy*.“

„Vrahem může být prostě kdokoliv z nich,“ pronesla paní Hubbardová bezmocně.

„Podle jejich výpovědí ano — ale máme ještě jeden zvláštní důkaz.“

Vytáhl z kapsy malý papírový balíček.

„Co je to?“ zeptala se paní Hubbardová.

Sharpe se usmál.

„Pár vlasů — vytáhl jsem je z dlaně Patricie Laneové.“

„Myslíte, že —“

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ zavolal inspektor.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel pan Akibombo. Na černé tváři mu zářil široký úsměv.

„Prosím,“ řekl. Inspektor Sharpe netrpělivě řekl:

„Ano, pane — no — hm, o co jde?“

„Myslím, prosím, mám stanovisko říci. Prvotřídní důležitost pro vyjasnění smutného a tragického události.“

Kapitola osmnáctá

„Tak, pane Akibombo,“ řekl inspektor Sharpe odevzdaně, „povězte nám, co máte na srdci.“

Pan Akibombo si vzal židli. Posadil se čelem k ostatním, kteří na něj s dychtivou pozorností upřeli zrak.

„Děkuji vám. Já tedy začít, ano?“

„Ano, prosím.“

„Víte, já někdy mít neklidné cítění v žaludku.“

„Aha.“

„Mít žaludek špatně. Tak nějak tomu říkat slečna Sally. Ale já ve skutečnosti nejsem *nemocný*. Já nebýt — nemít zvracení.“

Inspektor Sharpe se při podrobném výčtu zdravotních problémů pana Akibomba jen stěží ovládal.

„Ano, jistě,“ poznamenal. „To vás lituji, opravdu. Ale chtěl jste nám říci —“

„Být to možná z nepřivyknutosti na vaše jedení. Cítím velmi plný, *tady*.“ Pan Akibombo ukázal, kde přesně. „Já myslet, ne moc jídlo, ale moc — jak vy tomu říkat — uhlodráty.“

„Uhlohydráty,“ mechanicky ho inspektor opravil. „Ale stále nechápu —“

„Někdy vezmu malou pilulku, někdy žaludkový prášek. Nezáleží na tom, co — a pak ven vyjde velmi moc vzduchu — asi takhle.“ Pan Akibombo vyrazil velice hlasité říhnutí. „A pak,“ pokračoval s andělským úsměvem, „já cítit mnohem lépe, mnohem lépe.“

Inspektorova tvář dostala sytě nachové zabarvení. Paní Hubbardová autoritativně zakročila:

„Tomu všemu rozumíme. Přejděte už k věci.“

„Ano. Jistě. Tak, jak já říkat, stát se mi to začátek minulého týdne, nepamatuji přesně, který den. Velmi dobré makaroni a já jím moc a potom cítit velmi zlý. Zkusím pracovat pro můj pan profesor, ale je těžké přemýšlet, když tady plno.“ (Pan Akibombo příslušné místo opět označil.) „To jest po večeři ve společenské místnosti a tam jsem Elizabeth a já říkat ona: ‚Máš bicarbonu nebo žaludkový prášek, já úplně hotov.‘ A ona říkat: ‚Ne. Ale já viděla jsem nějakou u Pat v zásuvce, když já jí vracela kapesník, co od ní vypůjčila. Já přinesu ti

ji, 'říkat ona. 'Pat to nevadit.' Tak jít nahoru do schodů a vrátit se s lahví soda bicarbona. Velmi málo tam, na dně, skoro prázdná. Já jí děkuji vám a jít s tím do koupelny a dát skoro všechno, lžičku do vody, zamíchat a to já vypiji.“

„Lžičku“? Celou lžičku! Panebože!“ Inspektor na něj fascinovaně zíral. Seržant Cobb se opřel a ve tváři se mu zračilo překvapení. Paní Hubbardová temně pronesla:

„Rasputin!“

„Vy jste spolkl lžičku *morfia*?“

„Přirozeně, já myslet, že prášek bicarbona.“

„Ano, jistě, ale já nepochopím, jak je možné, že tady ještě sedíte!“

„A potom pak, později, já být nemocný, ale být opravdu nemocný. Ne jenom plný. Bolest, moc zlá bolest v mém žaludek.“

„Nechápu, proč ještě nejste mrtvý!“

„Rasputin,“ opakovala paní Hubbardová. „Neustále užívají v malých dávkách nějaký jed, proto ho teď morfium nezabilo!“

Pan Akibombo pokračoval.

„Tak potom, další den, když já už lépe, já vzít láhev, ve které zbýt trochu prášek, a donést chemikovi a říct, prosím, povědět, co to být, co já vzít a po čem já cítil velmi zlý.“

„Ano?“

„A on říkat já přišel později, a když já přišel, on říkat: 'Není divu! To není bicarbona. Je to borovicelina — ehm, ne. Kyselina bórová. Můžeš to dávat do očí, ano, ale když spolkneš lžičku, ty nemocný.'“

„Kyselina bórová?“ Inspektor na něj ohromeně zíral. „Ale jak se dostala kyselina bórová do té lahvičky? A kam se podělo morfium?“ Zasténal. „Zamotaný případ!“

„A já myslet, prosím,“ pokračoval Akibombo.

„Vy jste přemýšlel,“ opravil ho inspektor. „A na co jste přišel?“

„Já myslet o slečně Celií a jak zemřít a že někdo, když umřít, muset přijít do její pokoje a nechat tam prázdnou láhev od morfium a malý kus papíru, kde napsáno, že zabila sama —“

Akibombo se odmlčel a inspektor přikývl. „A tak já mně říkat — kdo to mohl udělat? A já myslet, jestli některá z dívky, je to snad-

né, ale jestli muž, ne tak snadné, protože on by jít muset po schodech dolů ve svém domě a nahoru po jiných schodech a někdo by mohl probudit a slyšet nebo vidět jeho. Tak já opět myslet a já mně říkat, jestli někdo z našeho domu, pak z pokoje, který hned vedle pokoje Celie — ona je sama v tom domě, rozumíte? Před jeho oknem balkon, před jejím také balkon, ona bude spát s otevřeným oknem, protože to hygienické. Takže jestliže on velký a silný a sportovní, moci přeskočit.“

„Pokoje v druhé části domu vedle Celiina,“ zamyslela se paní Hubbardová, „počkejte, tam bydlí Nigel a — a...“

„Len Bateson,“ dodal inspektor. Prsty sevřel složený papír ve své dlani. „Len Bateson.“

„On jest velmi milý, ano,“ řekl smutně pan Akibombo. „A ke mně moc příjemný, ale psychologicky jeden nikdy nevěděť, co děje pod povrchem. Tak to je, že ano? To moderní teorie pravít. Pan Chandra velmi zlobil, když jeho pórová kyselina na oči zmizet, když já se ptám, on říká, že mu pověděť, že ji vzít Len Bateson...“

„Morfium bylo ukradeno z Nigelovy zásuvky a nahrazeno kyselinou bórovou. A když později Patricie Laneová vyměnila za sodu bicarbonu obsah lahvičky, který považovala za morfium, byl to ve skutečnosti už jen bórový prášek... Ano... Jistě...“

„Pomohl jsem vám, ano?“ zeptal se zdvořile pan Akibombo.

„Ano, nepochybně, jsme vám velmi vděční. A prosím vás — neříkejte to nikomu.“

„Ne, pane. Budu nejopatrnější.“

Pan Akibombo se všem zdvořile uklonil a opustil místnost.

„Len Bateson,“ pronesla paní Hubbardová zastřeným hlasem.

„Ach, ne.“

Sharpe na ni pohlédl.

„Přála jste si, aby to nebyl Len Bateson, že?“

„Měla jsem toho chlapce ráda. Je dost vznětlivý, já vím, ale přesto mi vždycky připadal opravdu milý.“

„To se říká o mnoha zločincích,“ poznamenal Sharpe.

Opatrně rozbalil malý papírový balíček. Pokynul paní Hubbardové a ta se naklonila, aby se podívala.

Na bílém papíře ležely dva krátké rusé vlasy...

„Ach, proboha,“ vydechla paní Hubbardová.

„Ano,“ zadumaně poznamenal Sharpe. „Z vlastní zkušenosti vím, že vrah nakonec alespoň *jednu* chybu vždycky udělá.“

Kapitola devatenáctá

„Ale to je nádherné, příteli,“ pronesl obdivně Hercule Poirot. „Tak jasné — tak krásně jasné.“

„Mluvíte o tom, jako kdyby to byla třeba polévka,“ reptal inspektor. „Vám možná celý případ připadá jako pouhý vývar — ale pro mě je to stále trochu silná káva.“

„Teď už ne. Všechno do sebe zapadá, jak má.“

„I tohle?“

A stejně jako paní Hubbardové ukázal inspektor Sharpe i Poirotovi dva rusé vlasy.

Poirot reagoval na toto sdělení téměř stejnými slovy, jaká předtím použil Sharpe.

„Ach — ano,“ pronesl. „Jak tomu říkají v rádiu? Jediná osudová chyba.“

Pohledy obou mužů se setkaly.

„Nikdo,“ prohlásil Hercule Poirot, „není tak chytrý, jak si myslí.“

Inspektor Sharpe už měl na jazyku otázku: „Dokonce ani Hercule Poirot?“ Ale ovládl se.

„A co se týče toho ostatního, příteli, je vše zajištěno?“

„Ano, zátaž je připraven na zítřek.“

„Půjdete tam také?“

„Ne. Mám v plánu objevit se U Zlaté brány. Službu bude mít Cobb.“

„Musíme mu popřát hodně štěstí.“

Hercule Poirot vážně pozvedl sklenici s mátovým likérem.

Inspektor vzal do ruky svoji whisky.

„Ať to dobře dopadne,“ řekl.

+ + +

„Tady si ale vymýšlejí věci,“ poznamenal seržant Cobb.

S opovržlivým úžasem hleděl do výkladu salónu SABRINA FAIR. Byla tam zobrazena Sabrina jen lehce oděná do vybraného spodního prádla, obklopená přitažlivými kosmetickými výrobky.

Přes spodní prádlo měla na sobě množství barbarských šperků a bižuterie. Výjev byl rámován „průsvitnou zelenou skleněnou vlnou“ a celé dílo bylo nákladným důkazem mistrovství nějakého uměleckého skláře.

Strážník McCrae si s hlubokým znechucením odfrkl.

„Tomu říkám rouhání Bohu. Sabrina Fair je obyčejné doupe neřesti.“

„Tohle nemá s náboženstvím nic společného, chlapče.“

„Nechcete přece popřít, že vyhnání z ráje je o Adamovi a Evě, o rajské zahradě, o všech d'áblech a pekle? Jestli tohle není náboženství, co tedy?“

Seržant Cobb se do takového sporu nechtěl pouštět. Směle vstoupil do onoho podniku s tvrdohlavým strážníkem v patách. Uprostřed růžově laděného interiéru salónu Sabrina Fair zůstali stát a zírali jako tele na nová vrata.

Ihned k nim připlulo jemňoučké, lososově růžové stvoření. Vypadalo, jako by se ani nedotýkalo země. „Dobré jitro, madam,“ pronesl seržant Cobb a předložil doklady. Rozkošná bytost zmizela jako vánek. Objevila se postava stejně půvabná, byť o trochu starší. Připomínala nádhernou, zářící vévodkyni, jejíž modrošedé vlasy a hladká tvář bez vrásek nenaznačovaly žádné stáří. Zkoumavé, ocelově šedé oči se setkaly s pevným pohledem seržanta Cobba.

„Vaše návštěva je velmi neobvyklá,“ pronesla tvrdě vévodkyně. „Pojďte prosím tudy.“

Vedla je přes čtvercový salon, uprostřed něhož leželo na stole bez ladu a skladu množství různých magazínů a časopisů. Kolem dokola podél stěn byly kabinky se zástěnou, kde bylo možno zahlédnout ležící ženy v péči úslužných rukou růžově oděných kněžek krásy.

Vévodkyně zavedla policejní úředníky do malého apartmá zařízeného pro obchodní účely. V místnosti stál velký oválný stůl a několik strohých židlí. Studené světlo lampy nebylo ničím tlumeno.

„Jsem paní Lucasová, majitelka tohoto podniku,“ řekla. „Moje společnice, slečna Hobhousová, tu dnes není.“

„Já vím, madam,“ poznamenal seržant Cobb, kterému žádnou novinku nesdělila.

„Vaše domovní prohlídka vypadá nanejvýš svévolně,“ prohlásila paní Lucasová. „Toto je soukromá kancelář slečny Hobhouseové. Upřímně doufám, že nebude nutné, abyste — ehm — jakkoliv rozrušili naše zákaznice.“

„V tomto ohledu si nemusíte dělat vůbec žádné starosti,“ odpověděl Cobb. „To, kvůli čemu jsme přišli, pravděpodobně nebude ve veřejných prostorách.“

Chvilku zdvořile počkal, dokud paní Lucasová neochotně neopustila místnost. Potom se rozhlédl po kanceláři slečny Hobhouseové. Úzké okno poskytovalo výhled pouze na zadní trakt provozní budovy podniku Mayfair. Stěny byly obloženy světle šedými deskami a na podlaze ležely dva kvalitní perské koberce. Jeho oči zabloudily od malého trezoru ve zdi k velkému psacímu stolu.

„V trezoru to nebude,“ zamyslel se seržant Cobb, „to by bylo příliš přímočaré.“

O čtvrt hodiny později odhalil trezor i zásuvky stolu všechna svá tajemství.

„Zdá se, že jsme naletěli,“ poznamenal McCrae, který byl od přírody zasmušilý a nedůvěřivý.

„Jsme teprve na začátku,“ namítl Cobb.

Nejprve vysypali ze zásuvek jejich obsah a úhledně ho srovnali na hromádky. Pak pokračovali dál. Vytáhli zásuvky ven a otočili je vzhůru nohama.

Náhle seržant Cobb potěšené zavýskl.

„Tak jsme doma, chlapče,“ řekl.

Na spodní straně dna nejnižší zásuvky bylo lepicí páskou připevněno půl tuctu malých, tmavomodrých knížek se zlatými nápisy.

„Pasy,“ podotkl seržant Cobb. „Vydané státním tajemníkem pro zahraniční věci Jejího Veličenstva. Bůh žehnej jeho důvěřivému srdci.“

Když seržant Cobb otevřel pasy, aby porovnal fotografie, McCrae se k němu se zájmem naklonil.

„Těžko říci, jestli je na všech fotografiích stále ta samá žena, že?“ poznamenal.

Pasy byly vystaveny na jména paní da Silva, slečna Irene Frenchová, paní Olga Kohnová, slečna Nina Le Mesurierová, paní Gladys

Thomasova a slečna Moira O'Neelová. Na fotografiích byla mladší snědá žena, jejíž věk se pohyboval mezi pětadvaceti a čtyřiceti lety.

„Rozdíly jsou jenom v účesu,“ uvažoval Cobb. „Drdol, kudrnaté vlasy, rovně zastřižené, na ježka a tak dále. Když chtěla vypadat jako Olga Kohnová, upravila si nějak nos. Na paní Thomasovou zase potřebovala buclaté tváře. Ještě jsou tu dva další pasy — zahraniční — madam Mahmoudiová, Alžírsko. Sheila Donovanová, Irsko. Určitě bude mít někde na všechna ta jména bankovní účty.“

„Trochu komplikované, nezdá se vám?“ „Musí to být komplikované, hochu. Lidé z berního úřadu neustále slídí a kladou různé nepříjemně zvídavé otázky, kterými uvádějí lidi do rozpaků. Není tak těžké vydělat pašováním peníze — ale je peklo si je užít, když už je máte! Vsadil bych se, že slečna Hobhousová založila i ten malý hráčský klub v Mayfairu právě z tohoto důvodu. Peníze vyhrané v hazardních hrách jsou nekontrolovatelné, daňový úředník nemůže na nic přijít. Řekl bych, že velká část zisku je uložena v bankách někde v Alžírsku, Francii nebo v Irsku. Celá věc je velmi dobře promyšlena, aby vypadala jako řádný obchod. A pak, jednoho dne, musela nechat ležet jeden z těch falešných pasů někde U Zlaté brány a ta chuděra malá, Celia, ho viděla.“

Kapitola dvacátá

„To bylo od slečny Hobhousové velice chytré,“ poznamenal inspektor Sharpe. Jeho hlas zněl obdivně a málem otcovsky.

Zamíchal pasy, které držel v ruce, jako karbaník, který rozdává karty.

„Peníze, to je vždycky složitá záležitost,“ řekl. „Strávili jsme spoustu času běháním z jedné banky do druhé. Všechny transakce dobře utajila — myslím finanční transakce. Řekl bych, že by se za pár let mohla vypařit, odejít za hranice a pěkně si užívat, jak se říká, z nezákonně nabytých zisků. Vydělat obrovské jmění není moc těžké — surové diamanty, safíry a jiné drahé kameny se dovážely sem — kradené zboží se pašovalo ven — a jen tak bokem také drogy. Naprosto dokonale organizované. Přes hranice jezdila pod vlastním nebo pod cizím jménem, ale ne příliš často, skutečné pašování se uskutečňovalo prostřednictvím někoho jiného. Za hranicemi měla své agenty, kteří v pravý čas dohlédli na výměnu batohů. Ano, je to chytrý nápad. Musíme vám, pane Poirote, na místě poděkovat, že jste nás na ni upozornil. Od slečny Hobhousové bylo nesmírně vychytralé, když všechno zakryla domnělými psychologickými krádežemi chudinky slečny Austinové. Ale na to jste přišel téměř okamžitě, že, pane Poirote?“

Poirot se odmítavě usmál a paní Hubbardová k němu s obdivem vzhlédla. Neformální rozhovor probíhal v jejím obývacím pokoji.

„Zničila ji nenasytost,“ poznamenal Poirot. „Hrozně ji lákal krásný diamant v prstenu Patricie Laneové. Byla to od ní pošetilost, protože bylo okamžitě jasné, že má něco společného s drahými kameny — když vyměnila diamant za zirkon. Ano, právě kvůli tomu mě napadlo, že Valerie Hobhousová bude mít v tomto případě prsty. Nicméně byla skutečně chytrá, ačkoliv — když jsem ji obvinil, že Celii navedla, připustila to a poměrně přijatelným způsobem svůj čin i vysvětlila.“

„Ale vražda!“ ozvala se paní Hubbardová. „Chladnokrevná vražda. Ani teď tomu nemohu uvěřit.“

Inspektor Sharpe se zachmuřil.

„Nejsme ještě tak daleko, abychom ji mohli obžalovat z vraždy Celie Austinové,“ řekl. „Co se týče pašování, máme ji pevně v hrsti. S tím žádné problémy nebudou. Ale obvinít někoho z vraždy, to není jen tak. Prokurátor se zatím nemá o co opřít. Motiv tu samozřejmě je, příležitost také. Pravděpodobně věděla všechno o té sázce i o tom, že Nigel měl u sebe morfium, ale nemáme žádný skutečný důkaz. Navíc jsou tu ještě další dvě vraždy. Mohla otrávit paní Nicoletisovou, to je v pořádku — ale na druhé straně nemohla v žádném případě zabít Patricii Laneovou. Ve skutečnosti je jedinou osobou, která je, pokud jde o poslední vraždu, naprosto čistá. Geronimo ji prokazatelně viděl v šest hodin odcházet z domu. Trvá na tom. Nevím, jestli ho nepodplatila —“

„Ne,“ potřásl hlavou Poirot. „Nepodplatila ho.“

„A k tomu máme svědectví lékárníka, který má obchod na rohu ulice. Zná ji poměrně dobře a potvrdil, že pět minut po šesté k němu přišla, koupila si plet'ový pudr a aspirin a zatelefonovala si. Lékárnu opustila ve čtvrt na sedm a odjela taxíkem opačným směrem.“

Poirot se posadil na židli.

„Jeho svědectví je ale velmi významné!“ zvolal. „Přesně toto potřebujeme!“

„Co tím, propánakrále, myslíte?“

„Mám na mysli skutečnost, že volala z telefonního přístroje v lékárně.“

Inspektor Sharpe ho podrážděně sjel očima.

„Podívejte, pane Poirote. Vezměme všechna známá fakta. Osm minut po šesté je Patricie Laneová naživu a telefonuje na policejní stanici — z této místnosti. Souhlasíte s tím?“

„Nemyslím si, že telefonovala z této místnosti.“

„Dobrá tedy, tak z telefonu v přízemí v hale.“

„Ani z haly ne.“

„Doufám, že nechcete popřít, že se hovor s policejní stanicí uskutečnil? Snad si nemyslíte, že jsem byl, spolu se seržantem Cobbem, strážníkem Nyem a Nigelem Chapmanem obětí masové halucinace?“

„Zajisté nikoli. Hovor k vám byl přepojen. Ale rád bych vyjádřil svou domněnku, že se uskutečnil z veřejného telefonu v lékárně na rohu ulice.“

Inspektoru Sharpovi poklesla čelist.

„Vy myslíte, že nám telefonovala Valerie Hobhouseová? Že napodobovala hlas Patricie Laneové, která už byla mrtvá?“

„Ano, přesně to mám na mysli.“

Inspektor byl chvíli zticha, pak ale udeřil prudce pěstí do stolu.

„Nevěřím tomu. Ten hlas — vždyť jsem ho přece sám slyšel —“

„Ano, slyšel. Dívčí hlas, rozrušený, udýchaný. Ale vy jste hlas Patricie Laneové neznal tak dobře, abyste s naprostou jistotou mohl říci, že jste její hlas poznal.“

„Já, samozřejmě, ne. Ale rozhovor ve skutečnosti vedl Nigel Chapman. Nechcete mi přece tvrdit, že by oklamala i Nigela Chapmana. Změnit si po telefonu hlas nebo napodobit hlas někoho jiného není tak snadné. Nigel Chapman by poznal, kdyby hlas, který slyšel, nebyl Patriciin.“

„Ano,“ přisvědčil Poirot. „*Nigel Chapman by to poznal*. Nigel Chapman věděl velice dobře, že to není Patricie. Kdo jiný by měl vědět lépe než on, že nemluví s Patricií, když ji jen malou chvíli předtím zabil úderem do temene?“

Chvilku trvalo, než se inspektorovi vrátil hlas. „Nigel Chapman? Nigel Chapman? Ale vždyť když jsme ji našli, tak brečel — brečel jako malé dítě.“

„Tomu bych věřil,“ poznamenal Poirot. „Myslím, že měl Patricii rád, jako by mohl mít rád kohokoli jiného — ale to ji nezachránilo, protože mohla ohrozit jeho zájmy. Po celou dobu byl Nigel Chapman nejpodezřelejším. Kdo vlastnil morfium? Nigel Chapman. Kdo má současně skvělý i povrchní intelekt, aby naplánoval a úspěšně provedl takový podvod a vraždu? Nigel Chapman. Kdo z těch, které známe, je současně nemilosrdný a bezohledný? Nigel Chapman. Má všechny charakteristické známky vraha: sebejistou domýšlivost, nevráživost, rostoucí bezohlednost, kterou na sebe ve všech možných směrech poutá pozornost — od použití zeleného inkoustu, kterým nadvakrát úžasně blufoval, až po vlasy Lena Batesona, které vsunul Patricii mezi prsty. Tehdy však udělal osudovou chybu, zašel příliš

daleko. Zapomněl, že Patricie byla zabita úderem zezadu, neměla tedy vůbec příležitost útočníka za vlasy chytit. Všichni vrazi jsou stejní, uneseni svým sobectvím, obdivem ke své vlastní chytrosti, spoléhající na své osobité kouzlo — a Nigel takové kouzlo má — kouzlo rozmazleného dítěte, které nikdy nevyrostlo a nevyroste — které vidí pouze jedno jediné — sebe a to, co ono samo chce!“

„Ale proč, pane Poirote? Proč vraždil? Snad ještě Celií Austino-
vou, ale proč Patricii Laneovou?“

„To je to jediné,“ prohlásil Poirot, „co nám teď zbývá odhalit.“

Kapitola dvacátá první

„Už dlouho jsem vás neviděl,“ řekl starý pan Endicott Poirotovi. Dychtivě se na něj zadíval. „Je od vás moc hezké, že jste se zastavil.“

„Nejsem tu jen tak,“ řekl Hercule Poirot. „Něco bych od vás potřeboval.“

„Vždyť víte, že jsem vaším velkým dlužníkem. Objasnili jste pro mě přece ten špinavý Abernethův případ.“

„Byl jsem skutečně překvapen, že jsem vás tu našel. Myslel jsem, že jste už odešel do důchodu.“

Starý právník se trochu pousmál. Jeho firma patřila k nejúčtyhodnějším a měla dlouholetou tradici.

„Přišel jsem sem dnes jenom kvůli jednomu mému klientovi. Stále ještě spravuji záležitosti několika starých přátel.“

„Sir Arthur Stanley mezi ně patřil, že ano?“

„Měli jsme na starosti veškerou jeho právní agendu už od dob, kdy byl docela mladý. Byl to opravdu skvělý muž, Poirote — s výjimečným intelektem.“

„Včera ve zprávách o šesté oznámili, že zemřel, pokud vím.“

„Ano. V pátek má pohřeb. Byl už nějaký čas těžce nemocen. Někaký zhoubný nádor, tuším.“

„Paní Stanleyová zemřela už před několika lety, že?“

„Bude to už dva a půl roku.“

Poirotovy živé oči se ostře zablýskly zpod jeho hustého obočí.

„Jak zemřela?“

Právník odpověděl ihned.

„Předávkování uspávacími prášky. Užívala Medinal, jestli si dobře vzpomínám.“

„Byla provedena soudní pitva?“

„Ano. Verdikt zněl, že si je vzala omylem.“

„Opravdu?“

Pan Endicott byl chvilku zticha.

„Nechtěl bych vás urazit,“ řekl. „Nepochybně máte pádný důvod pro své otázky. Medinal je dost nebezpečný lék, pokud vím, protože u něj není ostrá hranice mezi účinnou a smrtelnou dávkou.“

Jestliže je pacient ospalý a zapomene, že si už svou dávku vzal, a vezme si ještě jednu — víte, může to mít osudné následky.“

Poirot přikývl.

„A tohle udělala?“

„Alespoň se to předpokládá. Nikdo se nezmínil ani o sebevraždě ani o sebevražedných sklonech.“

„A o něčem jiném?“

Do právníka se opět zavrtil zkoumavý pohled.

„Dosvědčil to její manžel.“

„A co řekl?“

„Vysvětlil, že bývala občas dost zmatená poté, co si vzala svou večerní dávku, a že někdy žádala další.“

„Lhal?“

„Tedy Poirote, tahle vaše otázka je opravdu nevhodná. Proč si pro všechno na světě myslíte, že bych něco takového mohl vědět?“

Poirot se usmál. Pokus vyhnout se odpovědi ho ani na vteřinu neoklamal.

„Předpokládám, příteli, že odpověď znáte velmi dobře. Ale nebudu vás už dál uvádět do rozpaků svým vyptáváním. Místo toho se zeptám na váš názor. Na názor muže na jiného muže. Byl Arthur Stanley člověkem, který by byl schopen odstranit svou manželku, kdyby se chtěl oženit s jinou ženou?“

Pan Endicott vyskočil, jako by ho píchla vosa.

„To je absurdní,“ prohlásil rozzlobeně. „Naprosto vyloučené. A navíc o žádnou jinou ženu nešlo. Stanley si své manželky velice vážil.“

„Ano,“ přikývl Poirot. „Také jsem si to myslel. A teď — přejdu k tomu, proč jsem vám telefonoval. Vy, jakožto právní zástupce, jste sestavoval poslední vůli Arthura Stanleyho. Pravděpodobně jste jejím vykonavatelem.“

„Přesně tak.“

„Arthur Stanley měl syna. Ten syn se s ním po smrti paní Stanleyové hrozně hádal. Nakonec kvůli tomu odešel z domova. Zašel tak daleko, že si dokonce změnil jméno.“

„To jsem nevěděl. A jak si říká?“

„K tomu se dostaneme. Předtím však vyslovím jednu domněnku. Jestliže bude pravdivá, třeba to připustíte. Myslím, že Arthur Stanley vám po sobě zanechal zapečetěný dopis, který máte za určitých okolností nebo po jeho smrti otevřít.“

„Tedy Poirote! Ve středověku by vás určitě upálili na hranici. Jak jen takové věci můžete vědět?“

„Mám tedy pravdu? Řekl bych, že v dopise budou popsány dvě možnosti. Buď dostanete za úkol obsah dopisu zničit — nebo máte něco vykonat.“ Odmlčel se.

„*Bon dieu!*“ vykřikl zděšeně Poirot. „Snad jste ho už nezničil —“

S obrovskou úlevou si oddychl, když pan Endicott pomalu zavrtěl hlavou.

„Nikdy s ničím nespícháme,“ pokáral ho. „Musím si napřed ověřit řadu informací — abych se stoprocentně ujistil —“

Zarazil se. „Tahle záležitost,“ pronesl přísně, „je naprosto důvěrná. Dokonce i vzhledem k vám, Poirote —“ Potřásl hlavou.

„A co když vám poskytnu velice dobrý důvod pro to, abyste promluvil?“

„To záleží na vás. Nedovedu si představit, jak byste mohl vědět něco, co by bylo opravdu závažné. Myslím ve věci, o níž právě hovoříme.“

„Já *nevím* — právě proto jen hádám. A budu-li hádat správně —“

„To je vysoce nepravděpodobné,“ mávl rukou pan Endicott. Poirot se zhluboka nadechl.

„Tak tedy dobrá. Podle mého názoru jsou vaše instrukce zhruba následovně: V případě smrti sira Arthura máte vystopovat jeho syna Nigela, abyste se přesvědčil o tom, kde žije a jak žije, zvláště pak, jestli se nezapletl do jakékoli zločinné činnosti.“

V tu chvíli byl Endicottův neproniknutelný klid právníka zcela otřesen. Vyzrazil ze sebe takové prohlášení, jaké z jeho úst slyšel málokdo.

„Vzhledem k tomu, že se zdá, že znáte absolutně všechny skutečnosti, povím vám vše, co si budete přát vědět. Soudím, že jste se

setkal s Nigelem v souvislosti s vaší profesionální činností. Co zas ten mladý ďábel provedl?“

„Jeho příběh vypadá zhruba takto. Poté, co opustil domov, si změnil jméno a těm, které to zajímalo, řekl, že to musel udělat kvůli podmínkám dědictví. Pak se dal dohromady s lidmi, kteří vedli pašerácký gang — šlo o drogy a o šperky. Myslím, že díky němu získal gang svou konečnou podobu — neobyčejně chytře vystavěná organizace, která zneužívala nevinné, bezúhonné studenty. Celá věc byla řízena dvěma lidmi, Nigelem Chapmanem, tak se nyní jmenuje, a mladou ženou, která si říká Valerie Hobhouseová a která ho, podle mého názoru, na začátku do celého podniku s pašováním uvedla. Malá soukromá společnost pracovala na základě provizí — ale bylo to nesmírně výnosné. Zboží muselo mít malý objem, drahokamy a narkotika za tisíce liber ovšem zaberou jen velmi málo místa. Všechno běželo jako na drátkách až do chvíle, kdy došlo k jedné z nepředvídatelných náhod. Jednoho dne přišel do studentské ubytovny policejní úředník v souvislosti s vyšetřováním jedné vraždy, která se stala nedaleko Cambridge. Myslím, že znáte důvod, proč právě tato skutečnost způsobila, že Nigel podlehl panice. Myslel, že policie jde po něm. Vyndal z lamp žárovky, aby světlo bylo jen tlumené. V panice také odnesl jistý batoh na zadní dvorek a rozřezal ho tam na kousky, které nacpal za kotel. Báł se totiž, že by v jeho falešném dně mohly být objeveny stopy drog.

Jeho panika byla naprosto neopodstatněná — policie se přišla pouze zeptat na jakéhosi čínského studenta — ale jedna z dívek, které v penzionu bydlely, náhodou oknem zahlédla, jak Nigel ten batoh ničí. To samo o sobě pro ni ještě nepředstavovalo smrtelné nebezpečí. Valerie Hobhouseová s Nigelem Chapmanem vymysleli chytrý plán a navedli ji, aby ona sama páchala bláznivé kousky, kterými si všude nadělala zlou krev. Ale se svým plánem zašli příliš daleko. K případu jsem byl přivolán já. Poradil jsem, aby se obrátili na policii. Ta dívka ztratila hlavu a přiznala se. Přiznala se ovšem jen k tomu, co skutečně sama udělala. A pak šla, alespoň si to myslím, za Nigelem a naléhala na něj, aby se i on přiznal ke zničení batohu a k vylití inkoustu na poznámky jedné ze studentek. Ani Nigel ani jeho společníci nemohli ovšem připustit, aby rozřezaný batoh upoutal pozor-

nost — celý jejich systém by byl v troskách. Navíc Celia, tak se jmenovala ona dívka, věděla ještě jednu nebezpečnou věc, kterou náhodou prozradila právě ten večer, kdy jsem byl do penzionu pozván na večeři. Věděla, kdo Nigel ve skutečnosti je.“

„Ale vždyť určitě —“ Pan Endicott se zamračil.

„Nigel přešel z jednoho světa do druhého. Všichni jeho přátelé z minulosti mohli vědět, že se nyní jmenuje Chapman, ale nikdo z nich neměl ani ponětí o tom, co právě dělá. V penzionu zase nikdo netušil, že jeho pravé jméno je Stanley — Celia však dala náhle najevo, že zná obě stránky jeho existence. Další věc, kterou věděla, bylo, že Valerie Hobhousová alespoň jednou cestovala přes hranice s falešným pasem. Věděla zkrátka příliš mnoho. Příští večer šla Celia ven, aby se s Nigelem někde sešla. Dal jí šálek kávy, ve kterém bylo morfium. Zemřela ve spánku a všechno kolem bylo uspořádáno tak, aby to vypadalo jako sebevražda.“

Pan Endicott se zachvěl. Po tváři mu přeběhl výraz hluboké úzkosti. Něco si pro sebe zamumlal.

„Ale to není všechno,“ pokračoval Poirot. „Žena, které patřila řada studentských ubytoven a klubů, zemřela za podezřelých okolností brzy nato. A nakonec přišel poslední, nejkrutější a naprosto bezcitný zločin. Patricie Laneová, dívka, která byla Nigelovi bezvýhradně oddaná a kterou měl on sám rád, se nešťastně zapletla do jeho záležitostí a navíc na něj naléhala, aby se se svým otcem před jeho smrtí smířil. Napovídal jí spoustu lží, ale uvědomil si, že její umíněnost nakonec zvítězí a že i přes jeho nesouhlas napíše jeho otci druhý dopis, když první Nigel roztrhal. Myslím, příteli, že teď už mi můžete povědět, proč šlo, z jeho pohledu, o tak osudovou věc.“

Pan Endicott vstal. Přešel přes místnost k trezoru, odemkl ho a vrátil se s dlouhou obálkou v ruce. Na zadní straně měla zlomenou červenou pečeť. Vytáhl dva listy papíru a položil je před Poirota.

Drahý Endicotte,

tento dopis otevřte až po mé smrti. Přeji si, abyste našel mého syna Nigela a zjistil, jestli není zapleten do nějakého zločinu.

Skutečnosti, které vám sdělím, vím pouze já. Nigel měl vždycky velmi špatný charakter. Dvakrát zfalšoval mé jméno na šeku. V obou

případech jsem označil podpis za svůj, ale varoval jsem ho, že příště se to už opakovat nebude. Potřetí zfalšoval jméno své matky. Ona si však jeho podvod nechtěla nechat pro sebe. Prosil ji, aby byla zticha. Ona odmítla. Hovořili jsme spolu o Nigelovi a přitom mi řekla, že si se mnou chce večer o něčem důležitém promluvit. Právě po téhle krátké rozmluvě jí podal její večerní dávku léků na spaní a zařídil, aby se předávkovala. Jenomže než začaly léky působit, přišla do mého pokoje a o celé záležitosti mi řekla. Když jsem ji příští ráno našel mrtvou, bylo mi jasné, kdo má její smrt na svědomí. Nigela jsem z její smrti obvinil a řekl jsem mu, že mám v úmyslu všechna fakta sdělit policii. Zoufale mě prosil. Co byste si počal na mém místě vy, Endicotte? Neměl jsem už o svém synovi žádné iluze, věděl jsem, co je zač, věděl jsem, že patří k nebezpečným zatracencům bez svědomí a slitování. Neměl jsem žádný důvod k tomu, abych ho chránil. Ale vzpomínka na mou milovanou ženu mě obměkčila. Přála by si, abych předal Nigela spravedlnosti? Myslel jsem si, že znám odpověď — chtěla by, aby byl její syn uchráněn před šibenicí. Jistě by se stejně jako já ráda vyhnula zneuctění našeho jména. Je tu však ještě jedno hledisko. Jsem přesvědčen, že kdo zavraždí jednou, vraždí i dál. V budoucnu by mohly následovat další oběti. Uzavřel jsem proto se svým synem dohodu — jestli to bylo správné či nikoliv, nevím. On napsal doznání ke svému zločinu a předal mi ho. Poté opustil můj dům, aby si zařídil svůj život po svém.

Dal jsem mu ještě jednu šanci. Peníze, které patřily jeho matce, dostal automaticky. Má dobré vzdělání. Má všechny předpoklady k tomu, aby dělal dobrotu.

Ale — jestli bude někdy obviněn z jakékoliv zločinné činnosti, doznání, které mi nechal, předám policii. Zajistil jsem si vlastní bezpečnost tím, že jsem mu vysvětlil, že by moje smrt jeho problém nijak nevyřešila.

Jste můj nejstarší přítel. Vkládám na vaše ramena těžké břemeno, prosím vás ve jménu mé mrtvé ženy, která byla také vaší přítelkyní. Najděte Nigela. Jestliže žije poctivě, zničte tento dopis a přiložené doznání. Jestliže ne — spravedlnosti musí býti učiněno zadost.

Váš oddaný přítel

Arthur Stanley

„Ach,“ Poirot zhluboka vzdechl. Rozložil přílohu dopisu.

Přiznávám se tímto k tomu, že jsem zavraždil svou matku tak, že jsem ji dne 18. listopadu 195– předávkoval lékem zvaným Medinal.

Nigel Stanley

Kapitola dvacátá druhá

„Chápete, v jakém jste postavení, slečno Hobhouseová. Už jsem vás varoval —“

Valerie Hobhouseová mu skočila do řeči.

„Vím, co dělám. Varoval jste mě, že všechno, co řeknu, může být použito proti mně. Jsem připravená. Obviňujete mě z pašeráctví. Nemám nejmenší naději. To znamená dlouhé vězení. A z ostatního vyplývá, že budu obviněna jako spolupachatel vraždy.“

„Budete-li ochotná učinit nějaké prohlášení, může vám to pomoci, ale nemohu vám nic slíbit, ani vás nemohu k ničemu nutit.“

„Nevím, jestli stojím o polehčující okolnosti. Tak jako tak skončím nakonec na roky ve vězení. Chci učinit prohlášení. Možná jsem ten, koho označujete za spolupachatele, ale nejsem vrah. Nikdy jsem neměla v úmyslu vraždit, ani jsem si nikoho zabít nepřála. Nejsem takový blázen. Byla bych však ráda, aby bylo naprosto jasno v soudním procesu proti Nigelovi...“

Celia věděla příliš mnoho, ale já bych to nějak zvládla. Nigel mi nedal čas. Vylákal ji ven a sešel se s ní. Slíbil jí, že se přizná k rozřezanému batohu a vylitému inkoustu, a potom jí nasypal do kávy morfium. Už předtím získal její dopis, který napsala paní Hubbardové, a vytrhl z něj ‚ebevražednou‘ frázi. Tento kus dopisu spolu s prázdnou lahvičkou od morfia (kterou si nechal poté, co předstíral, že morfium vyhodil) položil vedle její postele. Teď vidím, že o vraždě rozmýšlel jen docela krátce. Pak přišel za mnou a řekl mi, co udělal. Z vlastního zájmu jsem za Nigelem stála.

Totéž se muselo stát s paní Nick. Zjistil, že hodně pila a že pomalu přestává být spolehlivá. Počkal na ni někde na cestě domů a otrávil jí pití. Nigel přede mnou vraždu popřel — ale já vím, že ji spáchal on. Pak přišla na řadu Pat. Objevil se u mne v pokoji a pověděl mi, co se stalo. Řekl mi, co musím udělat — abychom oba měli nevyvratitelné alibi. Byla jsem do všeho tak zapletená, že už nebylo cesty ven... Myslím, že kdybyste mě nebyli chytili, odjela bych někam pryč do ciziny a začala bych nový život. Ale vy jste mě chytili... Mám teď už jen jedinou starost — abych měla jistotu, že ten krutý, usměvavý ďábel bude viset.“

Inspektor Sharpe zhluboka vydechl. Všechno bylo nanejvýš uspokojivé, měli neuvěřitelné štěstí. Ale přesto byl zmaten.

Okusoval konec tužky.

„Nejsem si jist, jestli jsem dobře rozuměl,“ začal.

„Ihned mu skočila do řeči.

„Nemusíte tomu rozumět. Mám pro to své důvody.“

Hercule Poirot se jemně ozval: „Paní Nicoletisová?“ zeptal se.

Zaslechl, jak se zprudka nadechla. —

„Ona byla — vaše matka, že ano?“ „Ano, máte pravdu.“ řekla Valerie Hobhouseová. „Byla to moje matka...“

Kapitola dvacátá třetí

„Já nerozumím, prosím,“ pravil žalostným tónem pan Akibombo.

Se znepokojením v očích těkal zjedná rusé hlavy na druhou.

Sally Finchová a Len Bateson spolu vedli rozhovor, který pan Akibombo nebyl schopen sledovat.

„Myslíš,“ zeptala se Sally, „že Nigel chtěl, abych byla podezřelá já, nebo ty?“

„Řekl bych, že oba,“ odpověděl Len. „Podle mě si určitě vzal vlasy z *mého* hřebenu.“

„Já nerozumím, prosím,“ opakoval znovu pan Akibombo. „Být to tedy pan Nigel, kdo přeskočit balkon?“

„Nigel umí skákat jako kočka. Já bych takovou vzdálenost nepřeskočil. Jsem příliš těžký.“

„Já chťít se velmi hluboce poníženě omluvit za celé nespravedlivé obvinění.“

„To je v pořádku,“ odvětil Len.

„Naopak jsi při vyšetřování hodně pomohl,“ prohlásila Sally. „Jak jsi přemýšlel — o pórovém prášku.“

Pan Akibombo se rozzářil.

„Mělo nám to dojít hned,“ poznamenal Len, „vždyť Nigel byl naprosto nepřizpůsobivý typ a —“

„Dobré nebe — mluvíš úplně stejně jako Colin. Abych řekla pravdu, z Nigela na mě šla vždycky hrůza — a konečně vím proč. Uvědomuješ si, Lene, že kdyby chudák sir Arthur Stanley nebyl tak sentimentální a předal Nigela rovnou policii, mohli by dnes být další tři lidé naživu? To je chmurná myšlenka.“

„Stejně by mě zajímalo, co vlastně cítil —“

„Prosím, Sally.“

„Ano, Akibombo?“

„Když potkáš mého profesor večer na univerzitním večíрку, řeknout mu, prosím, že já také něco dobře vymyslet? Můj profesor často říkat, že pletu při myšlení.“

„Povím mu to,“ odpověděla Sally.

Len Bateson vypadal jako hromádka neštěstí.

„A ty budeš už za týden zpátky v Americe,“ povzdechl si smutně.

Chvilku bylo ticho.

„Vrátím se,“ řekla Sally. „Nebo můžeš přijet ty za mnou a pokračovat ve studiu tam.“

„Jaký by to mělo smysl?“

„Akibombo,“ obrátila se k němu Sally, „chtěl bys být někdy svědkem na svatbě?“

„Co to být svědek, prosím?“

„Ženich, například tady Len, ti dá prsten, abys mu ho podržel, vy dva pak půjdete do kostela, velmi elegantně oblečení, a v pravou chvíli tě Len o ten prsten požádá, ty mu ho dáš a on mi jej navleče na prst, varhany budou hrát svatební pochod a všichni budou plakat. A budeme svoji.“

„Ty myslet, že ty a pan Len ženit?“

„Přesně tak.“

„Sally“

„Ledaže by o to ovšem Len nestál.“

„Sally! Ale vždyť ty ani nevíš — můj otec —“

„A co? Samozřejmě že vím. No tak je tvůj otec cvok. Dobře, ale taková jsou otcové mnoha lidí.“

„Jeho šilenství opravdu není dědičné. O tom tě mohu ujistit, Sally. Kdybys jen věděla, jak jsem byl kvůli tobě hrozně nešťastný.“

„Měla jsem takové lehké podezření.“

„V Africe,“ poznamenal pan Akibombo zasněně, „za starých dnů, před atomový věk a než přijít vědecké myšlení, svatební zvyky byly velmi zvláštní a zajímavé. Já povědět vám —“

„Raději ne,“ skočila mu do řeči Sally. „Mám pocit, že bychom se pak oba dva červenali, Len i já. A když máš zrzavé vlasy, hned si toho každý všimne.“

+ + +

Hercule Poirot podepsal poslední z dopisů, které před něj slečna Lemonová položila.

„Très bien,“ pronesl vážně. „Ani jedna chyba.“

Slečna Lemonová vypadala trochu uraženě.

„Doufám, že nedělám chyby často,“ poznamenala.

„Často ne. Ale občas se nějaká objeví. Mimochodem, jak se daří vaší sestře?“

„Uvažuje o tom, že by si vyjela někam na moře, pane Poirote. Někam na sever.“

„Aha,“ řekl Hercule Poirot.

Podivil se — je to vůbec možné — na moře —?

On sám by žádnou plavbu po moři nepodnikl — za žádných okolností.

Uklízečce na chodbě upadlo koště.

Hercule Poirot tiše zamumlal:

*„Zlatá brána otevřená,
zlatým klíčem odemčená,
kdo do ní vejde,
tomu hlava sejde.
Ať je to ten nebo ten,
praštíme ho koštětem.“*

„Prosím, pane Poirote?“

„Ale nic,“ odpověděl Hercule Poirot.

Agatha Christie

Zlatá brána otevřená

ZERAS - Praha 1994

Z anglického originálu Hickory Dickory Dock,
vydaného nakladatelstvím Fontána Paperbacks
v roce 1990 jako dvacáté čtvrté vydání,
přeložil Marek Roesel.

Návrh obálky: Vítězslav Šlajchrt.

Sazba a litografie: Kokos DTP.

Vytiskla tiskárna Kokos Křivsoudov.

Vydalo nakladatelství Zeras - 1994.

V českém jazyce vydání první.

ISBN 80-901313-9-5

ZLATA BRÁNA

OTEVŘENÁ

Slavný detektiv Hercule Poirot se tentokrát pouští do řešení řady zdánlivě nesmyslných krádeží ve studentském penzionu U Zlaté brány. Případ se již zdá být vyřešen, ale...

U Zlaté brány dochází k vraždě.

Je snad mezi studenty vrah? Hercule Poirot začne rozplétat nitky složitých vztahů mezi obyvateli penzionu a dostává se až na stopu organizovaného zločinu.

Cena 109,—Kč